ALEX MIHALCEA

VÎNĂTOAREA DE HIMERE

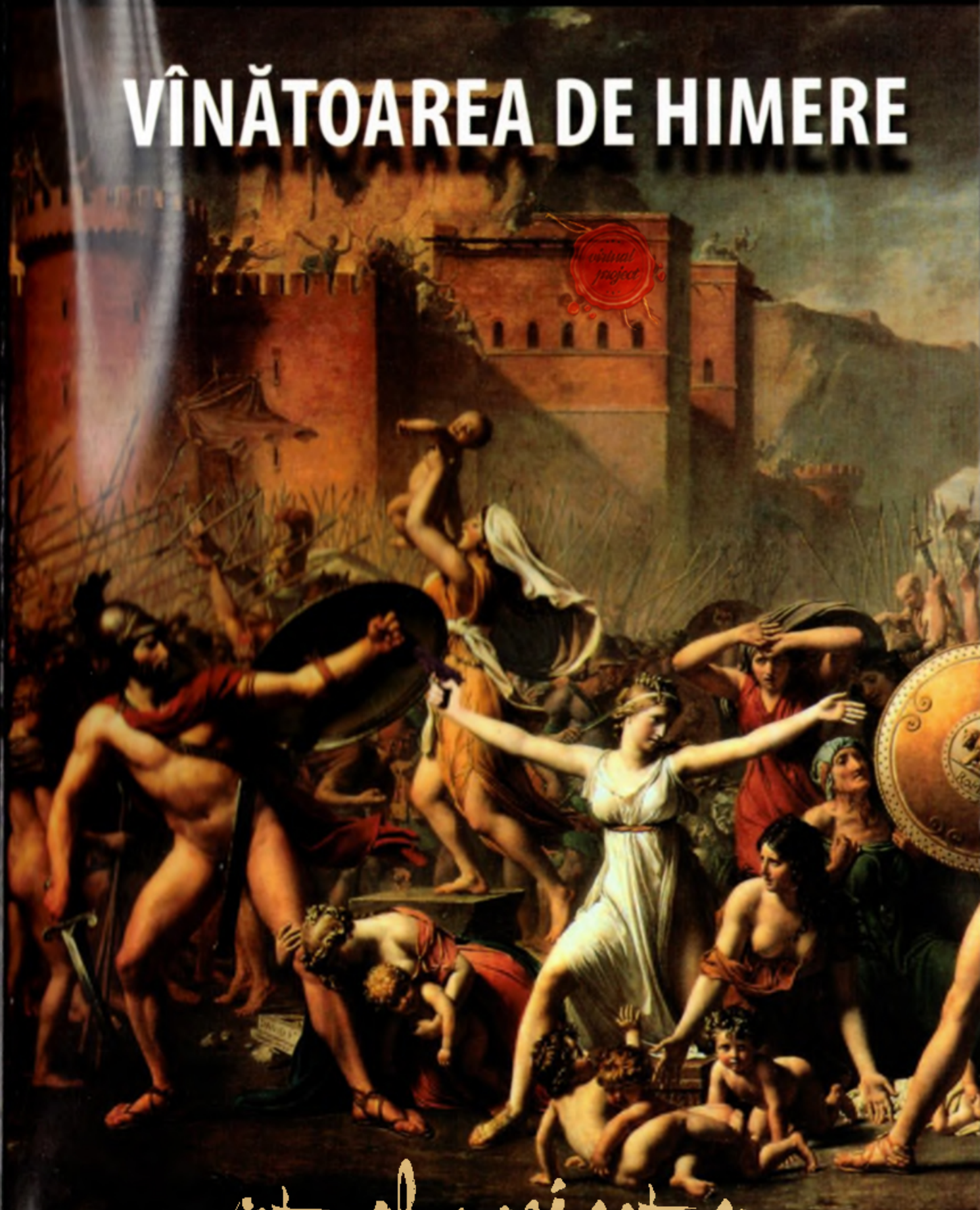

virtual-project.eu

Nici măcar Dumnezeu nu poate schimba trecutul.

ALEX MIHALCEA VÎNĂTOAREA DE HIMERE

Alex Mihalcea
Vânătoarea de himere

Alex Mihalcea – 2011
RAMIREZ BOOKS – 2011 pentru ediția prezentă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALCEA. ALEX
Vânătoarea de himere / Alex Mihalcea;
RAMIREZ BOOKS, 2011

ISBN: 978-606-832008-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. RB3/august 2011
Bun de tipar: august 2011
Tipărit în România

Alex Mihalcea

Vânătoarea de himere

Alex (Constantin-Alexandru) **Mihalcea** – colonel (r) dr. ing., directorul Bibliotecii Militare Naționale – s-a născut, la 29.01.1951, în Focșani (județul Vrancea), într-o familie cu bogate tradiții militare. Influențat de marele violonist Ion Voicu, care venea de multe ori în orașul de pe Milcov, urmează – în paralel cu studiile primare și gimnaziale – cursurile Școlii de muzică din localitate (clasa de vioară a profesorului Petre Dranga). În aceeași perioadă, a copilăriei și adolescenței, sub influența unchiului său, scriitorul Ștefan Mihalcea, care tocmai publicase romanul *Marele necunoscut,* este atras de maeștrii literaturii polițiste (Raymond Chandler, James Hadley Chase, Margaret Millar, Dashiell Hammet, Ellery Queen ș.a.), dar și de Graham Green, cu al său inconfundabil *divertisment,* cărora le „devorează" scrierile. După ce susține bacalaureatul (1970) la Liceul „Unirea" din Focșani, este admis prin concurs la Academia Tehnică Militară (Facultatea de Electronică și Electrotehnică Militară), pe care o termină în 1975, obținând diploma de inginer. În 1986 devine doctor în științe tehnice militare, cu o teză din domeniul transmisiilor de date, iar în 2003 urmează cursurile Colegiului Național de Apărare. Este membru fondator al Societății Scriitorilor Militari, autor sau coautor al unor lucrări din domeniile securității sistemelor informațional-decizionale, optimizării deciziei în managementul sistemului militar, prelucrării optime a semnalelor în sistemele informaționale etc. (*Sisteme moderne de comunicații,* 1992; *Sisteme mari. Complexitatea, structuralitatea și funcționalitatea sistemului militar,* 2004; *Modele optimizate în conducerea acțiunii militare,* 2005; *Securitatea sistemelor ierarhizate,* 2006; *Securitatea sistemelor informațional-decizionale,* 2007; *Capacitatea operațională a sistemelor manageriale,* 2008 ș.a.).

În ultima perioadă, în paralel cu domeniul „tradițional" al preocupărilor sale, rememorând poate lecturile din adolescență, dar și stilul literar, al cărui traseu a pornit la mijlocul anilor '20 ai secolului trecut, prin pionierul Caroll John Daly, își îndreaptă atenția spre literatura polițistă, publicând romanul *Sunetele morții,* Tritonic, 2007. Din anul 2007, este membru al Consiliului Consultativ Internațional al Institutului Biografic American (Raleigh N.C., U.S.A.).

Avertisment

Acțiunea acestui roman este rodul imaginației autorului. La fel, personajele sunt imaginare și fictive. Orice asemănare cu realitatea este cu totul întâmplătoare și nu-l obligă cu nimic pe autor. În plus, autorul și-a asumat libertatea de a plasa, în cea mai mare parte, acțiunea romanului său, într-unul din orașele României. Orice referire, întâmplătoare sau nu, la vreo instituție sau instituții existente ori desființate nu are nici o legătură cu intenția autorului. Eventualele asemănări cu situația sau activitatea unor persoane, fie ele în viață sau decedate, este neintenționată.

Capitolul 1

Ea are-n ochi misterul nopții clare,
Pe buze-Amor și-n inimă Neantul…

G. TOPÎRCEANU: *Infernul II*

1

Ernst Geyer lăsă plictisit revista pe genunchi. Era o publicație ocazională, viu colorată, dintre acelea pe care companiile aeriene le folosesc, de cele mai multe ori fără succes, pentru a face călătoriile mai plăcute. Întoarse capul și vaste perdele de nori fumurii începură să i se desfășoare prin fața ochilor. Zgomotul motoarelor abia răzbătea în interiorul uriașului avion de călători.

Își mută privirea de la imaginea oarecum statică de afară, o lăsă să alunece, fugară și fără interes, pe chipurile pasagerilor din preajmă, iar apoi închise ochii.

În dosul pleoapelor prinseră viață frânturi desperecheate de imagini din cele trei săptămâni pe care le-a petrecut la centrul de antrenament din regiunea aceea izolată.

Încă din prima zi, șeful centrului i l-a prezentat pe Karl Ruge, omul care urma să constituie perechea sa în viitoarea lor misiune. Nu li s-a spus nimic despre scopul acesteia. Făcuseră numai antrenamente de rutină – sărituri cu parașuta, cu aterizare la un punct fix, urmărirea unei persoane, fără a fi observat, dejucarea urmăririi când din vânător deveneai vânat, descoperirea urmelor și ștergerea oricăror urme compromițătoare, zeci de demontări și tot atâtea montări ale unor minuscule și complicate aparate de emisie-recepție, practică de microfotografie, scrieri în cod și descifrări de texte cu cheie, exerciții zilnice de gimnastică, crosuri, karate –, toate acestea având menirea să îi aducă într-o stare care să corespundă unor standarde cât se poate de ridicate.

Cu Ruge dormise în aceeași încăpere, mâncase la aceeași masă, făcuse majoritatea antrenamentelor la care era necesară prezența unui partener, trăsese chiar câteva chefuri la barul centrului, fără să izbutească totuși să și-l simtă apropiat.

În afară de faptul că era tot un tip de acțiune ca și el, nu mai reușise să afle nimic de la Ruge.

La rândul său, nici Ruge nu aflase mai multe de la Geyer, astfel încât, la sfârșitul perioadei de pregătire, erau tot atât de străini unul față de altul, ca și la început.

Ruge părăsise centrul cu o zi mai înainte. Acum fusese rândul său să plece. O oră cu mașina centrului pe șoseaua particulară până la autostradă, apoi alte două ore până la aeroport și… decolarea.

Deschise ochii și își privi ceasul. Nu mai avea mult până la sosire, lucru confirmat aproape imediat de glasul ușor metalic, care răzbătea dintr-un difuzor, avertizând călătorii să își pună centurile de siguranță.

Odată formalitățile vamale îndeplinite, Ernst Geyer se urcă într-un taxi și dădu șoferului adresa hotelului unde știa că i se rezervase o cameră. După o baie și schimbarea costumului, urma să se prezinte la centrală, la sediul societății EBERS.

Pentru toată lumea, societatea anonimă EBERS era ceea ce aparent vroia să treacă: o instituție foarte prosperă – culme a industriei farmaceutice –, ai cărei salariați se ocupau cu producerea de noi medicamente și cu livrarea lor pe piețele celor cinci continente. Pentru puținii inițiați, EBERS însemna, însă, paravanul în spatele căruia agenți pricepuți, bine instruiți de mâna de fier a unui fost as al spionajului din timpul celui de-al doilea război mondial, investigau mai mult sau mai puțin discret, copiau ori furau diverse secrete de fabricație, invenții, planuri de perspectivă, din țările unde alți agenți, uneori cetățeni ai acelor state, erau plătiți să le descopere și să le semnaleze celor interesați.

Atât de bine era camuflată conducerea sub egida firmei EBERS, atât de împestrițată cu nume și naționalități diferite era componența structurilor diriguitoare, dar și cea a membrilor de rând sau a personalului operativ, încât Geyer nu reușise să-și dea seama prea bine cine îl plătea pentru serviciile prestate.

Cam la atât se reduceau informațiile pe care le aflase de când fusese descoperit de către unul din cei însărcinați cu recrutarea de noi agenți; în acea vreme, își irosea, fără nici o perspectivă, zilele – mai bine zis nopțile – într-un local deocheat, nu de puține ori în companii dubioase.

Urmară luni de antrenamente istovitoare, cursuri pe diferite specialități, considerate utile pentru viitoarea sa

„meserie”, perfecționarea în domeniul limbilor străine etc. Participase la câteva acțiuni cu un grad scăzut de periculozitate, în diferite țări, apoi la misiuni mai dificile și, în egală măsură, mai complicate. Înregistrase succese și înfrângeri. Își croise cu trudă calea spre a ieși din anonimatul existenței zecilor de agenți mărunți și socotea că, în parte, izbutise.

Acum nu îl neliniștea întâlnirea cu doctorul Avender și nici perspectiva de a pleca într-o nouă misiune. Îl stăpânea un sentiment pe care nu îl putea defini, știind că nu peste mult timp o va întâlni pe Alexandra Maltopol.

Ca mulți dintre semenii săi, Ernst Geyer nu era un singuratic. Știa că una dintre cele mai mari nenorociri este singurătatea. Marea problemă a vieții se referă și la modul în care reușești să străpungi zidurile singurătății, să comunici cu alții. Așa se explică poate persistența căsătoriei, prieteniilor. Se întreba totuși dacă faptul că s-ar cuveni să te simți mai bine comunicând cu un altul, decât fiind singur, nu e un lucru ciudat. Poate că este vorba doar despre o iluzie, întrucât în cea mai mare parte a timpului trăia foarte bine singur. Nu avea ce face, întrucât „meseria” sa presupunea – în primul rând – discreție; or, singurătatea, fie că place sau nu, este strâns legată de discreție. Sistemul său de gândire se modificase într-o anumită măsură, atunci când o cunoscuse pe tulburătoarea secretară a șefului său. Deși nu urmărise cu tot dinadinsul să o cucerească, Alexandra Maltopol îi cedase fără nici un fel de reticență. (S-a întâmplat cu câteva zile înainte ca el să plece în acea regiune izolată, dintr-o țară mediteraneană, unde urma să se pregătească în mod intensiv, pentru o viitoare misiune, despre care nu știa încă nimic.) Dar oare ce mijloc poate fi mai bun pentru o femeie care vrea să aibă un bărbat, decât acela de a-l duce într-un mediu care nu-i al său, expunându-l uneori unor situații în care să nu știe să se descurce, și – în ceea ce o privește pe ea – să aibă altceva de făcut între timp, chiar și acele lucruri pe care bărbatul nu știe să le facă? Nu numai că-l posedă în fața lumii, ci – aspect important pentru o femeie – se convinge pe sine însăși că ea este cea posedată, păstrându-și astfel conștiința curată. Pentru că, folosind abilitatea și experiența, femeia transformă faptele în așa chip încât, atunci când vrea, își satisface dorința fără a contraveni propriilor sale principii de comportament.

Nu o iubea și își dădea seama că nu era iubit. Învățat să nu aibă sentimente și nici prejudecăți, să nu se încreadă în nimeni, dar să câștige încrederea tuturor, se întreba ce urmărea Alexandra Maltopol înnodând acea legătură sentimentală. Îi spusese într-o zi cum s-ar fi purtat cu el (desigur, în alte condiții). Era pe vremea aceea, oarecum tulbure, când nu se petrecuse încă nimic între ei, dar trebuia să se întâmple. Încercase să o determine să vorbească despre trecutul ei, fiind dornic să cunoască cât mai multe despre ea, și de a avea cu ce să-și hrănească închipuirea. La un moment dat, femeia îi povestise despre un tinerel care o agățase pe vapor. Îl descrisese ca pe un om comun, cu nimic deosebit față de mulți alții. Fără prea multă bătaie de cap, îl aprinsese, folosind vorbe și multe gesturi. În cele din urmă terminase, oferindu-i pe tavă un nume fals. Tipul nu reprezentase pentru ea decât o aventură, ca toate aventurile lipsite de prejudecăți. Apoi aflase că tatăl ei era originar din România, țară pe care cel în cauză o părăsise cu mult timp înainte de începutul celui de-al doilea război mondial. Până la acest punct mersese frumoasa femeie cu confidențele. Geyer spera să afle mai multe, pe măsură ce legătura lor va câștiga în trăinicie, dacă acest lucru se va întâmpla.

Trezit din gânduri de glasul șoferului, care îl anunță că l-a adus la destinație, plăti cursa și, urmat de boy-ul hotelului care îi luase bagajele, pătrunse în uriașul hol. Recepționerul cercetă într-un registru ceva ce numai el știa, îi aruncă o privire, se uită din nou în registru, apoi – numai zâmbet – îi înmână cheia camerei 463.

În cameră îl aștepta prima surpriză a serii. A doua urma să i-o ofere doctorul Avender, iar a treia chiar Alexandra Maltopol.

Un bărbat înalt, între două vârste, ieși din baie și se rezemă de tocul ușii, mâna dreaptă aflându-se în buzunarul hainei, într-un gest grăitor. Abia acum își explică Geyer zâmbetul oarecum forțat al recepționerului.

— Bun venit, domnule Geyer! rosti intrusul. Sunt trimis să-ți fac o ofertă. Ce spui? îl întrebă el, fără altă introducere.

Geyer rămase liniștit lângă ușa de la intrare și doar ochii îl măsurau din creștet până la tălpi pe neașteptatul oaspete. După câteva clipe – timp în care îl studie atent pe cel răsărit pe neașteptate, într-un moment cât se poate

de nepotrivit –, închise ușa, făcu câțiva pași în direcția unui fotoliu, indicându-i, cu capul, altul.

— Ce-ar fi să lăsăm gluma la o parte? îi spuse el, așezându-se. Să stăm jos și să vorbim liniștiți despre scopul vizitei dumitale.

— Mă cunoști? îl întrebă celălalt, lăsându-se să cadă în fotoliul care îi fusese indicat.

— Ești Lopez, Sancho Lopez, și îi servești cât de bine poți pe cei de la ARGUS. Ne-am mai întâlnit, acum doi ani, într-o împrejurare de care nu-ți face plăcere să-ți amintești. Atunci puneam eu întrebările. Din nefericire, acum rolurile se pare că s-au inversat.

— Doreai să afli câteva informații despre șeful meu. Nu ți-am spus nimic… De altfel, chiar dintre noi nu-l cunosc prea mulți.

— Le voi afla cândva, dacă mă va mai interesa, replică Geyer. Acum să vorbim despre afaceri. Nu prea am timp.

— Știu, ești așteptat… De asta am venit. Nu îți ascund faptul că suntem informați unde vei fi trimis, dar bănuim numai scopul deplasării. Confirmarea acestei bănuieli ne va costa zece mii. Este un preț rezonabil, nu?

Geyer nu răspunse. Fața îi era de nepătruns. Puse picior peste picior, se aplecă și păru preocupat să-și netezească dunga pantalonilor.

— Zece mii! repetă oferta Lopez. Din glas îi răzbătea mirarea că cineva putea fi atât de insensibil la o asemenea ofertă.

— Zece mii ca să divulg scopul viitoarei mele misiuni, dacă am înțeles bine.

— Și douăzeci de mii pentru copia documentelor pe care le vei aduce. Plătim înainte. Am cecurile la mine.

— Dacă îți spun că nu știu unde mă duc, mă crezi?

— Fii sigur că nu.

— Totuși, nu cunosc nici scopul călătoriei, te asigur.

— Treizeci de mii cu totul! Mai mult nu sunt împuternicit să-ți ofer, spuse Lopez cu regret și se ridică. Să știi, însă, că niciodată nu ți-ai riscat pielea așa cum se va întâmpla acum, în afacerea asta.

— Ascultă, Lopez! Riscul face parte din meseria noastră, dar eu îmi prețuiesc pielea mai mult decât își închipuie patronul tău. Tocmai pentru că mi-o prețuiesc nu joc pe două tablouri, oricât de tentantă ar fi oferta lui. Doctorul Horst Avender nu m-ar ierta niciodată dacă m-aș

lăsa ademenit de un cec pe care nu mi l-a dat el. Indiferent de câte zerouri ar urma după primele trei cifre. Nu aș ajunge să mă bucur de încasarea lui, chiar admițând că aș izbuti această performanță.

— Ne vom revedea curând, îi zise Lopez din prag și îi întinse mâna.

— Ești un optimist incorigibil, replică Geyer prinzându-i brațul.

O clasică figură de karate și, aruncat în mijlocul încăperii, Lopez trecu în lumea viselor. Fără să se zorească, Geyer îl ridică și îl instală în fotoliul cel mai apropiat. Îi scoase portofelul, pe care îl supuse unei minuțioase cercetări, după care îl puse pe masă, apoi îi scotoci toate buzunarele. Rezultatul percheziției îl puse de asemenea pe masă: un pașaport, o sumă destul de mare, în diferite bancnote, un cec de zece mii și altul de douăzeci de mii, o batistă, o legătură de chei, bricheta, tabachera și alte nimicuri, printre care și un capac de stilou. La urmă de tot, o foaie mică de hârtie, ruptă dintr-un carnețel, pe care – cu un scris ordonat – cineva notase câteva date despre Geyer, adresa hotelului și numărul camerei pe care acesta urma să o ocupe. În josul hârtiei, în loc de semnătură, era un desen miniatural ce închipuia numărul unu: o bară verticală, energică, cu capătul inferior ascuțit ca un ac, iar cel de sus îngroșat și cu un semn deasupra, format dintr-o bară, asemănătoare celei de dedesubt, dar mult mai scurtă.

Geyer reciti textul, contemplă prada, se aplecă asupra lui Lopez, iar apoi rămase în picioare, în fața acestuia. După puțin timp, victima sa își reveni și se uită zâmbind la Geyer.

— Ai vrut să mă verifici, nu? Ce ai constatat?

— Că nu m-ai mințit în privința intențiilor patronului tău. Acum ia-ți zestrea de pe masă.

— Pot să plec? îl întrebă Lopez, după ce își reluă bunurile.

— Nu mai înainte de a-ți spune că trucul cu capacul de stilou plasat în buzunarul hainei nu mai prinde nici la sugari. Și, un sfat: să nu întinzi niciodată mâna adversarului, indiferent de ocazia în care te-ai simți tentat să faci acest gest. Desigur, poți să procedezi astfel, dar numai dacă vrei să-l lungești la picioarele tale.

— Sinceritate pentru sinceritate, replică Lopez, păstrându-și zâmbetul. M-am trezit de mult. Timp de

cinci minute, ai fost la discreția mea. De cel puțin zece ori am avut prilejul să inversăm rolurile. De-ai ști ce greu am rezistat acestei ispite! Nu am făcut-o, deoarece instrucțiunile primite îmi interziceau să recurg la forță.

— Ești un optimist incorigibil, ți-am mai spus-o! ripostă Geyer, urmărindu-l din pragul ușii cum se îndreaptă spre lift.

Gândul nu îi era însă la Lopez, ci la șeful acestuia, pe care îl cunoștea acum, datorită biletului găsit în portofelul emisarului firmei ARGUS. Reintră în cameră, pradă unor întrebări ale căror răspunsuri puneau într-o lumină nouă viitoarea sa misiune.

Pe când își aprindea o țigară, zbârnâi soneria telefonului. Stinse bricheta, apoi o puse fără grabă în buzunar și trase un fum adânc în piept, în timp ce ridica receptorul. Cu o voce suavă, Alexandra Maltopol îl anunță că este așteptat de doctorul Horst Avender.

2

Nici o familiaritate, nici un gest de efuziune în revederea lor. Știau că orice mișcare și orice vorbă le sunt urmărite de la unul din monitoarele plasate în cabinetul doctorului Avender.

— Domnul doctor vă așteaptă, îi spuse profesional Alexandra Maltopol, apoi răsuci butonul interfonului. A sosit domnul Ernst Geyer, anunță ea.

— Să intre! răsună imperativ invitația rostită de un glas tăios.

Alexandra Maltopol apăsă pe un alt buton și o ușă masivă, capitonată, se deschise fără zgomot. Geyer îi păși pragul și se găsi în cabinetul de lucru al șefului său, doctorul Horst Avender. Ușa se închise imediat după intrarea lui, închiderea fiind comandată de la micul tablou care echipa biroul acestuia.

Șeful său nu era singur. Karl Ruge, „perechea” lui Geyer, sta tolănit într-un fotoliu din fața biroului uriaș. După ce dădu curs invitației de a se așeza în al doilea fotoliu, alături de Ruge, Ernst Geyer trebui să răspundă la câteva întrebări în legătură cu forma în care se găsea, modul în care decursese călătoria, timpul petrecut la centrul de antrenament.

Își dădea seama că întrebările doctorului Avender, ca și interesul acestuia erau formale. Ar fi fost un nonsens ca

șeful său să nu fi fost informat asupra tuturor aspectelor referitoare la pregătirea sa, mai ales că urma să i se încredințeze o misiune. Răspunse – ca și Ruge, de altfel – calm, scurt, concis, fără să se pripească, dar și fără să întârzie mai mult decât trebuia.

— Acum să trecem la motivul care a determinat restrânsa noastră reuniune, spuse doctorul Avender, părând satisfăcut de răspunsurile primite. Nu vă ascund că la ultima întrunire a consiliului de administrație, activitatea sectorului nostru a fost viu criticată și calificată într-un mod pe care nu doresc să-l comentez. Ni s-a spus că suntem miopi și anchilozați de rutină. Și, pe bună dreptate! Dintr-o neglijență condamnabilă, cu o ușurință nepermisă, am omis din preocupările noastre interesul pentru o țară din răsăritul Europei, pe care ar trebui să o cunoașteți foarte bine. Este un fapt regretabil, cu atât mai mult cu cât avem indicii sigure că pe acolo își încearcă șansele și concurenta noastră, societatea ARGUS. Probabil că ați înțeles: mă refer la România și… m-am gândit că este tocmai momentul să o revedeți. Consiliul a apreciat că a venit timpul să trecem la acțiune. Acesta este scopul în care v-am convocat. Să vă explic: din întâmplare, un agent de-al nostru, trecând prin România, a întâlnit acolo o veche cunoștință. A recunoscut-o, deși nu o mai văzuse de aproape un sfert de veac. Nu i-a fost greu să intre în legătură cu ea. De un lung șir de ani, lucrează în incinta unei fabrici de produse cosmetice. Important este faptul că nimeni din cei de acolo nu îi cunoaște trecutul. Are o poziție sigură, reușind ca în toți acești ani să nu își facă remarcată prezența. Dar ceea ce este surprinzător se referă la faptul că persoana respectivă a figurat în trecut pe statele de plată ale concurenței. Dacă nu ați înțeles, mă refer la ARGUS… După cum ne-a informat omul nostru, în laboratorul fabricii despre care v-am vorbit va fi experimentată o descoperire, care ar putea revoluționa tratamentul medicamentos al cancerului. Nu sunt în măsură să intru în amănunte de ordin tehnic. Consiliul m-a încredințat că dacă reușim să punem mâna pe formula preparatului respectiv și pe rezultatele experiențelor consemnate în caietul de laborator, recompensele bănești, și nu numai, vor fi apreciabile. Sunt convins că ați înțeles ce așteptăm de la doi dintre oamenii noștri de nădejde, încheie

doctorul Avender scurta sa expunere, pe un ton din care nu lipseau nuanțele ironice.

— Să ne ducem în România, să copiem formula preparatului, să fotografiem din caietul de laborator paginile în care sunt descrise ultimele experiențe ce au dat naștere acelui preparat și să vi le aducem în cel mai scurt timp, rezumă Ruge întreaga pologhie a șefului său.

— Să vă duceți în România numai pentru a prelua și a-mi aduce formula și fotocopiile paginilor din caietul de laborator care ne interesează, deoarece conțin date edificatoare asupra experiențelor efectuate. Sustragerea materialelor și fotografierea acestora vor fi asigurate de fostul agent al societății ARGUS, acum în solda noastră. Nu-l putem trimite acolo pe acela care a reînnodat legătura cu omul nostru de la fabrica de produse cosmetice. A fost prea lacom și a încercat să țină doi pepeni într-o mână. Cineva l-a văzut, nu de mult, în tovărășia unui agent al concurenței… Spre regretul tuturor, a fost victima unui accident de automobil, la puțin timp după acea întâlnire. Vă invidiez sincer pentru excursia pe care o veți face împreună. (Tonul doctorului Avender deveni radios.) Nu riscați nimic. Va fi o adevărată plimbare de plăcere. La întoarcere, îmi veți mulțumi pentru prilejul pe care vi l-am oferit de a petrece o vacanță instructivă și, în egală măsură, productivă. Peste trei zile, la prânz, domnule Ruge, vei lua avionul companiei *Silver Wings*. În trei ore vei fi la baza numărul șase. În aceeași zi, la orele 16, este rândul lui Geyer să te urmeze. La miezul nopții, veți decola pentru România, pe unul din avioanele noastre de transport. Detaliile asupra călătoriei, actele necesare, planul de acțiune și alte amănunte le voi transmite lui Ruge. De acum înainte veți fi doi cetățeni români, de naționalitate germană. Este ceva neclar?

Întrebarea fusese pusă pe un ton pur formal, ca și când doctorul Avender nu ar fi conceput nici măcar în glumă o asemenea eventualitate.

— Eu am ceva de spus! se ridică Geyer, în timp ce privirea doctorului Avender deveni de gheață. Am fost asigurat, încă de la semnarea angajamentului, că nu voi fi pus în situația să acționez în România. Că nu voi fi trimis niciodată acolo. A fost singura mea condiție pe care am cerut să o includeți în angajament. Acum însă…

— Să lăsăm sentimentalismele, îl întrerupse tăios doctorul Avender. Luciul de oțel al ochilor lui, ușor bulbucați, amintea de privirea unei reptile gata să-și înșface prada. Să fim raționali și, mai cu seamă, realiști. Fără tirade teatrale. Îți cerem acest „sacrificiu" pentru prima și ultima oară. La urma urmei, trebuie să meriți, cât de cât, cozonacul pe care ți-l facem cadou de atâția ani! Ce ai fi fost fără bunăvoința noastră? Spărgător de greve ori, în cel mai fericit caz, un bătăuș plătit de patron să dea afară bețivii turbulenți din vreun bar de noapte deocheat. Dintr-un fost translator pe lângă un comandament german din România, în timpul războiului, ai ajuns aici, la noi, unul dintre oamenii cel mai bine plătiți. Femei câte ai vrut și câte te-au dorit… Vacanțe la Miami, ori pe Riviera… Cont gras la bancă… De ce nu iei exemplul lui Ruge, care – deși are același trecut ca și dumneata – nu își face probleme din faptul că se va întoarce într-o țară pe care a trebuit să o părăsească în cea mai mare grabă, asemeni dumitale, la puțin timp după acel 23 august care a răsturnat, de ce să nu recunoaștem, multe din speranțelor noastre. De altfel, nu ai de ce să te temi. Acolo nu vă mai știe nimeni. Limba română o cunoașteți foarte bine, iar la ultimele cursuri ați fost puși la curent cu tot ceea ce s-a petrecut în România în ultimii ani. Cât privește actele voastre, ele dovedesc că sunteți născuți și crescuți într-una din regiunile cu o densitate ridicată a populației de origine etnică germană, astfel încât ușorul accent pe care îl aveți va fi atribuit acestei apartenențe. Vei pleca! Este un ordin! ridică tonul doctorul Avender și un firicel de spumă albicioasă i se prelinse din colțul stâng al gurii. Scoase o batistă și își șterse bărbia aflată în pericol iminent de a fi inundată. Aprinse o havană și trase două fumuri prelungi. Acum te rog să mă lași în compania amicului dumitale, Ruge. Drum bun!

Glasul cu care rostise urarea surprindea prin prietenia, aproape dragostea care răzbătea din el.

Ușa se deschise și Ernst Geyer părăsi, fără o vorbă, biroul.

Când se înseră, intră în căsuța numărul șapte de la campingul situat în preajma orașului, pe care o reținuse telefonic. Abia instalat, că un ciocănit aparte la ușă îl făcu să sară în picioare și să se grăbească să deschidă. „În sfârșit" – își spuse – „cineva simte că singurătatea mă

macină”. Înăuntru se furișă, felină, Alexandra Maltopol și îl cuprinse în brațe. Cu talpa unui pantof împinse ușa, care se închise fără zgomot. Se sorbiră din ochi și se îmbrățișară tandru.

— Să nu ne pierdem capul, spuse ea gâfâind ușor după prima sărutare. Am venit să discutăm despre lucruri serioase. Vom vorbi despre tine și despre mine. Dar, mai ales, intenționez să-ți ofer unica și nesperata șansă de a te naște a doua oară.

Alexandra avea clasă, culoare, stil, echilibru și multe altele de acest gen. Era, într-adevăr, o femeie pe cinste.

Văzând că răspunsul lui Geyer întârzie, se grăbi să extragă dintr-o pungă, cu grija cuvenită, o sticlă de Chateau Lafitte Rotschild, o băutură cu adevărat dumnezeiască. Foarte atentă, o așeză pe masa care trona în mijlocul încăperii sărăcăcioase. Apoi, întoarse puțin capul și se uită la el, în așteptare.

Geyer se făcu că nu observă costisitorul gest pe care tocmai îl făcuse femeia. Pe moment, gândurile sale erau în altă parte.

— Cui trebuie să-i mulțumesc pentru această unică șansă? întrebă el după câteva clipe, fața sa rămânând de nepătruns. Alexandrei Maltopol sau celui care-l patronează pe Lopez?

— Cum de ai aflat? În tonul ei era mai mult curiozitate decât surprindere.

— Că ești agenta firmei ARGUS? Și fără să aștepte răspunsul continuă: Să fii înrolat în organizația lui Robert Cocayne și să păstrezi biletul unde șeful tău ți-a notat o adresă, pe care ar fi trebuit să o înveți pe de rost, este o greșeală capitală. Aceasta dovedește fie că are bani de aruncat pe gârlă, fie că vrea să ajungă la faliment într-un timp record, plătind oameni ca Lopez. Oricum, prostia lui te-a demascat, deoarece îți cunosc scrisul.

— Dar dacă Lopez nu este atât de prost cum l-ai crezut?

— Mă îndoiesc.

— Eu am vrut să afli cine sunt cu adevărat. Lopez a acționat exact cum l-am instruit. Dacă ai fi primit cecurile, nu aș mai fi fost acum aici. Mâna întinsă de Lopez în pragul ușii făcea și ea parte din scenariu; era – de fapt – cheia întrevederii. Știam cum vei reacționa. Am contat pe aceasta și am reușit. Nu am avut alt mijloc de a

te face să-ți dai seama cine sunt și, într-un fel, de a te pune la încercare. Timpul presa.

— Ce ai urmărit prin această manevră? o întrebă Geyer, fără să întoarcă privirea spre ea.

— Să știi cine și cât de puternici suntem. Să înțelegi că m-am instalat sigur și comod chiar în imediata apropiere a doctorului Avender. În fine, să pricepi că te poți bizui pe noi, dar mai ales pe mine. Desigur, dacă între timp nu ți-am devenit indiferentă, îi zâmbi Alexandra cu cochetărie.

Geyer își dădu seama că, în condiții normale, de femeia din fața lui s-ar fi putut atașa cu tot sufletul. Putea deveni chiar îngerul lui păzitor. O privi cu multă atenție și peisajul care i se înfățișă înaintea ochilor începu să-l amețească. Pentru mai multă siguranță, depunând eforturi vizibile pentru a se stăpâni, se ținu de colțul mesei.

— Dar dacă i-aș fi destăinuit doctorului adevărata ta identitate? Formulând această întrebare, bărbatul încercă să revină cu picioarele pe pământ.

— Ești prea deștept ca să fi procedat astfel. Îți dădeai seama că nu aveai decât de câștigat aflând cine sunt cu adevărat. Presupunând că m-ai fi denunțat, nu te-ar fi crezut nimeni. În fața doctorului Avender, trec drept cea mai valoroasă investiție a sa, la care nu cred că este dispus să renunțe cu atât de multă ușurință. Cele câteva dovezi de loialitate pe care i le-am adus mi-au clădit un piedestal, pe care nu știu cine l-ar putea clinti.

— Ce reprezint eu în acest dublu joc în care ești angrenată? Care este prețul pe care va trebui să-l plătesc, admițând că aș fi dispus să accept vreun rol în piesa pe care te pregătești să o regizezi?

— Piesa este regizată deja în cele mai mici amănunte. Subiectul, mai mult decât interesant. Ca secretară a doctorului Avender, am aflat, mai întâi, de experiențele din laboratorul fabricii de produse cosmetice, apoi, de raportul agentului nostru cu privire la veche lui cunoștință, care trăiește și lucrează chiar în incinta fabricii respective. Surpriza a venit abia în această a doua etapă a descoperirii mele: persoana de la capătul firului figura în evidența concurenței, numai că era considerată dispărută de foarte mulți ani. Înțelegi că nu puteam lăsa o asemenea comoară să fie exploatată de Avender. Acum intri tu în scenă. Doctorul te-a ales să pleci cu Ruge. Pentru a-i asigura sosirea și activitatea în

România, tu trebuie să fii sacrificat. Urmează să fiți lansați cu parașuta. Propria-ți parașută nu se va deschide. Nu trebuie să se deschidă. Ruge este cel care va provoca această defecțiune. O telegramă de la bordul avionului va înștiința centrala că Ernst Geyer, însoțitorul unui transport de medicamente, s-a prăbușit, fiind proiectat în gol, din cauza unei defecțiuni a trapei de parașutare a medicamentelor. O telegramă cu un conținut asemănător ar urma să anunțe autoritățile române despre această tragică întâmplare. Ambele depeșe au ca scop, pe de o parte, să-l înștiințeze, pe doctorul Avender că totul a mers conform celor stabilite, iar – pe de altă parte – să slăbească vigilența autorităților din România, în cazul în care parașutarea va fi observată. Ruge, având astfel drumul netezit, eliberat de povara pe care o reprezinți, ar urma să se deplaseze în orașul în care se află fabrica de produse cosmetice, unde îl va contacta pe omul nostru. Acesta este planul…

— Spunându-mi toate acestea, îți riști viața, rosti aproape în șoaptă Geyer.

Alexandra Maltopol nu spuse nimic. Pentru un moment, păru cufundată în gânduri, apoi se cutremură, străbătută de un fior.

— Scapi tu în schimb, și glasul ei fu mai mult un murmur.

— Doctorul Avender, reluă el pe un ton egal, mă sacrifică pentru interesele sale. Dar tu? Ce urmărești destăinuindu-mi toate acestea? De ce m-ai ales tocmai pe mine?

— La atâtea întrebări, un singur răspuns, șopti ea cu o notă de tandrețe, privirea oglindindu-i-se în ochii lui Geyer, caldă, languroasă, îmbietoare…

Bărbatul o prinse ușor de mijloc, o trase spre el și își lipi buzele de gura ei. Un sărut de reculegere. Geyer se simțea acum ușor ca un fir de păpădie, iar Alexandra, încântată.

— Ești un tip ciudat, nu-i așa? îi spuse femeia, desprinzându-se pentru moment din îmbrățișare.

— Încerc să fiu un tip care aleargă după normalitate, dacă așa ceva există. Nu mai doresc de multă vreme să surprind pe cineva. Lumea de astăzi nu mai reacționează la metaforele angoaselor noastre existențiale. În schimb, tu continui să mă surprinzi.

— Cum așa? îl întrebă Alexandra, fără a-și ascunde cochetăria.

— Pur și simplu, pentru că ești aici, în acest loc sordid, lipită de mine. Ești ca o piatră prețioasă încrustată într-o fierătanie fără valoare.

— Nu pot spune că te descurci rău, stimate domn, când e vorba să flatezi o femeie. Mai bine spune-mi cum e viața pe care o duci? Cea pe care eu nu o știu.

— Suportabilă, ceea ce nu este prea rău într-o lume plină de insatisfacții și dezamăgiri. Devenim retorici în momentul în care ne desprindem de realitate. E un fel de terapie, chiar dacă – nu de puține ori – realitatea te copleșește cu contradicțiile ei.

— Te simți trădat de realitate? Nu încetezi să mă uimești.

— Uneori. Mai ales atunci când trece la represalii.

— Dragul meu, dar îți merg toate din plin. Ești pe cale de a deveni un răsfățat. Cineva acolo sus te iubește.

— Mă îndoiesc, mai ales dacă țin seama de ceea ce ar fi urmat să mi se întâmple, îi răspunse Geyer plin de amărăciune. Adevărul e, continuă el, că niciodată nu poți fi sigur dacă ești la cheremul hazardului sau în grațiile îngerilor. Oricum, ești la dispoziția cuiva.

— Ești un bărbat puternic. Mi-ai lăsat mereu impresia că ești propriul tău stăpân.

Geyer păru că reflectează.

— Deși fiecare dispune de porția sa de libertate, se poate arde oricând. Din nefericire, există o groază de indivizi marcați de un destin care nu iartă. Aș putea fi și eu unul dintre ei.

— Ernst, nu-mi imaginam că este atât de grav. Dar hai să terminăm cu filozofia, cu dilemele existențiale. Femeile vor altceva. Știi ce vor?

Geyer nu apucă să-i răspundă, pentru că frumoasa lui interlocutoare îi acoperi gura cu buzele umede, îmbietoare. Uitară amândoi de amenințările care îi pândeau din umbră, dar și de sticla cu băutură scumpă, care îi aștepta cuminte, așezată pe masă.

O strânse cu putere de mijloc. În această vreme, Alexandra își încolăcise brațele de gâtul lui. Se sărutară flămânzi, în timp ce încercau să scape în grabă de hainele care, acum, îi incomodau. Își căutară limbile, cufundându-se într-o baie de senzualitate. Erau clipe

unice, în care întrebări de genul cine suntem, de unde venim și încotro ne îndreptăm nu mai aveau nici o noimă.

În dimineața următoare, doctorul Avender avu o nouă întrevedere cu Karl Ruge. Strângerea lor de mână, la despărțire, pecetluia sentința de condamnare la moarte a lui Geyer.

La câteva minute după aceea, Avender aproba cererea de concediu înaintată de secretara sa.

Pe o altă scenă, undeva, la câteva sute de kilometri depărtare, Robert Cocayne primea o telegramă, care îi aducea un larg zâmbet de satisfacție.

Telegrama era semnată de Alexandra Maltopol, cu numele conspirativ sub care era acum cunoscută.

Capitolul 2

Ar fi acum momentul să-l punem sub o lupă
Să știm ce formă are și cu ce se ocupă.

G. TOPÎRCEANU: *Bacilul Koch*

Maiorul Liciu ridică ibricul de pe reșou, îl puse pe o tavă și scoase ștecărul din priză. Ca și cum ar fi îndeplinit un ritual, turnă cafeaua în două cești, disproporționat de mari față de farfurioarele pe care erau așezate, și întinse una căpitanului Topuz.

— Nu că mă laud, dar o cafea ca aceasta nu ai mai băut de mult.

— Este drept că numai la dumneavoastră se poate bea o cafea cu adevărat bună. Cu toate că mi-ați dat rețeta, nu izbutesc niciodată să o fac atât de gustoasă.

— Dozajul?

— O linguriță, rasă, de zahăr și una plină, cu vârf, de cafea, pentru fiecare ceașcă de mărime obișnuită.

— Apa?

— Rece, de bună seamă.

— Atunci să știi mata că nu o potrivești din fiert. Fiartă prea mult, pierde caimacul și se face apă chioară. Fiartă prea puțin, nu are gust și iese grăunțoasă. Fiertul, să știi mata că numai fiertul. Aici este secretul.

După această precizare, Liciu duse ceașca la gură și sorbi cu nesaț din cafea, ținând ochii pe jumătate închiși. Colaboratorul său îi urmă pilda, așteptând să afle motivul pentru care a fost convocat. Cu siguranță că era o problemă serioasă. Dacă s-ar fi îndoit de acest lucru, incertitudinea sa ar fi fost spulberată de această invitație la o „cafeluță", în biroul șefului său.

Toți știau, de la mic la mare, că maiorul Liciu – ori de câte ori avea de încredințat cuiva vreun caz cu un caracter mai deosebit – îl invita pe cel vizat la o „cafeluță", pe care i-o servea, după ce o prepara cu tot tabietul unui burlac trecut de prima tinerețe. Dacă persoana respectivă se achita cu succes de misiune, evenimentul era marcat, de asemenea, tot printr-o invitație la cafea.

După ce sorbi de două ori din cafeaua aromată, Liciu puse binișor ceașca pe farfurioară și îi oferi o țigară oaspetelui.

— Te duci la teatru?

— Rar și numai la piese bune, răspunse Topuz.

— Romane polițiste citești?

— În limita timpului disponibil, deși nu prea mă dau în vânt după ele. Trebuie să vă fac o mărturisire: Printre semnele care mă avertizează că tinerețea a trecut, sau urmează să treacă, cel mai important este acela care mă determină să-mi dau seama că, într-adevăr, literatura, indiferent de gen, nu mă mai interesează. Vreau să spun că nu mai deschid cărțile cu acea neliniștită speranță în valorile spirituale, pe care o simțeam cândva. Aș vrea să citesc mereu tot mai mult, ca o dorință intimă, dar nu-mi mai întâmpin acum cu entuziasm, ca altădată, diversele experiențe, nu le mai topesc într-o frământare interioară benefică. Același lucru mi se întâmplă și când mă plimb – mai rar, este adevărat – prin oraș; nu-l mai percep ca pe un imbold sentimental spre inedit. În ceea ce privește romanele polițiste, de cele mai multe ori mi se par absurde, atât prin modul de a trata problemele, cât și prin faptul că sunt, cum să vă spun, prea sută la sută rodul imaginației. Nu așa se petrec lucrurile în viața de toate zilele.

— Cu toate acestea, de multe ori în viață există întâmplări care depășesc cu mult plămada celei mai aprinse imaginații. Îți voi da un exemplu.

Maiorul Liciu se opri, sorbi o ultimă înghițitură de cafea, rămase o clipă pe gânduri, apoi păru că ia o hotărâre.

— Spuneam că îți voi da un exemplu. Știi, desigur, că un inginer chimist a fost victima unui accident de automobil, în urma unei explozii la bord, pe când încerca să bată un record de viteză în circuit.

— Cazul Sorin Vescan, inginer chimist la fabrica de produse cosmetice VENUS.

— Exact! Ancheta inițială nu a putut stabili cauza exploziei; a precizat, însă, în mod categoric, că nu a fost pricinuită de o eventuală defecțiune a automobilului, că a avut loc în spațiul din dreapta șoferului, denumit în mod obișnuit locul mortului.

— Înseamnă că „cineva” a introdus „ceva” care a provocat explozia. Că acel „ceva” a fost introdus fie în

timpul verificării tehnice a mașinii, ceea ce este puțin probabil, fie după, ceea ce este mai sigur.

— Dar dacă materialul exploziv a fost plasat înainte de verificarea tehnică?

— Ar fi aproape exclus. Ar însemna că echipa care a executat verificarea tehnică, sau măcar unul din membrii ei, nu și-a făcut pe deplin datoria ori este complice cu infractorul.

— Dacă admitem că explozibilul a fost introdus în timpul verificării tehnice a mașinii, înseamnă că, de la bun început, pot fi suspectați toți cei care au efectuat această operație.

— A doua ipoteză pare mai acceptabilă. Dar pentru ca ea să stea în picioare, ar trebui să stabilim cine a avut interesul să îl suprime pe inginer și care a fost mijlocul prin care și-a atins scopul.

— Sorin Vescan urma să se căsătorească cu Sabina Milescu, fiica lui Anton Milescu, șeful laboratorului fabricii de produse cosmetice VENUS. Se pare că nu numai Vescan râvnise la mâna fetei. Victor Orleanu și Călin Pantea, alți doi salariați ai aceleiași instituții, fuseseră înlăturați din competiție. Sabina Milescu îl preferase pe Vescan. Mai este, de altfel, și Irina Giurgea – nepoata lui Milescu – care a fost sedusă de Vescan și apoi părăsită de acesta. Consider că anchetatorii s-au pripit atunci când au închis dosarul. Există o serie de elemente care trebuie luate în considerare. Ar putea fi vorba de o crimă cu substrat pasional. Mai ales că un denunț adresat lui Anton Milescu, arată că asasinul lui Sorin Vescan ar fi Călin Pantea.

— Atunci?

— Mai este o pistă.

— Și anume?

— Să o căutăm pe o anume Cora.

— Cine este Cora și ce rol a jucat ea în această dramă?

— Deocamdată, nu știu cine este și nici ce rol a interpretat. De acest personaj am aflat din lectura dosarului care cuprinde filmul primei anchete. Există acolo o declarație a lui Călin Pantea – cel incriminat în denunț –, prin care recunoaște că, găsind un bilet semnat de Cora, adresat lui Orleanu, l-a pus în halatul lui Sorin Vescan.

— Ce a urmărit Pantea cu această manevră?

— Nimic deosebit, conform declarației lui. Ar fi fost numai o glumă, ce e drept deplasată, pe care acum o regretă din tot sufletul.

— Orleanu ce a spus?

— Că nu știe nimic despre un asemenea bilet. Că nu are habar de existența Corei.

— În acest caz, poziția lui Pantea devine șubredă.

— Nici Pantea și nici Orleanu nu sunt atât de naivi încât să se joace cu vorbele. S-ar putea ca o aparentă crimă pasională să ascundă ițele unei piese de cu totul alt ordin: SPI-O-NAJ, silabisi maiorul Liciu. Spionaj economic, întregi el, vădit satisfăcut de mina pe care o făcuse Topuz.

— Nu văd scopul unei asemenea activități, își exprimă nedumerirea acesta din urmă. Ce anume s-a petrecut sau urma să se petreacă într-o fabrică de produse cosmetice, care să fi trezit interesul unor cercuri străine?

— Anton Milescu, în afara sarcinilor curente de cercetare menite să ducă fie la îmbunătățirea calității produselor fabricii de cosmetice, fie la crearea unor preparate noi, naturiste, a desfășurat cu discreție unele cercetări personale, referitoare la influența extractelor obținute din plante cunoscute în medicina populară asupra apariției unor maladii la animalele de laborator, ca și în tratarea și vindecarea afecțiunilor respective. L-a interesat, în mod deosebit, planta denumită popular brândușă, iar științific *colchicum autumnale.* Cunoștea din propriile experiențe, dar și din literatura de specialitate, că această plantă intervine în faza nucleară a diviziunii unei celule vii, de plantă sau de animal, și o blochează, împiedicând acest proces de creștere a țesuturilor. Din nefericire, colchicina nu face deosebire între țesuturile sănătoase și cele tumorale, iar orice încercare întreprinsă în diverse laboratoare din străinătate – de a controla acest efect deosebit al plantei – nu a dat rezultatele așteptate. După ani de cercetări, ceea ce nu au izbutit alții a realizat Anton Milescu, ajutat abia de puțin timp de Sorin Vescan. Acesta, ca inginer chimist, i-a acordat un sprijin substanțial atât în efectuarea unor experiențe de laborator edificatoare, cât și la stabilirea formulei preparatului, denumit de ei colchicinamil. Anton Milescu a prezentat ministerului de resort un memoriu care cuprinde unele date și caracteristici ale noului preparat și a cerut atât aprobarea, cât și unele fonduri

pentru a-l produce pe o scară mai largă, ceea ce i-ar oferi posibilitatea experimentării pe animale de laborator. După obținerea unor rezultate edificatoare, produsul ar urma să fie testat inclusiv pe bolnavii asupra cărora știința va considera că nu mai are nici o putere. Cercetătorul a lăsat memoriul la minister pentru studiu și avizare, iar apoi s-a întors la munca zilnică de laborator, așteptând cu încredere rezultatul demersului său. Milescu m-a vizitat la două zile după moartea lui Sorin Vescan, m-a pus la curent cu cercetările sale și mi-a mărturisit unele temeri în privința securității importantei sale descoperiri.

— Nu văd motivul sau motivele asasinării lui Sorin Vescan. Ce folos ar avea cei interesați de pe urma morții tânărului chimist? îl întrebă Topuz.

— De ce nu am admite că – din întâmplare sau datorită unor împrejurări pe care, momentan, nu le cunoaștem – Vescan a descoperit că ceva nu este în regulă?

— Ar fi puțin probabil, după părerea mea, replică Topuz.

— De ce?

— Pentru că, dacă ar fi aflat ceva, prima lui grijă ar fi fost să-i anunțe pe șefii săi, ori pe noi, mai ales.

— Dar dacă a fost un complice?

— Tot ce se poate.

— Să ne ferim de concluzii. Cel puțin în situația în care ne găsim în momentul de față, spuse Liciu.

— Aveți dreptate. Eu, unul, mă văd în situația cuiva intrat în plină melodramă, fără a cunoaște nimic despre ceea ce s-a petrecut înainte. Referitor la personaje sau la autor, ce să mai vorbesc? Nu știu nici măcar ce știți dumneavoastră.

— Să nu îți închipui mata că eu știu cu mult mai mult decât ți-am spus până acum. Cunosc, este adevărat, unele amănunte pe care nu ți le-am împărtășit încă… Vei avea ocazia să le afli, așa cum au fost selectate și sistematizate de mine din diferite depoziții ale celor anchetați, ori din ipotezele și concluziile celor care au efectuat prima anchetă, studiind în sinteză dosarul întocmit de specialiștii noștri. Cât timp vei citi, eu voi pregăti încă o cafeluță, mai spuse Liciu, iar apoi scoase dintr-o mapă câteva foi de hârtie umplute cu scrisul său mărunt, anevoie de descifrat, și le puse pe birou, în fața colaboratorului său.

Fără să se lase îndemnat, Topuz se grăbi să ia prima filă și, după ce se instală comod în fotoliu, începu lectura unei drame de a cărei existență nu știuse până atunci și în care, începând din momentul acela, avea să joace unul din rolurile principale.

Nici nu știu când trecu timpul, cufundat în lectura dosarului pus la dispoziție de șeful său. Când termină de citit cele câteva foi de hârtie și după ce le puse pe birou, întâlni privirea lui Liciu, care tocmai turnase cafeaua în cești.

— Ai făcut cunoștință cu majoritatea personajelor care, după toate probabilitățile, au jucat sau ar fi avut ocazia să joace un rol în acest caz, spuse el. Servește mata cafeluța și ai bunătatea să mă urmărești. Apoi, văzând că Topuz dă ascultare invitației, se ridică și începu să măsoare încăperea de la fereastră la ușă și înapoi, cu mâinile la spate, în timp ce glasul dădea viață gândurilor sale: Cazul, după părerea mea, se poate prezenta sub trei aspecte:

‣ crimă pasională;

‣ crimă rezultată în urma unei acțiuni de spionaj economic;

‣ ambele aspecte la un loc, așa cum se întâmplă frecvent în romanele și filmele polițiste; de fapt, o acțiune care se desfășoară pe două planuri. Dar mata nu prea crezi în filme sau romane polițiste. Ba, mai mult, crezi că ai început să îmbătrânești…, termină Liciu, privindu-l cu o mută imputare pe colaboratorul său.

— Cercetările vor arăta care din aceste trei ipoteze este valabilă, spuse Topuz, făcându-se că nu a priceput aluzia șefului său.

— Aparent, crima pasională pare mai probabilă.

— În sprijinul ipotezei unei crime, al cărei substrat este dragostea neîmpărtășită, există o serie de fapte cât se poate de evidente. Mai mult, toate persoanele gravitează în jurul uneia singure: Sabina Milescu.

— Dacă ar fi să înfățișăm sugestiv această situație, schița ar arăta cam așa, spuse Liciu, oprindu-se lângă birou. Luă o coală de hârtie, pe care – cu o trăsătură de creion stângace – desenase o elipsă. Pe această elipsă, erau fixate din loc în loc niște cerculețe. În centrul elipsei, se afla un cerc mai mare. Fiecare cerc purta numele unei persoane care avea legătură cu cazul Vescan. Ordinea înscrierii era aleatorie și nicidecum preferențială. Anton

Milescu se găsea înscris între Cora și Sorin Vescan; nepoata lui Milescu – Irina Giurgea – era încadrată de Călin Pantea și Victor Orleanu; în centrul elipsei, figura Sabina Milescu.

— Toate persoanele gravitează în jurul Sabinei, aidoma planetelor în jurul soarelui, spuse Topuz, după ce își luă privirea de la schiță.

— Cu singura deosebire că se deplasează cu viteze diferite pe o aceeași elipsă. De aceea, mai devreme ori mai târziu, riscă să se ciocnească între ele, ținu să precizeze șeful său. Oricine ar putea fi amestecat în asasinarea lui Vescan: Irina Giurgea, ca să se răzbune pe cel care a părăsit-o, iar Pantea și Orleanu, ca să-l înlăture pe bărbatul care le răpise orice șansă de a o avea pe Sabina.

— Nu văd ce amestec ar avea în acest caz Anton Milescu, unchiul Toni, cum îi spun cei mai apropiați lui, și nici Cora.

— În cazul unei crime pasionale, Anton Milescu se exclude de la sine.

— Dar Cora?

— Cora, vezi mata, este pentru mine una din necunoscutele care lipsesc din datele problemei pe care vrem să o dezlegăm prin redeschiderea dosarului. Ce știm despre ea? Nimic altceva, decât că a scris un bilet, prin intermediul căruia îi fixa o întâlnire lui Victor Orleanu, după cum ți-am mai spus. Pentru mine, Cora reprezintă una din marile slăbiciuni ale anchetei inițiale.

— Mai sunt și altele, interveni Topuz.

— Ai dreptate mata, mai sunt și altele, de acord. Ai putea să mi le spui și mie?

— Din notele pe care mi le-ați dat să le citesc, nu rezultă motivul care a determinat-o pe Sabina Milescu să-l aleagă în calitate de soț pe Sorin Vescan, când ceilalți doi, mai ales Pantea, aveau șanse mai mari. Persoanele care inițial au încercat elucidarea acestui caz nu au discutat temeinic cu Anton Milescu, tatăl Sabinei. De la el ar fi aflat mai multe despre cei doi competitori rămași în viață, dar și despre victimă. Apoi, mai este Irina. Această tânără ar fi putut încerca să-l ucidă pe amantul care o trădase. În ceea ce privește ipoteza corespunzător căreia în spatele unei banale crime pasionale ar fi vorba de actul disperat al unui spion, ca să se descotorosească de cel care ar fi avut posibilitatea să-l dea în vileag, nici ea nu

este de disprețuit. Motivul? Mi l-ați oferit dumneavoastră: medicamentul cu proprietăți atât de miraculoase. În acest caz, ancheta ar trebui să fie condusă altfel decât după canoanele obișnuite.

— Și cum anume? îl întrebă maiorul Liciu, care își reluase umbletul.

— Sub aparenta pondere acordată descoperirii asasinului lui Vescan, să fie căutate firele care ar trebui să conducă la descoperirea spionului sau, mă rog, spionilor. De ce nu am presupune că femeia aceea, Cora, intenționează să-și însușească formula preparatului? Că pentru atingerea acestui scop a pus ochii pe individul cel mai labil dintre cunoștințele sale. La farmecele ei, vulnerabil ar fi fost, poate, Sorin Vescan. Dar vulnerabil din alt punct de vedere, să spunem psihologic, se pare că a fost Victor Orleanu. Știm că numai lui i-a scris Cora bilețelul acela tandru și poruncitor, totodată. De aici, întrebarea: ce secret ascunde Victor Orleanu, ca să poată fi exploatat de Cora? Că ar fi căzut în mrejele acesteia este mai puțin probabil. O iubea doar pe Sabina.

— Și Sorin o iubea pe Sabina și cu toate acestea…

— Sorin nu iubea pe nimeni. Se iubea numai pe sine, cel puțin așa rezultă din notele pe care le-am citit, replică Topuz. Rămân la părerea că, în viața lui Orleanu, se ascunde o taină, pe care ar fi putut să o speculeze Cora.

— Dar dacă nu a existat un asemenea bilet? De existența lui știm numai de la Pantea. Victor Orleanu a declarat că nu a văzut niciodată un astfel de bilet și nici de Cora nu a auzit.

— În acest caz, ar trebui să dovedim că Pantea a mințit și că el este asasinul lui Vescan.

— Cea de a treia ipoteză, conform căreia am avea de-a face cu două acțiuni duse pe planuri diferite, este tot atât de probabilă ca și celelalte două. În această situație, va trebui să fim cu ochii în patru.

— Îmi dau seama de acest lucru și de aceea te întreb de câte ajutoare ai nevoie?

Maiorul Liciu formulase întrebarea pe un ton mai mult formal, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles că Topuz prelua cercetările.

— Mai întâi, îmi voi face un plan de acțiune, iar apoi urmează să vă aduc la cunoștință modul în care intenționez să procedez și de câți colaboratori cred că voi

avea nevoie. Desigur, voi preciza și rolul fiecăruia dintre aceștia.

— Când începi?

— Astăzi intenționez să studiez materialul întocmit cu prilejul anchetei inițiale, să-mi creionez primele impresii, iar mâine mă voi duce la fabrica de produse cosmetice VENUS.

— Îți urez succes și nu uita că ușa mea îți este deschisă, dacă simți nevoia să mă vezi. Înainte de plecare, vreau să îți fac o recomandare.

— Vă rog, domnule maior!

— În cursul discuției noastre, ai pomenit de o eventuală taină a lui Victor Orleanu. Sunt sigur că și alte persoane, dintre cele pe care le cunoaștem până acum, pot să ascundă o taină. Încearcă să descoperi ce ascunde fiecare în adâncul sufletului și atunci drumul pe care intenționezi să-l urmezi îți va părea conturat mult mai clar. După ce vei dezlega misterul, după ce vei elucida cazul – pentru că o vei face, sunt sigur – va ieși, probabil, la iveală întreaga lui ciudățenie. Numai atunci vom avea posibilitatea să percepem cu adevărat dificultățile pe care le-am întâmpinat și să evaluăm cu exactitate întreaga situație. Finalul unei anchete – dacă se soldează cu rezultatele scontate – este întotdeauna încântător și, în egală măsură, reconfortant.

Capitolul 3

Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind deodată lungi păreri de rău.

G. TOPÎRCEANU: *Balada călătorului*

Despărțirea lui Geyer de Alexandra Maltopol fusese simplă, fără efuziuni. Femeia care i se desprinse din brațe era din nou frumoasa și distanta secretară a doctorului Avender. El, agentul a cărui sosire era anunțată patronului cu protocolul rece, destinat oricărui angajat al societății EBERS.

Geyer reveni la hotel și rămase toată ziua închis în cameră, făcând fel de fel de planuri legate de destăinuirile Alexandrei Maltopol. În cele din urmă, gândurile i se limpeziră. Luase o hotărâre care urma să îi schimbe întregul curs al vieții.

Peste două zile, un avion al companiei *Silver Wings* îl depuse peste graniță, în localitatea în a cărei rază se afla una dintre bazele de transport ale societății EBERS. Până la ora decolării spre România, își petrecu timpul în compania lui Karl Ruge, plictisindu-se reciproc. Acesta sosise la bază cu patru ore înaintea lui Geyer, conform planificării stabilite de doctorul Avender.

Cu câteva minute înainte de miezul nopții, Geyer se urcă în avionul de transport al societății EBERS. Peste puțin timp, sosi și Karl Ruge. Acesta îl găsi pe Geyer stând liniștit, pe jumătate întins în scaunul comod, dormitând. Parașuta era lângă el. Fix la ora planificată, avionul de transport decolă greoi și zborul spre necunoscut începu.

Aparatul își croia singur calea pe cărări nevăzute, zburând la mare înălțime, deasupra plafonului de nori bolovănoși. Dinspre pământ nu răzbătea nici o rază de lumină. Sus, bolta catifelată a nopții, țintată de licărul puzderiei de stele, printre care luna se strecura somnoroasă.

Trecuseră trei ore și cei doi pasageri stăteau tăcuți, fiecare cu gândurile lui. „La ce se gândește oare Karl Ruge? Probabil că la orice, în afară de marea surpriză care îl așteaptă exact peste 30 de minute”, își spuse

Geyer, uitându-se la ceas. Cât despre el, revăzuse mintal toate întâmplările ultimelor trei zile. Întâlnirea cu Alexandra Maltopol stăruia, mai ales, deosebit de vie. Închise din nou ochii, ca să vadă mai bine, ca pe un ecran, imaginile luminoase din noaptea petrecută cu ea. Stând așa, cu ochii închiși, zâmbea ușor, mai mult sieși, furat de scenele care se succedau, ca într-o derulare de film. Cu toate acestea, nu scenele de dragoste jucau rolul principal, deoarece în noaptea aceea fusese vorba despre orice, dar cel mai puțin despre dragoste, în adevăratul sens al cuvântului.

Când se auzi buzerul, iar becul de avertizare se aprinse pentru prima dată, amândoi pasagerii se echipară cu parașuta și rămaseră în picioare, unul lângă altul. La un nou semnal al buzerului, își luară locul lângă trapă. Subit, becul începu să clipească cu intermitență, iar avionul își reduse simțitor viteza. Trapa se deschise și amândoi, aproape simultan, fură înghițiți de hăul negru care se căsca sub ei.

Câteva rostogoliri, apoi o perioadă de cădere dirijată, după care, cu un șoc brusc, parașuta lui Geyer se deschise. După câteva minute de lunecare lentă, pe deasupra unei păduri, Geyer atinse pământul într-un luminiș. Debarasarea de parașută, strângerea acesteia, îngroparea ei într-un desiș nu-i răpiră mai mult de câteva minute.

Geyer privi la cadranul fosforescent al ceasului de mână. Acum trebuia să-l găsească pe Karl Ruge. Știa că nu putea să fi căzut prea departe. Începu să-l caute metodic și cu răbdare. Cam după o jumătate de oră, dădu peste Ruge. Un balot inform, un amestec de stofă umedă, zdrențuită și oase zdrobite.

Cu toate că era un om călit, se apropie cu strângere de inimă de resturile omenești și, stăpânindu-se cu greu să nu vomite, îngenunche și căută să găsească portofelul lui Ruge. După numeroase încercări de a-l scoate, fără să se murdărească prea tare, reuși să-l extragă dintr-un buzunar interior. Cu el în mână, se îndepărtă câțiva pași, își șterse mâinile de iarbă și de frunzișul unui mic desiș, apoi, după ce-l înveli în batistă, îl puse în buzunar. Conform planului pe care îl stabilise împreună cu Alexandra Maltopol, nu desfăcu – pentru a îngropa – parașuta din pricina căreia murise Ruge. După ce acoperi

cadavrul cu frunze uscate și cu câteva crengi, Geyer se așternu la drum, fără să se mai uite înapoi.

În seara acelei zile, destul de târziu, căpitanul Topuz tocmai se gândea dacă nu ar fi cazul să plece acasă, când auzi un semnal fonic. Se apropie de birou și răsuci butonul interfonului. Din aparat, răzbi vocea locotenentului Șendrea.

— Domnule căpitan, vreți să stați de vorbă cu un cetățean? Spune că are de făcut o comunicare foarte importantă.

— Cine este și despre ce este vorba?

— Se numește Ernst Geyer. Spune că vine de departe. Că dorește să stea de vorbă numai cu un „factor de răspundere”.

— Peste cinci minute, introdu-l, rogu-te, la mine.

După ce întrerupse legătura, Topuz scoase o mapă din birou, o deschise și luă din ea un raport, pe care-l citi cu atenție. Era o informare, din care rezulta că, în noaptea trecută, fuseseră recepționate două telegrame, emise de la bordul unui avion de transport, aparținând unei societăți străine, denumită EBERS.

Telegramele aduceau la cunoștința – una societății menționate, cealaltă autorităților române – că, în timp ce avionul de transport străbătea spațiul aerian al României, însoțitorul transportului, Ernst Geyer, căzuse prin trapa de parașutare a mărfurilor. Era indicată poziția aproximativă a avionului, în momentul când se presupunea că se întâmplase accidentul.

Un al doilea raport, pe care îl extrase din mapă, informa că fusese cercetat sectorul precizat în telegrame, găsindu-se un cadavru, de care era prinsă o parașută nedesfăcută. Asupra mortului nu se afla nici un act. În raport se sublinia că, în jurul cadavrului, fuseseră identificate urmele unei a doua persoane, care se pierdeau apoi în pădure. Cercetările pentru găsirea acesteia erau în curs.

Căpitanul Topuz închise, fără zor, mapa. O cută i se ivi între sprâncene, după care dispăru aproape imediat. Cuplă magnetofonul. Ca la un semn, se auzi un ciocănit discret în ușă, după care – la invitația lui – intră Șendrea, însoțindu-l pe vizitatorul neașteptat.

În timp ce pe chipul tânărului locotenent se citea o curiozitate abia stăpânită, fața străinului era puțin cam

răvășită. Se vedea că încerca să-și stăpânească o mare emoție și că trecuse printr-o întâmplare care îi pusese nervii la încercare.

— Mulțumesc Șendrea, poți pleca, spuse căpitanul Topuz, ridicându-se. După ce tânărul său colaborator ieși, puțin dezamăgit că nu i se îngăduise să rămână, se adresă bărbatului, care înaintase până în fața biroului.

— Vă rog să luați loc, domnule…

— Ernst Geyer, se prezentă străinul, apoi dădu curs invitației.

— Cel picat din cer? îl întrebă Topuz, așezându-se și el.

Geyer dădu din cap.

— De fapt, doi am picat din cer. Numai că lui Karl Ruge nu i s-a deschis parașuta. Planul inițial a fost puțin modificat.

Nimic nu lăsa să se vadă surprinderea lui Topuz. Părea chiar amuzat de vorbele străinului. Mai ales de ultima propoziție.

— Se anunță o poveste plină de neprevăzut.

— Este, veți vedea de îndată. Pentru Alexandra, totul a fost prevăzut în cele mai mici amănunte. Numai că și ea s-a înșelat într-o singură privință: nu a contat pe prezența mea benevolă la dumneavoastră. Parașuta mea nu trebuia să se deschidă. Așa plănuise doctorul Avender și o știa și Ruge. Faptul că rolurile urmau să se schimbe nu avea de unde să îl știe. Nici el, nici doctorul Avender. Eu o știam. Aflasem acum trei zile. Îmi spusese Alexandra. Ea…

— Să recapitulăm, interveni liniștit Topuz. Așadar, Ernst Geyer… Karl Ruge… Unul moare în locul celuilalt. Pe toate le știa Alexandra…

— Alexandra Maltopol, secretara doctorului Horst Avender.

— Ce-ar fi să începi cu începutul, domnule Geyer. Nu crezi că ar fi necesar?

— Să încerc să-mi pun gândurile în ordine. Ceea ce mi s-a întâmplat a avut darul să mă cam bulverseze. Povestea va fi puțin cam lungă, dar cum nu mă pot concentra încă, vă rog să mă întrerupeți ori să-mi puneți întrebări când nu voi reuși să fiu destul de coerent.

Ernst Geyer tăcu și rămase un timp pe gânduri. Emoția părea că îi mai trecuse. Topuz împinse către el cutia cu țigări de pe birou și îi făcu, tăcut, un gest de invitație. Când văzu că oaspetele își luase o țigară, se

servi și el și îi întinse acestuia bricheta aprinsă. Câteva minute fumară tăcuți.

— V-ați recules îndeajuns ca să puteți să-mi destăinuiți ce v-a adus la mine? rupse după un timp tăcerea căpitanul Topuz.

— Mă numesc cu adevărat Ernst Geyer, începu acesta. Am toate actele trebuitoare, care să ateste acest lucru. Toate sunt autentice. Numai buletinul are câteva mici retușuri, operate într-unul din laboratoarele speciale ale companiei EBERS. Se găsesc în portofelul acesta, mai spuse el, punând portofelul său pe birou. Alături, învelit în batistă, depuse portofelul care aparținuse lui Karl Ruge.

— Aici sunt actele lui Ruge, precizează el, arătând batista înfășurată în jurul portofelului. Bănuiesc că și ale lui sunt autentice.

Topuz cercetă un timp, cu multă atenție, conținutul celor două portofele. Pe măsură ce citea, punea pe birou fiecare document. Când epuiză și ultimul act, îl privi îndelung, întrebător, pe interlocutorul său.

— Mi-ai predat două rânduri de documente și fotografia unei femei. Posesorul unuia din ele spui că este mort. Care este identitatea dumitale adevărată?

— Mă numesc Ernst Geyer, după cum v-am mai declarat, răspunse cel întrebat, fără să stea pe gânduri. Aici trebuia să devin Karl Ruge, pentru a păstra regulile jocului. Așa rezulta din rolul pe care mi l-a încredințat Alexandra Maltopol. Dacă ar fi fost respectat planul doctorului Avender, eu aș fi fost cel care zăcea acum în pădure, în locul lui Ruge, redus la tăcere. Nu știu dacă înțelegeți…

— Dă-mi câteva date din biografia dumitale, îl invită Topuz. Mai pe larg vei scrie în declarația pe care va trebui să ne-o dai după ce vom încheia această convorbire.

Și Geyer începu să depene pe scurt povestea vieții lui. Nașterea și copilăria într-un orășel din Prusia; studiile filologice în domeniul limbilor romanice; specializarea timp de doi ani în România; curând, după izbucnirea războiului, datorită cunoașterii limbii române, repartizarea pe lângă un comandament german, în calitate de translator. Aminti evenimentele de la 23 august, faptul că plecase în grabă din țară, însoțind rămășițele unei unități motorizate germane; existența dubioasă de după război, când diploma nu-i mai servise la nimic; racolarea

ca spion de către unul din agenții doctorului Avender; viața aventuroasă dusă până când Alexandra Maltopol îi destăinuise planul ei.

— Descrie-mi-o, te rog, pe Alexandra Maltopol! îi ceru Topuz. Ascultându-l pe Geyer, se gândea la faptul că toți oamenii au un cancer care îi roade, un rău de ispășit: insatisfacția lor, punctul de întâlnire dintre ființa lor reală, scheletică, și infinita complexitate a vieții. Și toți își dădeau seama de asta înainte sau după. Ar trebui să cercetezi, să imaginezi lenta înțelegere sau fulgerătoarea intuiție a fiecăruia. De cele mai multe ori, greșelile – dacă le săvârșești – sunt întotdeauna la început. Apoi, totul poate urma aproape de la sine…

— Am ceva mai bun, o fotografie…, auzi el vocea lui Geyer. Ați găsit-o într-unul din compartimentele portofelului meu și ați pus-o pe birou, între celelalte hârtii. Nu este prea reușită, datorită circumstanțelor în care am făcut-o. Un aparat fotografic liliput, bine camuflat, a prins-o în obiectiv, fără ca ea să știe, la camping, la ultima noastră întâlnire.

— De ce ai fotografiat-o fără știrea ei?

— Din prudență. În meseria pe care o practic, trebuia să-mi iau toate măsurile de precauție.

— Cum ai procedat ca să dejoci planurile doctorului Avender?

— Sfătuit de Alexandra Maltopol, m-am urcat în avionul de transport cu câteva minute înaintea lui Ruge. Pe locul fiecăruia era pusă câte o parașută, purtând o etichetă prinsă cu un ac, pe care era scris numele celui care trebuia să se echipeze cu ea. Am schimbat parașutele și – desigur – etichetele, astfel încât eu urma să mă echipez cu parașuta destinată inițial lui Ruge, el neavând altă soluție decât să ia parașuta care fusese pregătită pentru mine. Am procedat astfel, deoarece Alexandra îmi spusese că parașuta mea avea să fie sabotată de Ruge, din ordinul doctorului Avender. Acesta era rostul plecării lui, la baza de la care am decolat, cu câteva ore înaintea mea.

— Ce a determinat-o pe Alexandra Maltopol să-ți destăinuie aceste informații?

— Spunea că mă iubește. Că ar fi o dovadă a afecțiunii pe care mi-o poartă.

— Ai crezut-o fără rezerve?

— Nu prea… Era doar cea mai bună agentă a lui Robert Cocayne. Știți,… concurența, completă el

observând nedumerirea lui Topuz. Admițând că aș fi crezut-o la început, ceea ce a urmat m-a trezit la realitate. Acolo, în căsuța din camping, după ce mi-a destăinuit intenția doctorului Avender, pe care o cunoștea datorită unui microfon abil instalat în biroul acestuia, mi-a etalat planul pe care îl concepuse. Scăpat cu viață, urma să iau legătura cu agentul camuflat la fabrica de cosmetice VENUS și, prin orice mijloc, să pun mâna pe formula unui preparat descoperit de curând în laboratoarele respectivei instituții, urmând să i-o duc plocon. A spus că trebuie să pun mâna pe formulă cu orice preț, dar asta numai în cazul când persoana infiltrată acolo ar fi fost împiedicată să mi-o pună la dispoziție.

— Cum trebuia să stabilești legătura cu persoana respectivă?

— Aș fi luat o cameră la hotelul TURIST, pe numele lui Karl Ruge. Mâine, 17, și peste două zile, în 19 deci, trebuia să stau în cameră între orele 7 și 9 și, respectiv, între 22 și 23. Cineva ar fi urmat să-mi comunice la telefon ce voi avea de făcut, ca să mă pot întâlni cu omul de legătura.

— Numai atât? îl întrebă oarecum neîncrezător căpitanul Topuz.

— Îmi pare foarte rău, dar Alexandra nu mi-a spus mai mult, răspunse fără să stea pe gânduri Geyer.

— Cum ți se va preda formula? Cum ai fi trecut înapoi granița, ca să te poți întâlni cu secretara doctorului Avender?

— Știu tot atât cât și dumneavoastră. Alexandra m-a asigurat că Robert Cocayne a luat toate măsurile ca evenimentele să se desfășoare conform planului pe care l-a urzit. Vă rog să mă credeți că sunt sincer și că nu vă ascund nimic.

— De ce ai acceptat acest rol? De ce ai făcut, până la un punct, jocul Alexandrei Maltopol? De ce acum o trădezi?

Geyer stătu puțin să chibzuiască și își mai aprinse o țigară.

— Dacă nu plecam, riscam să fiu ucis de doctorul Avender sau de unul din oamenii lui Robert Cocayne. Știam prea multe, mai ales după destăinuirile Alexandrei Maltopol. Nu cred în dragostea ei. De altfel, blestemat fie cel care amestecă în dragoste onestitatea. Avea nevoie de mine numai pentru realizarea planurilor sale. Odată

misiunea îndeplinită, m-ar fi părăsit fără nici o părere de rău și, poate, m-ar fi suprimat. Am executat, până acum – punct cu punct – planul ei, pentru a putea ajunge la dumneavoastră, cu intenția de a vă preveni asupra urzelilor pe care le-a pus la cale.

Geyer tăcu și îl privi în față pe interlocutorul său, cu o căutătură dreaptă.

Topuz îl ascultase cu multă atenție, căutând să ghicească ce era adevărat și ce plăsmuire în spusele lui Geyer. Se întreba dacă bărbatul din fața lui era Geyer sau Ruge. Buletinul și, în general, orice acte pot fi falsificate cu măiestrie. Apoi, metoda aceasta, de a lua direct taurul de coarne, de a te deconspira de la primul pas, era destul de neobișnuită.

Oare numai teama de a fi asasinat îl determinase pe Geyer să se deconspire, sau la mijloc era un alt motiv? Nu cumva era o tentativă de a-i adormi vigilența, ca să poată acționa nestingherit?

Trebuia să ia legătura cu superiorul său, maiorul Liciu, să-i relateze despre neobișnuita vizită a lui Geyer, dar mai ales despre povestea lui ieșită din comun.

Căpitanul Topuz răsuci butonul interfonului:

— Șendrea, șeful a plecat?

— Încă nu, veni răspunsul celui întrebat.

— Vino până la mine și ține câteva minute de urât oaspetelui nostru.

Se întoarse apoi spre Geyer și întrerupse legătura. Acesta, cufundat în gânduri, complet absent, părea că nu a înregistrat ce se petrecuse în preajma lui.

— Vei așterne pe hârtie tot ceea ce mi-ai spus. Și, natural, te sfătuiesc să adaugi elementele pe care, eventual, le-ai omis. Persoana care va veni să-ți țină tovărășie îți va pune la dispoziție tot ceea ce trebuie pentru scris.

— Din câte înțeleg, spuse resemnat Geyer, în noaptea asta voi dormi la închisoare.

— În noaptea asta vei dormi la hotelul TURIST, replică Topuz. Vom reține o cameră pe numele Karl Ruge, căci – după câte știm – Ernst Geyer a fost victima unui tragic accident.

— Dar mâine noapte?

— Dacă individul pe care îl aștepți va da un semn de viață în cursul zilei de mâine – deoarece mâine suntem în 17, prima din cele două zile în care urmează să se

realizeze acest punct din planul secretarei doctorului Avender –, deci, dacă individul apare, mâine noapte ne vom revedea în cu totul alte circumstanțe.

Capitolul 4

Regret că mă-ntrerupi din cale
Cu interviul dumitale.

G. TOPÎRCEANU: *Răspunsul cometei*

— Luați loc, vă rog! îi spuse Anton Milescu căpitanului Topuz, subliniind invitația cu un gest curtenitor. Și văzând că vizitatorul său se așează în fotoliul cel mai apropiat de birou, continuă: Cu ce vă pot fi de folos?

— Acum, după ce au trecut șase zile de la moartea lui Sorin Vescan, după ce am luat act de ancheta tehnică și, mai ales, după ce am discutat unele și altele cu persoanele care au avut vreo legătură cu victima, v-aș ruga să-mi mai dați unele informații. Ele mă vor ajuta să mă orientez atât în ceea ce privește condițiile în care a avut loc accidentul, cât și asupra mediului în care a trăit victima.

— De acord! Cu ce să încep?

— Știm că Sorin Vescan a murit într-un accident de automobil, în dimineața zilei de 12, la orele 06:15. În timp ce încerca să bată un record. În habitaclu s-a produs o explozie, ca urmare a unui act criminal. Este de necrezut cum s-a putut întâmpla așa ceva, când – după cum se știe – mașinile sunt verificate din punct de vedere tehnic, așa cum s-a procedat și în cazul pe care îl anchetăm, cu puțin timp înainte de plecarea în cursă. Se știe, de asemenea, că nimeni nu are acces în garajul care adăpostește astfel de mașini, până în momentul când trebuie să fie aduse la start.

— Aceasta înseamnă…

— Că explozibilul a fost pus înainte de verificarea automobilului sau în timpul acestei operații.

— Este aproape exclus!

— Dar nu imposibil.

— Ar însemna să-i bănuim pe cei care au efectuat verificarea tehnică fie de ușurință condamnabilă în îndeplinirea unor sarcini de serviciu, în primul caz, fie de culpă, ca autori ori complici, în cel de al doilea caz.

— Este greu de închipuit că echipa de mecanici sau unul din membri ei ar fi plasat explozibilul.

— Dacă îi scoatem pe mecanici din cauză, rămâne să stabilim cine ar fi putut avea acces la garajul respectiv.

— Numai cine are cheia, deoarece ușile garajului nu au fost forțate.

— Cine avea cheia de la garajul în care era adăpostită mașina lui Sorin Vescan? Nu vorbesc de cheia oficială, adăugă imediat Topuz, puțin încordat.

— Garajul numărul doi are o capacitate de trei autovehicule. În el erau adăpostite întotdeauna mașinile celor trei muschetari, cum erau denumiți Vescan, Orleanu și Pantea.

— Care din ei poseda o cheie a garajului?

— Fiecare din ei avea câte o cheie.

— Este oare normal ca piloții să aibă cheile de la garaj?

— Nu știu dacă este normal sau nu. Aceasta este realitatea. Și apoi, erau mașinile lor, nu proprietatea statului.

— Aceasta schimbă oarecum aspectul problemei, însă nu fondul ei. Dacă nu mă înșeală memoria, documentul care atesta faptul că mașina lui Vescan era aptă de cursă a fost semnat chiar de mecanicul-șef al fabricii.

— Da, de Ștefan Hotăran! Pot să-l invit, dacă doriți, să vină aici. A făcut parte din juriu, sau comisia de omologare, nu știu precis ce denumire să dau colectivului constituit cu acea ocazie.

— Momentan nu văd motivul. Mai târziu voi trece, poate, pe la dânsul.

— Cum doriți.

— Aveți vreo bănuială, vreun indiciu, care să ne ajute să-l identificăm pe infractor?

— Nici cea mai vagă bănuială.

— Acest act criminal ar fi putut fi săvârșit de către cineva lipsit de cunoștințe tehnice de specialitate?

— Nu sunt necesare cunoștințe deosebite. Oricine, fără o pregătire tehnică deosebită, ar fi avut posibilitatea să ascundă în habitaclu substanța explozivă.

— Bărbat ori femeie?

— Bărbat, firește. Nu este exclus ca și o femeie să fi înfăptuit acest lucru. Cu condiția să fi avut acces la garaj.

— Care, după părerea dumneavoastră, ar fi mobilul acestei crime?

— Nu pot să fiu categoric în răspunsul pe care îl dau. Dacă e să-mi exprim opinia, cred că este vorba despre o crimă cu caracter pasional. De altfel, după cum știți, denunțul pe care l-am primit este un indiciu în acest sens.

— Temistocle Banu, numele cu care semnează denunțătorul, este fictiv, după cum au dovedit cercetările inițiale. În acest caz, bănuielile pot cădea asupra lui Călin Pantea?

— Numai pentru că îl indică un denunț? Nu am afirmat așa ceva. Este ușor să arunci bănuiala asupra cuiva, ponegrindu-l ori acuzându-l de o faptă pe care, poate, nu a comis-o. Este mai greu să dovedești aceasta, dar și mai greu ca persoana vizată să poată proba temeinic că acuzația ce i se aduce este gratuită.

— Spusele dumneavoastră vă onorează.

— Nu pot concepe, până la o dureroasă probă contrarie, ca Orleanu sau Pantea să fi atentat la viața lui Vescan. De altfel, este o dezolare tonifiantă ca o dimineață de iarnă, dacă vreți, ca o persoană să sufere o nedreptate, chiar dacă este vorba despre o bănuială.

— S-au mai văzut crime care să constituie consecința unei iubiri neîmpărtășite.

— Într-o asemenea situație, victima este – de obicei – chiar obiectul dragostei. Bărbat ori femeie. Mai rar, extrem de rar, o terță persoană. Eu, unul, cel puțin, nu cunosc nici un astfel de caz.

— L-ați revăzut pe Vescan, în seara de 11, acasă la el sau la garaj?

— Nu! sună imediat răspunsul. Ne spusese că nu vrea să fie tulburat.

— Puteți să-mi spuneți cum v-ați petrecut seara din ajunul morții lui Vescan?

— Am stat acasă și am citit în camera mea până pe la orele 23:30, când am stins lumina și m-am culcat.

— Existența denunțului este cunoscută de multă lume, după cum îmi dau seama. Cum explicați acest lucru?

— Vinovatul sunt eu. Când am primit denunțul, care – după cum știți – a fost expediat pe adresa mea, am fost atât de indignat în primele momente, încât mi-am manifestat public această stare.

— Cum?

— Mai întâi, am rămas înmărmurit, atât de absurdă mi s-a părut incriminarea. Ca un automat, am pus denunțul în sertarul mesei mele de lucru și am ieșit din birou. Cred că pe fața mea se putea citi revolta de care eram cuprins, deoarece am fost întrebat pe hol ce mi s-a întâmplat.

— Cine v-a întrebat?

— Victor Orleanu. Mai era cineva, stați să-mi amintesc… Da, da, era însoțit de Raicu, un tehnician aflat acum în concediu.

— Ce i-ați spus?

— Că am primit un denunț prin care Călin Pantea era acuzat în mod direct de moartea lui Sorin Vescan. Nu am dat nici un amănunt asupra textului sau asupra modului în care era alcătuit.

— Vă dați seama ce enormă greșeală ați săvârșit când ați făcut publică existența acestui document? De la cei doi știrea a ajuns la cunoștința tuturor.

— Mi-am dat seama imediat. L-am lăsat pe Orleanu și pe însoțitorul său uimiți peste măsură, m-am întors în birou, am luat denunțul și am venit în grabă la dumneavoastră, unde l-am predat.

— Cine ar fi putut trimite denunțul?

— Nu am nici cea mai mică bănuială. Dacă mă gândesc bine, ar părea să fie opera unei femei geloase.

— Cunoașteți vreo femeie în viața lui Pantea, care să fie în stare să recurgă la un asemenea act?

— Nu! Nu cunosc ca în viața lui Călin Pantea să fi existat o femeie de acest fel. Știu sigur că o iubea pe fiica mea, iar Sabina îi împărtășea sentimentele.

— Cu toate acestea…

— Cu toate acestea, l-a ales de soț pe bietul Sorin, vreți să spuneți, nu-i așa?

— Exact!

— Cine cunoaște sufletul femeii, eterna enigmă, de la Eva până în zilele noastre? Cred că nimeni nu poate pretinde așa ceva.

— Cum ați reacționat când fiica dumneavoastră v-a dat vestea că se va căsători cu Vescan? A luat această hotărâre, pare-se, în urma solicitării pe care i-au adresat-o cei trei tineri, de a-l alege ca soț pe unul dintre ei. Un fel de ultimatum…

— Am fost extrem de surprins. Am crezut tot timpul că erau legați de fiica mea cu sentimentul unei adânci prietenii. Sabina nu a lăsat niciodată să se înțeleagă că ar nutri altceva decât un sentiment de prietenie pentru oricare dintre ei. Cunoașteți, cred, faptul că orice femeie își dorește cu pasiune un prieten, căruia să i se destăinuie și cu care să-și umple golul orelor în care este copleșită de singurătate. Pretinde acestui prieten să nu-i tulbure dragostea – dacă ea există –, se înfurie dacă acest prieten îi cere ceva care să aibă vreun amestec cu dragostea ei. Așadar, acest prieten trebuie să se abțină și să-și strunească propriile priviri și cuvinte, cu singurul scop de a nu mai încerca dorința, dacă înțelegeți la ce mă refer. La rândul său, dacă iubește, un bărbat nu se plânge pentru că a fost trădat în dragoste, ci pentru înjosirea pe care o simte văzând că nu a meritat încrederea la care spera.

— Cu toate acestea, mai înainte ați spus că fiica dumneavoastră împărtășea sentimentele lui Pantea.

— Nu mă contrazic deloc. Am spus că Sabina nu a lăsat să se înțeleagă că ar nutri altceva decât prietenie pentru ei. Nu înseamnă însă că un părinte nu poate să observe dacă fiica lui iubește sau nu pe cineva.

— Ați mai spus că ați fost surprins de cererea tinerilor. Numai solicitarea lor v-a surprins sau și faptul că, după cât se pare, fiica dumneavoastră nu făcuse cea mai fericită alegere, acceptând să își lege viața de Sorin Vescan?

— Atât una, cât și cealaltă.

— În afară de surpriza pe care ați avut-o, cum ați mai reacționat?

— M-am opus din toate puterile acestui proiect de căsătorie. Până la urmă, a trebuit să cedez. Altfel o pierdeam pe Sabina, căci s-ar fi lăsat, sunt convins, răpită de Sorin. De aceea am cedat, v-am mai spus. Nu doream ca mâine, când ar fi urmat să mă uit în oglindă, să văd un străin.

Căpitanul Topuz îl privi lung pe Anton Milescu, fără să arate dacă era surprins sau nu. Acesta se făcuse palid, de parcă i-ar fi fugit tot sângele din obraji.

Topuz renunță să-l întrebe ce a vrut să înțeleagă prin răpirea Sabinei și se hotărî să amâne pe altă dată unele întrebări pe care le-ar mai fi avut de pus, referitoare la motivele care l-au determinat să destăinuie maiorului Liciu bănuiala că secretul cercetărilor sale ar fi cunoscut

de persoane rău intenționate. După o scurtă înclinare a capului, părăsi încăperea, fără ca Anton Milescu să pară că își dă seama.

Pe Călin Pantea îl întâlni aproape de ieșirea din blocul de burlaci, unde locuia. Topuz îl convinse fără prea multe dificultăți să-i răspundă la câteva întrebări.

— Voi da curs invitației dumneavoastră, dar – dacă nu aveți nimic împotrivă –, v-aș fi nespus de îndatorat dacă am îndeplini această formalitate în camera mea, spuse Pantea.

— Garsoniera pe care o ocupați este alături de aceea a lui Victor Orleanu și vis-à-vis de aceea în care a locuit Sorin Vescan, de care vă desparte numai coridorul, nu-i așa?

— Mă miră faptul când ați avut timp să vă familiarizați și cu topografia locuințelor noastre!

— De ce acest „și cu”?

— Este îndreptățit, deoarece ați știut că mă veți întâlni la această oră în drumul meu zilnic spre bibliotecă.

— Dacă v-aș spune că această întâlnire este cauzată de întâmplare, nu m-ați crede.

— Puteți fi sigur, sună răspunsul sec al lui Pantea.

După acest scurt schimb de replici, străbătură în tăcere cei câțiva metri până la camera tânărului farmacolog. Numai după ce își văzu oaspetele instalat pe scaun cu spătar, Pantea se așeză pe marginea patului și spuse oarecum provocator:

— Dacă vreți să mă întrebați cine l-a ucis pe Sorin, nu vă pot spune decât că nu l-am ucis eu.

— Nu am vrut să vă întreb chiar așa, în mod direct, dar înregistrez cu rezerve răspunsul.

— Știți că denunțul, pe care nu l-a văzut nimeni, dar despre care vorbește toată lumea, mă indică pe mine ca autor al acestui monstruos asasinat.

— Cine, după părerea dumneavoastră, ar fi putut să trimită denunțul?

— Oricine, în afară de mine. Nefiind vinovat, nu avea nici un rost să încurc ițele acestei afaceri. Dacă aș fi fost vinovat, cu atât mai puțin.

— Dacă ați fi fost vinovat, numai așa ar fi avut rost.

— Nu, nu sunt vinovat! Și desfid pe oricine să dovedească contrariul! V-aș sugera să dați de urma denunțătorului. Sunt sigur că v-ar putea spune multe.

— Nu va fi un lucru prea anevoios. În conținutul denunțului, autorul acestuia a comis o greșeală, care ne va pune curând pe urmele lui.

— Cu atât mai bine. Vă veți convinge atunci că nu sunt vinovat.

— Motiv ați fi avut.

— Cu toate că aș fi avut un motiv temeinic – doar îmi luase femeia care îmi este mai scumpă decât viața – nu l-am ucis.

— Probabil că nu ați știut să o păstrați… Unicul mod de a păstra o femeie – dacă ții la asta – este să o aduci într-o asemenea situație, încât lumea, respectul oamenilor, interesul s-o împiedice să plece. Cine încearcă să-și păstreze o femeie doar prin simpla putere a dăruirii sau a sincerității este un naiv. Nu trebuie să fiți neapărat de acord cu mine, îi spuse Topuz, apoi continuă: A avut cumva Sorin Vescan vreun dușman?

— Pe nimeni, după câte știu. Iar în ceea ce privește interesanta dumneavoastră teorie, vă promit că voi medita asupra ei.

— Ar fi putut, de pildă, Irina Giurgea, îndemnată de gelozie, să întreprindă ceva concret împotriva lui Vescan? îl întrebă Topuz, fără a lua în considerare sarcasmul interlocutorului său. Apoi își aminti brusc că îi este dator cu o lămurire. Nu-i plăcea să aibă obligații față de cineva, așa încât zise: A iubi pe cineva este ca și cum ai spune că de acum înainte această persoană se va îngriji de fericirea ta mai mult decât de propria sa fericire. Ce poate fi mai imprudent decât asta?

Călin Pantea îl privi ușor nedumerit. Nu se așteptase la o asemenea modalitate de a continua subiectul discuției, mai ales că – dacă încerca să-l dezvolte – ar fi pășit pe un teren alunecos. Preferă să răspundă la prima întrebare a lui Topuz:

— Nici Irina și nici o altă femeie.

— Când l-ați văzut ultima oară pe Vescan?

— În seara zilei de 11, pe la orele 20. Ne-am despărțit cam pe la orele 22.

— V-ați despărțit la orele 22, după ce ați băut câte o sticlă de bere la bufetul din incinta instituției. Nu v-ați înapoiat la garaj?

— Știți că mi-am petrecut aproape două ore cu Vescan în garaj, robotind la mașina lui. Cât era el de ușuratic în alte privințe, în ceea ce privește îngrijirea

mașinii era neobișnuit de conștiincios, aproape pedant. După ce ne-am despărțit, nu m-am întors singur la garaj, din două motive: mai întâi, nu aveam ce să caut acolo, iar în al doilea rând, pierdusem cheia de la garaj cu o zi mai înainte. Cred că știți că în afară de cheia oficială a garajului, mai există încă trei chei, pentru fiecare din noi. Adică pentru Sorin, pentru Victor și pentru mine.

— Cine v-a confecționat cele trei chei?

— Ștefan Hotăran.

— Aveți un dușman personal?

— Nu, nu cred!

— Atunci cine, după părerea dumneavoastră, putea să facă denunțul acela în care vă nominaliza ca autor al asasinatului?

— Nu știu cine ar fi putut scrie o asemenea aberație.

— Spuneați că v-ați pierdut cheia de la garaj.

— Da, așa v-am spus.

— Unde o țineați de obicei?

— Într-o cutie pirogravată, pe care o păstrez în dulap.

— Aș putea să văd cutia?

Pantea se ridică de pe pat, se duse la un dulap, scoase cutia cerută și se înapoie la locul său, după ce o puse pe masă.

— Nu este încuiată, zise Topuz, ridicându-i capacul, apoi se uită lung, întrebător, la farmacolog și îi întinde cutia.

— Cheia!… Cheia! strigă tânărul țâșnind în picioare și recăzând imediat pe marginea patului, icoană a stupoarei.

Detașându-se net dintre mărunțișurile din cutie, cheia garajului era singurul obiect metalic pe care îl conținea.

După ce îl părăsi pe Călin Pantea, pradă încă surprizei, căpitanul Topuz se hotărî să o vadă pe Sabina Milescu.

Pe fiica doctorului farmacist Anton Milescu o găsi în camera de zi a apartamentului pe care îl ocupa împreună cu tatăl ei și cu Irina Giurgea. Tocmai venise de la birou. De câțiva ani lucra la serviciul de contabilitate al fabricii de produse cosmetice. Irina Giurgea, vara sa, de curând adoptată de mica familie, era angajată numai de câteva zile, ca bibliotecară, în aceeași instituție.

În tânăra zveltă și palidă, cu ochi negri, imenși, cu gâtul subțire și lung, ca un lujer de floare, și cu mâinile delicate, cu degetele lungi, Topuz intui o fire impresionabilă, ușor exaltată. Asemenea firi cu greu pot fi oprite, odată puse în mișcare, să nu încerce să dea viață himerelor germinate de o imaginație aprinsă.

— Interesul cercetărilor pe care le întreprind pentru găsirea asasinului lui Sorin Vescan mă determină să vă pun unele întrebări, începu el.

— Nu am atribuit nici unui alt motiv scopul venirii dumneavoastră aici. Oamenii legii sunt predestinați să apară în momentele cele mai critice din viața noastră. Vă rog să-mi puneți întrebările, iar eu vă voi răspunde cu toată sinceritatea. Ce vreți să știți?

— Ce v-a determinat să-l alegeți pe Sorin Vescan ca viitor soț?

— Nu, nu cred că mă veți înțelege! Nimeni nu va înțelege!

Sabina rămase cu privirile în gol, ca furată de un gând, care o purta undeva, departe, dincolo de realitatea înconjurătoare.

— Nu, nu cred că mă veți înțelege, reluă ea într-un târziu. Ei, bine, rosti ea cu glasul ferm și ochii sfidători, am vrut să fac din Sorin un om. Un om adevărat, înțelegeți? Era băutor, afemeiat, egoist. Nu ura, dar nici nu iubea pe altcineva decât pe sine. Îmi făcea curte, mă înconjura cu atenții, mai mult decât Călin și Victor laolaltă. Mi-a jurat dragoste de mii de ori. Aceasta nu l-a împiedicat să-i fure mințile Irinei și să izbutească.

— De unde știți că Vescan a avut o legătură cu vara dumneavoastră?

— Să nu mă înțelegeți în mod greșit. Nu sunt un înger… De altfel, este periculos să faci pe îngerul. Când lumea te tratează așa cum a fost îndreptățită întotdeauna să-i trateze pe îngeri, cu sadică și amuzantă grosolănie, devii cel mai rău și mai abject dușman, adică unul din aceia care, incapabili de a face răul cum trebuie, se chinuiesc mult timp pentru a-și duce lucrarea la bun sfârșit. În ceea ce privește întrebarea dumneavoastră, o femeie, oricât de neexperimentată ar fi, își dă seama de acest lucru. Mai ales când locuiește sub același acoperiș cu rivala ei.

— Ar putea fi vara dumneavoastră autoarea actului criminal care a pus capăt vieții lui Vescan?

— Nu, nu cred! răspunse Sabina, fără să stea pe gânduri. Cu toate că…

— Cu toate că…?

— Nu aș vrea să credeți că încerc să arunc vreo umbră asupra ei, dar sentimentul respectului pentru adevăr mă îndeamnă să vă spun un anumit lucru: am găsit, cu totul întâmplător, între filele unei cărți uitate la mine de Sorin, un bilet semnat de Irina. Dar ceea ce este de mirare, în cartea aceea, sunt sigură, biletul a fost pus abia cu o zi înainte de a-mi face alegerea.

— L-ați distrus?

— Nu, l-am păstrat. De ce, nici eu nu știu. L-am pus bine…

Tânăra se ridică, se duse în camera ei și se întoarse cu o cutie de metal, care avea forma unei case de bani. După ce o deschise, scoase din ea un plic împăturit, pe care i-l dădu lui Topuz. Acesta se grăbi să-l desfacă și să scoată biletul pe care îl conținea:

Sorine,

Trebuie să ne întâlnim! *Trebuie să-ți vorbesc*!

Să nu cauți să eviți și de data aceasta o explicație hotărâtoare!

Altfel nu mai răspund de mine.

Se moare din dragoste, dar se și omoară din dragoste!

Irina!

— Pot să păstrez scrisoarea? o întrebă Topuz, după ce citi rândurile scrise de Irina Giurgea.

— Dacă vă este necesară, desigur.

— Fiindcă veni vorba de scrisori, spuse el punând plicul cu biletul Irinei în buzunarul hainei, cine credeți că este autorul denunțului care îl indică pe Călin Pantea ca ucigaș al lui Vescan?

— Nu știu decât faptul că nu l-am scris eu. Nici nu am mașină de scris.

— De unde știți că a fost scris la mașină?

— Așa îmi închipui că se obișnuiește.

— S-ar putea să vă arăt într-una din zilele acestea misiva de care vorbim. Veți băga de seamă, sunt sigur, de la prima vedere, că în text există o greșeală, pe care autorul nu a observat-o. Această scăpare ne va pune pe urmele denunțătorului.

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră și cu atât mai rău pentru el.

— Când l-ați văzut pentru ultima oară pe Sorin Vescan?

— Nu are rost să vă ascund faptul că m-am dus să-l văd pe Sorin în seara zilei de 11, pentru a-i face un dar care să-i poarte noroc.

— Un pinguin?

— Nu, pinguinul despre care vorbiți era mascota lui. Îl avea de când își luase permisul. Îl ducea cu el ori de câte ori pleca cu mașina la antrenamente sau la vreun concurs.

— Vă rog să-mi descrieți mascota lui Vescan.

— Era de aproape 40 de centimetri înălțime, confecționat din material plastic și reda foarte bine atât coloritul, cât și forma unui pinguin adevărat. Deși gol pe dinăuntru, era neobișnuit de greu.

— Ce îl făcea atât de greu?

— Pentru a-i mări stabilitatea, Sorin îi pusese în interior, aproape de centrul de greutate, o bucată de plumb. Câte o bucată mică de plumb fusese plasată, tot pe dinăuntru, ca o dublură a labelor mascotei. Cu acest lest, pinguinul, deși destul de înalt, era foarte dificil de răsturnat.

— Ar fi de prisos să vă întreb de unde cunoașteți toate aceste amănunte, nu-i așa?

— Firește! veni răspunsul prompt. Nu uitați că ne cunoșteam de ani de zile. Nu o dată am avut în brațe mascota lui Sorin.

— Ați spus că v-ați dus să-l vedeți pe Vescan în seara zilei de 11…, ca să-i faceți un cadou, mi se pare. Ați intrat în garaj?

— Da!

— Pe la ce oră?

— Erau, cred, orele 22, poate 22:15.

— Și?

— Atâta tot. Sorin nu era acolo, iar la el acasă, vă dați seama, nu mă puteam duce.

— Garajul era descuiat?

— Desigur! Altfel nu aș fi putut intra.

— Cine era acolo?

— Nimeni, am văzut destul de bine, deoarece lumina rămăsese aprinsă.

— Nu vi s-a părut ciudat că garajul era descuiat și că lumina nu era stinsă?

— Nu! Mi-am spus că Sorin nu lucrase singur și că se repezise până la bufet să servească un pahar de bere cu Călin sau cu Victor, ori – poate – cu amândoi.

— Cât ați stat acolo?

— Nu aș putea preciza. În orice caz, nu am stat mult și m-am întors acasă.

— Ar putea depune cineva mărturie asupra orei la care v-ați întors acasă? Ați întâlnit pe cineva?

— Nu știe nimeni când am plecat de acasă, și nici când m-am întors. Tata se culcase, cred. Luminile erau stinse în toată casa. Când m-am întors, de asemenea.

— Dar, pe drum, nu ați întâlnit pe nimeni? stărui Topuz. Gândiți-vă bine. Nu străbăteați un pustiu. Incinta fabricii și împrejurimile blocurilor și ale garajelor sunt destul de animate, până târziu.

— Nu am întâlnit pe nimeni, răspunse Sabina, după o clipă de ezitare, care nu scăpă bărbatului. Are vreo importanță? întrebă ea candid.

— Foarte mare, în cazul când nu îl vom găsi pe ucigașul lui Vescan, răspunse Topuz, uitându-se drept în ochii ei mari.

Cinci minute după ce o părăsi, Sabina mai era cu ochii fixați în gol. Nu putea să spună nimănui pe cine văzuse îndreptându-se spre garaj, la puțin timp după ce ea îl părăsise.

Când căpitanul Topuz bătu la ușa lui Victor Orleanu, acesta abia se întoarse de la antrenament.

— Cu ce vă pot servi? sună, rece, întrebarea, în loc de urare de bun venit.

— Vă voi pune câteva întrebări, răspunse domol Topuz, ca și cum nu ar fi băgat de seamă privirea lipsită de căldură a gazdei sale. Dumneavoastră, pe cât vă va sta în putință, îmi veți răspunde. Durata vizitei mele depinde de felul în care veți înțelege să vă conformați.

— Vă stau la dispoziție!

— Când l-ați văzut ultima dată, în viață, pe Sorin Vescan?

— În seara zilei de 11.

— Ați putea preciza la ce oră?

— Nu! Oricum era înainte de orele 20, pentru că la 20 exact am plecat în oraș.

— Când v-ați întors?

— Vreți să știți la ce oră m-am întors sau dacă l-am revăzut pe Sorin?

— Și una și alta.

— Cred că m-am întors pe la orele 22, poate 22:30. Nu știu precis; știu, însă, cu siguranță că nu l-am văzut. Nu l-am căutat nici acasă la el și nici altundeva.

— Dar la garaj ați fost?

— Nu aveam ce căuta acolo. Și chiar dacă aș fi fost, puteți fi sigur că nu aș recunoaște de bună voie. Nu aș vrea să fiu în pielea aceluia care ar trebui să explice ce a făcut – singur – în garaj, în noaptea de 11 spre 12. Nici pentru tot aurul din lume.

— Ce v-ați spus când ați văzut că Sabina Milescu îl alege de soț pe Sorin Vescan?

— Că Sorin a avut noroc ca întotdeauna. Am fost grozav de surprins, totodată. Eu, știam, nu aveam nici o șansă. Dar m-am așteptat ca Sabina să-l aleagă pe Călin. Mi-am spus că numai o taină putea fi la mijloc, sau vreunul din visurile copilărești de iluminată, care pun câteodată stăpânire pe Sabina.

— Cine credeți că ar fi avut interesul să-l omoare pe Vescan?

— Și eu, pentru a începe cu mine. Și Călin. Chiar și Irina. Sau unchiul Toni.

— Ce motive ar fi avut fiecare?

— Călin și cu mine, pentru a scăpa de un rival. Irina, pentru a-l pedepsi pe acela care i-a trădat dragostea. Unchiul Toni, ca să-l înlăture din calea fiicei lui pe singurul om care ar fi făcut-o nefericită pe toată viața.

— Cine dintre aceștia avea posibilitatea să comită asemenea faptă?

— Este sarcina dumneavoastră să aflați, dacă nu mă înșel. Desigur, nici eu și nici Călin nu l-am ucis pe Sorin. Totuși, a fost mai bine că a murit și nu s-a mai chinuit. Dacă ar fi scăpat cu viață, ar fi rămas schilod pentru tot restul zilelor lui.

— Aveți un unghi neobișnuit din care hotărâți asupra sorții altora.

— Ceea ce am spus nu-i privește numai pe alții. Este valabil pentru toată lumea, începând cu mine.

— Vreți să spuneți că, în cazul în care vi s-ar întâmpla un accident, în urma căruia ați rămâne cu vreo infirmitate, ați recurge la un gest disperat?

— Nu spun numai! Sunt ferm hotărât să-mi curm viața în cazul în care, din vreo pricină sau alta, nu aș mai fi un om normal în ceea ce privește atât sănătatea minții, cât și integritatea corporală. De altfel, toți care mă cunosc știu că păstrez într-un dulap o sticluță cu otravă, ce provoacă o moarte fulgerătoare.

Căpitanul Topuz se uită lung, cercetător, la tânărul său interlocutor, care-l privea oarecum sfidător. Se gândi că Orleanu trebuie să fi avut obsesia autodistrugerii. Nu neapărat sinucidere; oamenii, în general, îndrăgostiții mai mult sau mai puțin de viață, de neprevăzut, nu pot ajunge la sinucidere decât prin imprudență. Și apoi sinuciderea poate să apară ca unul din acele eroisme mitice, ca o fabuloasă afirmare a unei demnități a omului în fața destinului. În schimb, cel care se autodistruge e un tip deopotrivă de disperat și de utilitarist. El își dă silința să descopere în sine orice infirmitate, orice ticăloșie și să-și încurajeze aceste dispoziții în vederea anulării de sine, căutându-le, exaltându-se cu ele, beneficiind de pe urma lor. Este, în definitiv, mai sigur de sine decât orice învingător al trecutului; știe că firul care îl leagă de ziua următoare, cu posibilul, cu viitorul este o frânghie marinărească, mai rezistentă decât orice credință. Trebuie observat bine un lucru: în vremea noastră, sinuciderea este un mijloc de a dispărea undeva, în neant, ceva care se comite cu timiditate, în tăcere, pe ascuns. Nu mai e un act, ci o suferință. Concluzionând astfel, Topuz renunță să mai continue dialogul asupra sticluței cu otravă și a opticii cu totul deformate a tânărului din fața sa privitoare la viață și la moarte, hotărându-se să reia discuția asupra morții lui Sorin Vescan.

— Ați spus mai înainte că amândoi erați interesați ca Sorin Vescan să dispară, nu?

— Da, dar nu puteam să trecem la fapte nici unul, nici celălalt. Ne oprea un singur lucru. O simplă întrebare, al cărei răspuns reprezintă întotdeauna, în romane, cheia enigmei: CUI ÎI FOLOSEȘTE? Este normal ca rivalii victimei, rămași în viață, să intre sub lupa anchetatorilor. Iar dacă, printr-o întâmplare, dispare și al doilea, atunci – prin definiție – vinovat de ambele decese este crezut supraviețuitorul. Lecția aceasta o știu bine și eu, cred că și Călin. Ne învață cea mai elementară logică.

— Cu toate acestea, denunțul este categoric.

— Nu cunosc cine este autorul acestei scrisori blestemate. Nici nu-i știu conținutul. Este opera vreunui nebun… sau, poate, chiar a criminalului, care încearcă să vă dirijeze pe o urmă greșită. Ca să nu fie identificat, a întocmit-o – pesemne – din litere de tipar decupate din ziar.

— De unde știți cum a fost scris denunțul?

— Îmi închipui. Așa se obișnuiește în orice roman sau film polițist. Dar are vreo importanță?

— Desigur! În cuprinsul anonimei s-a strecurat o greșeală. Datorită ei, vom afla în curând nu numai identitatea expeditorului, ci și pe cea a asasinului.

Orleanu îl privi cu atenție pe musafirul său, în vreme ce o venă de la tâmplă îi zvâcni de câteva ori.

— Vă felicit de pe acum, spuse el cu glasul puțin răgușit. Nu cunosc normele după care vă desfășurați activitatea, dar…

— Nici eu nu cunosc normele dumneavoastră de conduită. De aceea aș dori să-mi clarificați un aspect asupra căruia nu sunt lămurit. Aș vrea să știu dacă Ștefan Hotăran a procedat legal, procurându-vă câte o dublură a cheii de la garaj.

— Nu știu și nici nu este treaba mea să decid dacă era legal, sau nu, serviciul pe care ni l-a făcut mecanicul-șef. Oricum, faptul era cunoscut de toată lumea și nu s-a sesizat nimeni. În afară de aceasta, trebuie să știți un lucru: dacă garajul este al fabricii, mașinile sunt ale noastre.

— Totuși, acest serviciu a facilitat accesul infractorului la mașina lui Vescan.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic decât ceea ce am spus, rosti Topuz, gândindu-se – printre altele – la dispariția și apariția cheii lui Călin Pantea.

— Aș vrea să cred că domnul Hotăran nu va avea necazuri…

— Unde îl pot găsi pe mecanicul-șef? îl întrebă Topuz, fără a-l lăsa să termine fraza.

Orleanu își privi ceasul și clătină din cap.

— La ora aceasta nu s-a înapoiat de la ateliere. Abia peste vreo oră veți putea vorbi cu el.

— Sper să vă mai văd curând, spuse căpitanul Topuz, luându-și rămas bun de la tânărul inginer chimist.

— Dar nu în aceeași ipostază, replică prompt Orleanu.

Odată plecat, Topuz se hotărî să o vadă pe Irina Giurgea, mai ales că la acea oră Sabina se afla la birou, întrucât de două ori pe săptămână avea program după-amiaza.

— Vă așteptam! îl întâmpină nepoata lui Anton Milescu.

— Era atât de dorită prezența mea?

— Sincer vorbind, nu. Însă, după câte știu, dintre locatarii acestei case, numai eu nu am fost luată încă la întrebări, și trebuia să îmi vină și mie rândul.

— Unchiul dumneavoastră nu v-a putut spune. Încă nu a venit acasă. Verișoara dumneavoastră nu v-a putut spune nici ea, deoarece – când v-ați întors din oraș – ea era la birou. Cred că, mai curând, v-a informat menajera, nu-i așa?

— Pe toate le știți, replică cu ironie Irina Giurgea.

— Sunt multe altele pe care nu le știu și am venit să le aflu de la dumneavoastră.

— De pildă?

— Cine credeți că ar putea fi autorul crimei din dimineața zilei de 12?

— Nu știu! Începând cu mine, toți am fi avut motive să îl ucidem pe Sorin.

— La prima vedere, s-ar părea că dumneavoastră le aveați pe cele mai temeinice.

— Ce vă face să credeți așa ceva?

— Vescan v-a jucat cea mai urâtă festă din câte se pot juca unei femei. A abuzat de încrederea și de dragostea dumneavoastră.

— Ar fi fost un motiv suficient și îndreptățit ca să mă răzbun, nu-i așa?

— Nimeni, sub nici un motiv, nu este îndreptățit să recurgă la un asemenea act.

— Fiți liniștit! Nu eu am fost mâna criminală și… parcă îmi pare rău.

— Atât de mult l-ați urât?

— Nu l-am iubit niciodată. Prin el vedeam însă singurul mijloc de a scăpa de aici, de viața aceasta searbădă și fără nici un orizont. Iar Sorin… Sorin mi-a răsplătit încrederea prin fățărnicie și minciună.

— Și dumneavoastră l-ați mințit.

— Ne-am jucat de-a dragostea. M-a mințit, l-am mințit și eu. Am fost chit, nu?

— Ați venit să locuiți la unchiul dumneavoastră acum cinci luni, mi se pare?

— Exact!

— Când ați devenit amanta lui Vescan?

Irina Giurgea îl măsură de sus până jos pe Topuz, fără să pară ofensată de duritatea întrebării mult prea directe. Erau mai mult curiozitate și, poate, sfidare în privirile ei. Înălță fruntea și, uitându-se drept în ochii lui, spuse pe un ton ușor disprețuitor:

— Nu se poate spune că operați cu mănuși. Ei bine, acum două luni, dacă are vreo importanță pentru cercetările dumneavoastră. Credeți, poate, că am păcătuit. Dar păcatul, cu adevărat, nu este doar o acțiune, ci o întreagă existență prost combinată. Unii păcătuiesc, alții nu. De pildă, aceleași lucruri – a poseda pe cineva, a face dragoste, a urî, a fi îngâmfat – pentru unii sunt păcate, iar pentru alții nu. A păcătui înseamnă…

— Ce ați făcut, singură, în garaj în noaptea de 11 spre 12? o întrerupse el cu bruschețe.

— Nu am fost la garaj în noaptea aceea și nici în alta.

— A persista în această poziție este numai în detrimentul dumneavoastră.

— Nu am fost, repet, la sau în garaj în noaptea de 11. Nici atunci și nici altă dată. Nimeni nu poate să dovedească contrariul!

— Sunteți sigură?

— Domnule…!

— Vă aparține? Și, o dată cu întrebarea, Topuz îi întinse tinerei o batistă fină, brodată. Știți unde a fost găsită?

— După monogramă, pare să fie a mea, răspunse fără să se tulbure Irina Giurgea. Cu toate acestea, nu știu cum de a ajuns la dumneavoastră. Nici nu am observat că îmi lipsește din dulap. Exclus să o fi pierdut din poșetă. Nici nu o aveam la mine atunci când… Se opri brusc și, pentru prima oară, păru descumpănită.

— Nu o aveați la dumneavoastră atunci când…

— Nici un atunci și nici un când! Nu am purtat niciodată această batistă, cu toate că, nu neg, este a mea.

Din nou era sigură pe sine. Bărbatul își dădu seama de această revenire și schimbă firul discuției.

— Cine credeți că, în afară de dumneavoastră, l-ar fi putut urî într-atât pe Vescan, încât nu numai să-i dorească moartea, dar să i-o și provoace?

— Mai întâi, Călin. De altfel, scrisoarea anonimă este categorică în această privință.

— De unde știți de scrisoarea anonimă?

— Toată lumea știe, toată lumea vorbește. Nu s-a făcut nici un secret din această misivă. Dar nu am scris-o eu. Nu mi-aș putea preface într-atât scrisul încât să nu poată fi recunoscut.

— Cu toate acestea, în denunț s-a strecurat o greșeală, care ne va pune în curând pe urmele autorului sau – poate – ale autoarei, spuse Topuz insinuant.

— Are vreun sens să-l găsiți pe autorul unui denunț?

— Dacă nu ne va putea furniza probe certe referitoare la vinovăția lui Călin Pantea, atunci…

— Atunci?

— Îl va identifica pe adevăratul vinovat. Dar să revenim la obiectul discuției noastre. După Călin Pantea, pe cine altul îl vedeți în postura de autor probabil?

— Și Orleanu ar fi avut motive. La mijloc ar fi vorba de o femeie.

— Cora?

— Așa mi se pare că se numește.

— Ce știți despre ea?

— Nimic altceva decât că, nu demult, Sorin mi-a spus că a descoperit un secret al lui Victor. Nu mi-a dezvăluit însă despre ce este vorba. A amintit numai că era amestecată și o femeie, pe numele său Cora.

— Poate că și Cora a avut motive să-l omoare pe Vescan?

— Tot ce-i posibil, admise Irina.

— Iată că am epuizat lista cu persoanele care ar fi avut vreun interes să-l asasineze pe Vescan.

— A mai rămas unchiul Toni, spuse insinuant Irina Giurgea.

— Ce interes ar fi avut?

— Să împiedice un nedorit să-l despartă de Sabina.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă plac tablourile? îl întrebă la rândul ei nepoata lui Anton Milescu.

— În pictura modernă nu prea mă descurc, deși am foarte multă bunăvoință.

— Este vorba de o pictură celebră. Mai bine zis, de o reproducere după o pictură celebră, preciză tânăra.

— Care anume?

— *Răpirea sabinelor.* De fapt, *Sabinele,* vestita pânză a lui David.

— Legenda o cunosc. În ceea ce privește tabloul, l-am admirat – nu o dată – în reproduceri bune. Ce îmi puteți spune despre *Răpirea sabinelor*?

— Eu nu vă pot spune nimic, sau prea puțin lucru.

— Nu văd legătura în cazul nostru.

— Nu o vedeți încă. V-aș sugera să stați de vorbă cu tușa Ana, schimbă din nou Irina ținta discuției. Sunt tare curioasă să știu ce părere are ea cu adevărat, deși mă îndoiesc că ar spune-o cuiva. Tabloul este al unchiului Toni și a fost pictat de cealaltă Sabină, fosta lui soție.

Peste zece minute de la convorbirea cu Irina, căpitanul Topuz suna la ușa lui Hotăran, fără ca să-i deschidă cineva. Tocmai se pregătea să plece, când răsunară pași pe coridor și cel căutat își făcu apariția.

— Îmi pare bine că am venit la timp, spuse el cu o voce profundă, bine timbrată. Mi-ar fi părut rău dacă nu vă mai găseam aici.

În timp ce vorbea, fără să se oprească din mers, se scotoci prin buzunare, scoase o cheie și – ajuns în dreptul ușii – descuie.

— Poftiți, intrați! spuse el, făcând loc neașteptatului sau, poate, așteptatului său musafir să-i treacă pragul. Făceți-vă comod!

Topuz dădu curs invitației și își aruncă privirea prin încăpere.

— Ce vânt bun vă aduce la mine? îl întrebă mecanicul-șef, oferind o cutie cu țigări oaspetelui, care se grăbi să se servească.

— Domnule Hotăran, știți, aș dori să vă fac o confidență. Prezența mea aici, la o săptămână după ce se părea că moartea lui Sorin Vescan a intrat în anonimat, vă determină, poate, să concluzionați că dosarul întocmit cu prilejul primelor cercetări nu a fost prea bine apreciat de mai marii mei. Ei bine, nu v-ați înșela deloc în aprecierea dumneavoastră.

— Dacă înțeleg bine, dosarul a fost redeschis, iar dumneavoastră ați reluat cercetările, ca să aflați…

— Cine l-a ucis pe Sorin Vescan, îl completă, cu un zâmbet, Topuz.

— Ce reprezint eu în intențiile dumneavoastră?

— Ceea ce, deocamdată, reprezintă și ceilalți cu care am stat de vorbă, dar și cei pe care îi voi contacta mai devreme ori mai târziu.

— Adică?

— Un factor. Un element care, voit sau întâmplător, a fost angrenat într-un joc de-a moartea și de-a viața.

— Credeți că aș avea vreun amestec în tragicul eveniment din dimineața acelei zile nefaste?

— Ați semnat un act, care – de fapt – a însemnat un pașaport pentru moarte.

— Să concluzionez, cumva, că mă suspectați?

— Nu pot răspunde afirmativ la întrebarea dumneavoastră. Lăsați-ne pe noi să ajungem la o concluzie, când va fi momentul. Și dacă este cazul. Până atunci, v-aș ruga să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Poftiți!

— Vă dați seama că, prin semnarea actului prin care confirmați starea tehnică corespunzătoare a mașinii în care și-a găsit moartea Vescan, puteți fi bănuit dacă nu ca autor principal, cel puțin ca un complice al aceluia care a dorit să scape de tânărul pilot auto?

— Doar nu vreți să spuneți că…

— Nu spun nimic decât ceea ce demonstrează deocamdată faptele. Iar acum vă întreb: cum vă explicați că o mașină, găsită de dumneavoastră în stare bună pentru a pleca într-o cursă, face explozie după câteva minute de la luarea startului? Mai mult încă: ancheta tehnică, la care ați luat parte împreună cu experții noștri, a confirmat că mașina a fost distrusă ca urmare a unei explozii provocate de o mână criminală.

— Susțin cu toată tăria ceea ce am declarat inclusiv la prima anchetă: mașina era aptă de a lua parte la cursă.

— Atunci?

— Este destul de simplu. Nu aveam cum să plasez un explozibil, iar apoi să declar cu nonșalanță, fără scrupule, că mașina este aptă de a pleca în cursă. Să nu uităm că atât victima, cât și Pantea au fost la garaj, cu o seară înainte, unde au lucrat câte ceva la mașina pe care a pilotat-o a doua zi Sorin Vescan. Or, numai dacă ar fi fost orbi și nici atunci nu ar fi reușit să nu bage de seamă dacă

ceva era în neregulă la mașină. Aceasta înseamnă că explozibilul a fost plasat după revizie.

— În cazul pe care îl anchetăm, criminalul a avut la îndemână trei posibilități de a acționa, urmărind să-și atingă scopul propus:

‣ a introdus explozibilul înainte de verificarea tehnică, atât de bine, încât nici dumneavoastră nu l-ați putut găsi în timp ce efectuați respectiva verificare;

‣ l-a pus cu ocazia verificării tehnice;

‣ în fine, l-a plasat după verificarea tehnică.

Cele mai elementare norme, dar și bunul simț ne obligă să tratăm cu toată seriozitatea fiecare din aceste ipoteze. Cercetările vor indica, mai devreme sau mai târziu, care din aceste variante de acțiune este validă. Desigur, în privința celor discutate, urmează să vă mai solicit unele lămuriri.

— Vă rog.

— Orleanu nu l-a văzut pe Vescan în seara de 11. Din informațiile pe care le deținem, rezultă că nu a intrat nici măcar în garaj.

— Nu aș vrea să mă socotiți un delator. Dar îmi dau seama că pe măsură ce eliminați câte un personaj din această dramă, devine tot mai delicată situația mea. Ați spus că Victor Orleanu nu l-a văzut pe Vescan în seara aceea. S-ar putea să fie așa, dar această ipoteză nu exclude posibilitatea ca el să se fi aflat în garaj fără știrea celorlalți.

— Puteți proba?

— Când, în jurul orelor 22, Vescan intra cu Pantea la bufet, eu tocmai plecam acasă. Am optat pentru un drum mai scurt ca de obicei, care trece prin imediata vecinătate a garajelor. Ei bine, am văzut pe cineva, care – după mers și talie – putea fi Orleanu, intrând în garajul unde se afla mașina lui Vescan.

— Nu v-a dat de bănuit?

— Nu, deoarece îl știam pe Orleanu prieten cu cei doi și m-am gândit că îi va aștepta acolo, ca să-i ajute sau să discute ceva.

— Avea Vescan vreun dușman atât de îndârjit, încât să îi dorească moartea?

— Dragostea a provocat drame în toate timpurile. Oricare din cei doi ar fi putut să recurgă la un act necugetat. Ar mai fi Irina Giurgea, logodnica părăsită. Nu lucrează decât de foarte puțin timp. A trăit până acum din

banii unchiului ei. Știți, cred, unde a fost mai înainte. L-a îmbrobodit pe bietul Vescan aproape imediat ce l-a cunoscut. Este unul din motivele pentru care o cred în stare de orice.

— Cu toate acestea, ați fost văzut de câteva ori în compania ei.

— Am asupra Irinei o influență, cum să-i spun, moralizatoare, dacă nu este prea pretențios zis.

— Numai atât?

— Numai atât.

— Credeți că Sabina Milescu l-a iubit pe Vescan?

— Altfel de ce s-ar fi hotărât să-l ia de bărbat?

— Dacă Irina Giurgea ar avea ceva cunoștințe tehnice, ar fi putut plasa substanța explozivă la bordul mașinii?

— Da!

— În cazul pe care vrem să-l lămurim, mai există o persoană cu destule cunoștințe în domeniul mecanicii.

— Vă referiți la Anton Milescu, nu-i așa?

— Ați ghicit.

— Dacă, intenționat sau neintenționat, cineva caută cu tot dinadinsul, poate constata că în viața multor oameni există o taină, o faptă, o legătură pe care cei în cauză nu doresc să o dea în vileag.

— Insinuați, cred, că în viața lui Anton Milescu ar putea fi o taină, care – într-o anumită împrejurare – a fost descoperită de Vescan. Pentru a nu fi dată la iveală, deținătorul ei l-a redus la tăcere pe cel care o descoperise. Să fie, în adevăr, o taină în viața acestui om?

— Nu știu ce să spun, dar se observă fără dificultăți că este stăpânit de o idee obsesivă. A suferit foarte mult în viață. Cred că de la această suferință i se trage totul.

— Ce v-a determinat să vă formați o asemenea părere?

— Am fost de multe ori acasă la el. De fiecare dată, am stat mult de vorbă. I-am admirat, nu o dată, tabloul. Cred că vă va face o impresie deosebită.

— Cine, Milescu?

— Nu, *Răpirea sabinelor*, tabloul.

După acest răspuns, căpitanul Topuz își luă rămas bun de la mecanicul-șef și, condus de acesta, ajunse la ieșire. La ușă, cu mâna pe clanță, aruncă fără nici o importanță:

— Era să uit. Am o întrebare pur formală: cine credeți că ar putea fi denunțătorul?

— Oricine, veni cu promptitudine răspunsul. Cu excepția mea, desigur. Nu aveam nici un interes. Iertați-mi întrebarea, schimbă el sensul discuției, dar ce rost are să-l căutați pe autorul anonimei, în loc să vă preocupe cine l-a ucis pe Sorin Vescan?

— Dacă știm cine este denunțătorul, atunci știm și cine este ucigașul. Îl vom afla curând, fiindcă în conținutul denunțului a comis o greșeală. Or, tocmai această greșeală îl va determina să scoată capul din anonimatul în care crede, sau este convins, că nu-l va găsi nimeni.

Capitolul 5

Spuneau Nemărginirii durerile terestre
Cu imnul lor zadarnic, solemn și monoton.

G. TOPÎRCEANU: *Broaștele*

1

Maiorul Liciu se uită îndelung la colaboratorul său.

— Ești sigur că, dacă vei ști cine a trimis denunțul, îl vei găsi pe asasinul lui Vescan?

— Vă rog să citiți și dumneavoastră, spuse căpitanul Topuz, înmânându-i telegrama prin intermediul căreia poșta expediase denunțul.

— Am înțeles ce urmărești, spuse Liciu, după ce citi de două ori conținutul acesteia. Dar pentru a reuși, avem nevoie de concept. Sub nici un motiv el nu trebuie să ajungă în mâna autorului. Mai ales după ce le-ai spus tuturor că în textul original s-a strecurat o greșeală.

— Telegrama nu este dată din altă localitate. Ca urmare, formularul pe care a fost scris textul ar trebui să se găsească la unul dintre oficiile poștale din orașul nostru.

— Treci pe la poșta centrală și află la care oficiu a fost prezentat formularul. Apoi mergi acolo și ia mata textul predat de presupusul denunțător.

— Mă voi ocupa de această problemă, de îndată ce voi încheia discuția cu dumneavoastră.

— În principiu, ce ai reușit să deduci din toate discuțiile pe care le-ai avut, în cursul zilei, la fabrica VENUS?

— O notă comună tuturor: tendința vizibilă de a înlătura bănuielile. Uneori, învinovățirea aproape directă a altei persoane. Am impresia, de asemenea, că în toată această poveste, cel care trage sforile din umbră caută să ne direcționeze pe un drum greșit.

— Ce te face pe mata să crezi acest lucru?

— Pantea spune că a pierdut cheia de la garaj, dar când vrea să îmi arate cutia în care o păstra, găsește cheia la locul ei. Sabina Milescu mărturisește că nu o crede vinovată pe Irina Giurgea, dar îmi predă un bilet, găsit

într-o carte, în care vara ei îl amenința pe Vescan. După spusele Sabinei, a găsit biletul în cartea aceea cu o zi înainte ca ea să-l prefere pe Vescan celorlalți tineri. Irina Giurgea, dacă ar fi să o cred, nu a fost la garaj. Cu toate acestea, am găsit acolo o batistă nefolosită, care aparține acestei tinere. Prezența batistei nu a fost sesizată în acel loc la prima anchetă.

— Mai este un lucru de reținut, printre altele, spuse maiorul Liciu. Mă refer la modul în care persoanele respective susțin sau nu că au fost la garaj în seara premergătoare crimei. Milescu, de pildă, afirmă că nu a fost. A stat acasă și a citit până la orele 23:30, când a stins lumina și s-a culcat. Călin Pantea și-a petrecut seara cu victima, până la orele 22, în vreme ce Sabina Milescu s-a dus să-l vadă pe Vescan în aceeași seară, pe la orele 22-22:30, ca să-i dea o amuletă. Când ai întrebat-o dacă a vorbit cu cineva ori dacă a văzut pe cineva atunci când s-a deplasat la garaj sau când s-a întors de acolo, afirmă – citez din memorie – „nu știe nimeni când am plecat, nici când am venit acasă. Erau luminile stinse în toată casa, tata se culcase, cred". Or, Anton Milescu a declarat că a citit până la orele 23:30. Acum să vedem ce zice Orleanu. Nici mai mult, nici mai puțin, decât că nu l-a văzut pe Vescan și că s-a întors din oraș pe la orele 22-22:30. Cu toate acestea, a fost văzut de Hotăran, în jurul orelor 22, intrând în garajul care tocmai fusese părăsit de victimă și de Pantea. Irina Giurgea neagă faptul că ar fi fost la garaj, dar mata ai găsit batista ei chiar acolo. De ce nu a fost găsită în locul acela cu prilejul primei anchete? Răspunsul îl vom cunoaște mai târziu, când vom ști mai mult decât acum. La garaj a fost un adevărat pelerinaj. Este de mirare cum de nu s-au ciocnit unii cu alții. Cine spune adevărul și cine minte?

— Dacă am ști, l-am cunoaște pe asasin cu o clipă mai devreme.

— L-am cunoaște, dar nu am avea probe. Oricum, cel care a expediat denunțul ar putea fi tocmai persoana pe care o căutăm. Efectuând această manevră, a urmărit să îndrepte bănuielile asupra altuia.

— Problema ar putea fi prezentată sub o altă formă.

— Care, dacă nu te superi mata?

— Vedeți, domnule maior, asasinarea lui Vescan a fost atât de bine plămădită în creierul infractorului, încât

toate persoanele care au avut legături mai apropiate sau mai îndepărtate cu victima pot fi bănuite de crimă.

— S-ar putea ca Vescan să fi fost ucis pentru că, într-o împrejurare pe care nu o cunoaștem, a descoperit un secret, care – odată dezvăluit – ar fi amenințat libertatea uneia sau mai multor persoane, pentru moment necunoscute. Acest fapt ar confirma bănuiala, pe care mi-a împărtășit-o Anton Milescu, că descoperirea sa ar fi în pericol.

— Atunci denunțul care îl indică pe Călin Pantea ca autor al morții lui Vescan?

— A avut rostul să-i protejeze pe cei care, altfel, ar fi venit în contact direct cu anchetatorii. De asemenea, urmărea să grăbească sfârșitul cercetărilor, pentru ca activitatea lor să nu fie stânjenită prea mult timp.

— Nu pot afirma acest lucru cu toată convingerea, răspunse Topuz. Ar însemna să acceptăm de la bun început vinovăția lui Pantea.

— Până acum am neglijat un personaj, care – cu siguranță – ne-ar aduce unele certitudini.

— Un personaj care, de când am preluat cercetările, nu și-a făcut simțită prezența, continuând să rămână undeva în umbră: CORA.

— Da, Cora. După părerea mea, ar fi bine să dai de ea.

— Aș da mult să cunosc această femeie.

— Totuși, există posibilitatea să alergăm după o himeră. Poate că nu o vom cunoaște niciodată. Poate că nici nu există. Cel puțin sub acest nume.

— Problema nu este deloc simplă, spuse Topuz.

— Numai pentru moment, deoarece în stadiul actual ne confruntăm cu mai multe necunoscute. Dezvăluirea lor va veni pe parcurs, rând pe rând, în măsura în care cercetările noastre vor înainta pe făgașul cel bun. La ceea ce știm până acum, vom adăuga informațiile pe care le vom obține în legătură cu asasinarea lui Ernst Geyer.

— Ernst Geyer s-a prezentat la noi din proprie inițiativă și ne-a dezvăluit planul elaborat undeva, în afara țării, de a fura formula medicamentului care urmează să fie testat în curând. După ce și-a făcut depoziția, a fost cazat la hotelul TURIST, așa cum prevedea planul elaborat de cei care l-au trimis. În prima din cele două nopți, când persoana infiltrată la fabrica de produse cosmetice urma să ia legătura cu el, Geyer a fost ucis,

apoi aruncat pe calea ferată, pentru a se crea impresia că a fost victima unui accident.

— Ce deduci de aici?

— Fie că patronii săi au aflat că Geyer trecuse în tabăra adversă, că servea deci interesele concurenței, motiv pentru care doctorul Avender a ordonat agentului său să îl reducă la tăcere, fie că Alexandra Maltopol l-a lichidat prin intermediul omului său, aflat în evidențele societății ARGUS.

— Nu cred că Avender a reușit să afle atât de repede că secretara sa juca pe două tablouri. O asemenea ipoteză ar presupune că întregul plan al Alexandrei Maltopol a fost descoperit. Or, chiar spusele lui Geyer confirmau soliditatea poziției femeii. În schimb, cred că mata ai dreptate atunci când presupui că Alexandra Maltopol l-a lichidat pe Geyer. Această măsură radicală se potrivește cel mai bine cu firea și țelurile ei, așa cum le cunoaștem din spusele lui Geyer.

— Asasinarea lui Geyer aici pare lipsită de sens. Nu omori pe cineva după ce i-ai salvat o dată viața, reușind să-l plasezi acolo unde planurile tale impuneau acest lucru.

Maiorul Liciu își aprinse o nouă țigară și se uită, prin norul de fum albăstrui, la colaboratorul său.

— Cea mai elementară logică a Alexandrei Maltopol impunea lichidarea lui Geyer. Ca agentă a concurenței, avea ca prim obiectiv înlăturarea oricărei persoane care i-ar fi periclitat misiunea. Nu-l putea lichida la ea acasă, ca să zic așa, pentru că atunci jocul ei ar fi fost descoperit de doctorul Avender. Presupun că numai lui Geyer putea să-i câștige încrederea, mai ales că îl salvase de la sfârșitul pe care i-l pregătise doctorul Avender, prin intermediul lui Ruge. Datorită planului ei abil țesut, a scăpat de doi concurenți: Ruge a murit de mâna lui Geyer, iar acesta din urmă a fost ucis de agentul firmei ARGUS, care – din câte știm – stă bine mersi la fabrica de produse cosmetice VENUS.

— În acest caz există două probabilități ca secretul să părăsească țara: ori vine aici Alexandra Maltopol, ori omul ei va încerca să treacă granița, în cazul în care ar izbuti să-și însușească formula medicamentului.

— Cred, spuse Liciu, după ce reflectă un timp, că Alexandra Maltopol va veni aici sub pretextul de a vizita pe cineva, prieten sau chiar rudă. Nu m-ar mira ca vreun

salariat al fabricii să aibă vreo rubedenie uitată de mult prin străinătate.

— Avem fotografia ei, îi aminti Topuz șefului său. O putem mări, iar apoi difuza inclusiv la toate punctele de trecere a frontierei. Oamenii noștri nu vor avea altceva de făcut decât să o caute în mod permanent și insistent la toate hotelurile, motelurile, campingurile și, în general, în orice loc unde ar fi posibil să se cazeze, în cazul în care nu își va găsi o rudă la care să se adăpostească. Odată depistată, vom urmări orice pas pe care îl va face. Oricât de abilă ar fi, nu se poate să nu facă vreo greșeală. Dacă nu ea, atunci cel cu care va lua legătura.

— Ar fi, oricum, o pistă de urmat, spuse Liciu. În plus, vom ține seama de concluziile la care ne vor conduce investigațiile în legătură cu moartea lui Geyer. Ce știm până acum?

— Nu prea mare lucru, trebuie să recunosc. Geyer nu a dat ascultare sfaturilor noastre. Nu pentru a se pune într-o lumină favorabilă față de noi – în această ipoteză, ne-ar fi înștiințat ce are de gând să întreprindă –, ci deoarece intenționa să facă un joc dublu, acum când – după părerea lui – avea spatele asigurat în ceea ce ne privește.

— Sunt convins că Geyer ne-a vizitat pentru că acest pas făcea parte dintr-un plan urzit de el, prin care urma s-o înșele și pe Alexandra, și pe noi. A crezut că ne-a legat la ochi prin acea dezvăluire cu totul neobișnuită. Urma să ia legătura cu omul său de la fabrica VENUS, să primească formula de la acesta și să părăsească țara, folosind o modalitate pe care încă nu o cunoaștem. A subestimat-o însă pe Alexandra Maltopol. Nu a bănuit că femeia va căuta să-l înlăture atât de curând din calea planurilor ei ambițioase.

— Atitudinea noastră, felul cum l-am primit, faptul că – aparent – am luat de bune spusele sale l-au convins că a reușit să ne câștige încrederea, continuându-și astfel jocul pe mai multe tablouri.

— Ce s-a petrecut după ce a fost instalat la hotel?

— După cum știți, am luat unele măsuri de a-l supraveghea. În holul hotelului este amenajată o expoziție de fotografii turistice. În ziua de 17, pe la orele 20:30, Geyer a acostat o tânără care se uita la fotografiile expuse. Tânăra a părăsit holul, urmată de Geyer. Au făcut câțiva pași împreună, după care li s-a alăturat un bărbat

mai în vârstă. Grupul celor trei a circulat aproape 20 de minute, discutând cu multă vioiciune, după care bărbatul cel vârstnic și cu tânăra s-au despărțit de Geyer. Ei s-au urcat într-o mașină, parcată pe o stradă laterală, străjuită de castani. Rămas singur, Geyer a privit un timp după mașina ce se îndepărta, apoi – întorcându-se brusc – a lovit o femeie, pe care era gata să o trântească la pământ. A sprijinit-o să nu cadă și a ajutat-o să se așeze pe o bancă, sub castani, apoi s-a îndreptat grăbit spre hotel. Acolo, la bar, a servit două păhărele de coniac, a cumpărat un pachet de țigări și a urcat în camera lui.

— Când servea coniacul, nu s-a apropiat cineva de el?

— Din raportul primit de la oamenii noștri, rezultă că doi tineri, cam bine dispuși, au încercat să-l facă arbitru într-o dispută asupra superiorității băuturilor autohtone față de cele din import. Cu ei a băut Geyer cele două păhărele de coniac, apoi a cumpărat țigările și s-a dus în camera lui. Pe la orele 21, a primit un telefon. Textul recepționat de noi a fost următorul:

„Karl Ruge?”

„Cora?”

„Da, Karl! Îmi pare rău, dar nu ne putem vedea poimâine!”

„Atunci?”

„La 23. Pa!”

— Acest telefon ne-a cam îmbrobodit, aprecie maiorul Liciu. Cu toate că acel *„la 23”* ar fi trebuit să ne dea de bănuit. Cine a organizat supravegherea lui Geyer?

— Locotenentul Minda, veni răspunsul.

— Mâine să-mi facă o vizită. Va trebui să-l mustruluiesc puțin. A organizat defectuos supravegherea lui Geyer, altfel acesta nu ar fi avut cum să se strecoare din hotel fără să fie văzut de cineva.

— Și eu am greșit când am considerat că întâlnirea dintre Geyer și agentul de legătură s-a amânat pe data de 23. Or, era limpede că scurta precizare din convorbirea telefonică se referea numai la noua oră de întâlnire, fixată abia în după-amiaza zilei de 17. Cum? Nu am putut stabili încă. Faptul că nu am retras echipa însărcinată cu supravegherea lui Geyer ne-a permis să aflăm în timp util cum a dispărut, dar nu destul de repede ca să îi salvăm viața. Erau orele 22:50, când Geyer – după ce a părăsit camera – s-a îndreptat spre capătul coridorului, unde este

situat liftul. Imediat, prin radio, a fost alertată echipa mobilă aflată într-o mașină, în parcarea hotelului. Când – după câteva minute de așteptare – Geyer nu a apărut la ieșirea din hotel, s-a dat alarma. Liftul a fost găsit oprit la etajul al zecelea. A început imediat căutarea. Eu am fost anunțat pe la orele 23:10. Până să sosesc, a fost descoperit modul cum se evaporase Geyer: ieșise pe o fereastră de la capătul coridorului, care se deschide spre un balcon ce înconjoară toată latura de vest a hotelului. Câte un balcon asemănător se găsește la fiecare etaj și servește la evacuarea grabnică a ocupanților hotelului spre scările de incendiu, în caz că s-ar întâmpla un eveniment care ar impune o astfel de măsură de siguranță. S-a stabilit, după urme, că Ernst Geyer a parcurs o porțiune a balconului, până la scara de incendiu. A coborât și a dispărut în parcul care se întinde în zona aceea, până sub zidurile hotelului. Mai târziu, pe la orele trei din noapte, am fost anunțat că rămășițele pământești ale lui Geyer fuseseră găsite pe calea ferată. Din primele cercetări nu am putut afla nimic palpabil. Solul fusese călcat în toate direcțiile de cei care au descoperit cadavrul. În cantonul părăsit, în afară de urmele lui Geyer, am descoperit altele, neclare, lăsate de două persoane. Urme de pași târșâiți, încălțămintea persoanelor respective fiind învelită în fâșii de cauciuc, confecționate din anvelope de automobil.

— Dacă de aici nu putem scoate mare lucru, din evenimentele care au precedat moartea lui Geyer sper că ai putut afla câte ceva.

— Am identificat femeia și bărbatul care s-au întâlnit cu Geyer. Tânăra se numește Irina Giurgea, iar bărbatul Anton Milescu. Unchiul și nepoata.

— Dar cei doi tineri de la bar?

— Victor Orleanu și Călin Pantea.

— Aș fi putut pune mâna în foc, spuse Liciu cu o ușoară satisfacție. Dacă femeia de care s-a lovit Geyer ar fi Sabina Milescu, cercul ar fi complet.

— Pe aceasta din urmă nu am putut-o identifica până acum.

— Datorită „întâmplătoarei” ciocniri dintre Geyer și femeia necunoscută a ajuns el în posesia unui bilet, prin care i se anunța că va fi încunoștințat de noua oră de întâlnire, indicându-i-se și calea pe care trebuia să o urmeze ca să dispară cât mai neobservat din hotel. Poate

nici nu a fost nevoie de bilet. Mesajul i-a fost comunicat verbal, în locul scuzelor obișnuite, care se rostesc între doi necunoscuți ce se ciocnesc involuntar pe stradă.

— Așadar, comunicarea telefonică…

— A avut scopul să ne lege la ochi, să ne convingă că întâlnirea celor doi se amânase pe data de 23. Și… a izbutit. Ți-ai format o părere asupra morții tânărului chimist? schimbă subiectul maiorul Liciu.

Topuz stătu un moment în cumpănă, apoi îl privi pe șeful său.

— Aș vrea să-mi dați dosarul primei anchete. Sunt în el câteva piese pe care, în faza în care ne găsim, le socot deosebit de importante.

Fără să spună nimic, Liciu scoase dintr-un dulap metalic dosarul solicitat și îl puse în fața colaboratorului său. Acesta răsfoi câteva pagini, apoi privirile lui stăruiră îndelung asupra unor fotografii. După ce întoarse alte file ale dosarului, lectură cu atenție inventarul lucrurilor găsite la locul unde avusese loc evenimentul în care își găsise moartea Vescan. Studie apoi un al doilea inventar, cuprinzând obiectele aflate în camera victimei.

— Domnule maior, știu acum modul în care a fost ucis Sorin Vescan.

— Te gândești la pinguin, nu-i așa? îl întrebă Liciu, curios să afle calea pe care colaboratorul său ajunsese la aceeași concluzie ca el.

— Prima oară când am studiat fotografiile din dosar, am reținut că – la plecarea în cursă – victima avea asupra ei o mascotă, un pinguin din material plastic. În cuprinsul dosarului, descrierea acestei mascote nu apare nicăieri. Nu am dat atenție existenței pinguinului, până când Sabina Milescu nu mi l-a descris. M-a frapat atunci amănuntul că, deși confecționat din material plastic, pinguinul era „neobișnuit de greu”, după cum s-a exprimat ea.

— Mascota avea în interior vreo bucată de metal, nu-i așa? Procedeul este des folosit pentru a mări stabilitatea jucăriilor.

— Exact; pinguinului i se mărise stabilitatea, cu ajutorul a două plăcuțe de plumb fixate în interior, pe labe. De asemenea, o bucată de plumb fusese fixată în apropierea centrului de greutate.

— Cel care a intenționat să-l ucidă pe Vescan a scos plumbul din interiorul pinguinului și, în locul lui, a plasat

un explozibil de aceeași greutate.

— Fără a bănui ceva, Sorin Vescan, ca de obicei, a luat cu el mascota. Numai că, de această dată, în loc de noroc, i-a adus moartea.

— Avem oare certitudinea că victima a luat pinguinul în mașină? îl întrebă Liciu.

— Cele două fotografii, ce înfățișează momentele dinaintea startului, în care Sorin Vescan, luat în prim plan, ține în brațe pinguinul. Inventarul obiectelor găsite în garsoniera locuită de victimă, în care sunt enumerate și cele mai neînsemnate lucruri, nu menționează nici măcar în treacăt existența mascotei.

— Bine, dar nici în inventarul lucrurilor aflate la locul accidentului nu se pomenește de existența pinguinului.

— Mascota purtătoare a încărcăturii explozive a fost pulverizată de violența deflagrației. Din acest motiv, nu este menționată în inventarul la care vă referiți.

— Ce crezi că a declanșat explozia?

— Este exclus să fi fost un mecanism de ceasornic; cred că, mai curând, a fost vorba de un sistem chimic.

— Cine ar fi putut ascunde explozibilul în mascota victimei?

— Numai cineva din imediata apropiere a lui Vescan. Numai cineva care a avut în mână de multe ori acel pinguin și care știa că tânărul îl lua de fiecare dată când pleca la antrenamente sau concursuri.

— Înseamnă să limităm sfera cercetărilor noastre la un număr restrâns de persoane și am greși. Am greși, repet, deoarece am exclude în acest fel participarea altora, care nu fac parte din cercul lui Vescan, dar care ar fi avut numai de câștigat din dispariția lui. Când afirm acest lucru, am în vedere cele două „companii” rivale, de al căror obiectiv, în ceea ce ne privește, am aflat din declarațiile lui Ernst Geyer. S-ar putea ca la fabrica de produse cosmetice să acționeze nu numai Cora, ci și un complice de-al ei și doar respectivul să facă parte din cercul cunoștințelor apropiate lui Vescan. Trebuie să aflăm toate acestea în cel mai scurt timp, pentru a încerca să preîntâmpinăm o nouă acțiune criminală. Dar până atunci, să vedem cum vom acționa mâine.

— Este necesar să mă duc la poștă. De asemenea, Tomescu va merge la fabrică, urmând să culeagă câteva date. L-am instruit în acest sens.

— Altceva?

— Voi discuta din nou cu Milescu, iar apoi urmează să verific spusele lui Hotăran în privința prezenței lui Victor Orleanu la garaj.

— Mai ai și altceva de făcut: vei asista, neoficial – înțelegi ce vreau să spun – la ședința festivă organizată la fabrica de produse cosmetice, ocazionată de împlinirea a 30 de ani de la înființare. Din câte știu, cu Milescu nu vei avea posibilitatea să stai de vorbă mâine dimineață, fiindcă va fi foarte ocupat cu pregătirea ședinței. Ai putea vorbi, în schimb, cu o persoană pe care, până acum, ai neglijat-o complet. Mâine vei discuta cu menajera familiei Milescu, Ana Timaru. Sunt cam multe pentru o singură zi. De aceea, îți propun ca la poștă să meargă Șendrea. Te vei limita numai la discuția cu Ana Timaru și, desigur, la ședința festivă, unde este musai să fii prezent. Acolo vei avea prilejul să cunoști personajele piesei în care și noi jucăm un anumit rol într-un cadru inedit și să le studiezi comportamentul într-o cu totul altă ipostază decât aceea în care le-ai cunoscut.

— Așa voi proceda, spuse Topuz gânditor. Cred că este mai bine, totuși, ca Șendrea să meargă la poștă în seara aceasta. Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult la acest lucru.

2

Călin Pantea ciocăni la ușa mecanicului-șef. Nu peste mult timp, se auziră pași grăbiți și ușa fu deschisă fără zgomot. Pe fața lui Hotăran trecu lumina unui zâmbet.

— Cu un moment mai înainte de a bate la ușa mea, mă gândeam la tine. Nu vrei să intri? O dată cu invitația, prinse brațul drept al tânărului și, cu cealaltă mână, îl împinse ușor de spate, să intre în cameră. Nu prea îți sunt boii acasă, de ce?… Ia loc, te rog.

— Mă frământă fel de fel de gânduri, răspunse Pantea, după ce se așeză pe un scaun.

— Este și firesc, după o astfel de nenorocire! Nu este ușor să suporți pierderea unui prieten. Pe deasupra și afurisitul acela de denunț!

— Problema denunțului mă necăjește, deocamdată, cel mai puțin. Ceea ce mă frământă, însă, până la obsesie

este moartea bietului Sorin. Mă întreb necontenit cine l-a ucis?

Mecanicul-șef, așezat și el pe un scaun cu spătar, îl privi compătimitor pe tânărul farmacolog. Îi despărțea o măsuță, pe care se afla un serviciu de cafea.

— De ce nu lași dezlegarea acestei enigme în grija celor îndreptățiți să găsească răspunsul la astfel de întrebări? Din câte știu, a și început o nouă anchetă. Un tip – Topuz, mi se pare – a fost aici și m-a întrebat tot felul de lucruri. Nu și-a notat nimic. Cred că a stat de vorbă, azi, cu toate persoanele care au avut vreo legătură cu Vescan.

— Și pe la mine a fost.

— Nu te întreb ce a vrut să știe, căci – bănuiesc – ți-a pus aceleași întrebări ca și mie: dacă știu cine l-a ucis pe Vescan, ce cred despre denunț și altele. Nu fac nici un secret. De altfel, nici nu mi-a interzis să vorbesc cu cineva despre ceea ce am discutat împreună.

— Aproximativ cu același gen de întrebări m-a descusut și pe mine: dacă Sorin a avut dușmani, cine a avut interesul să-l ucidă, când l-am văzut ultima oară. M-a pus într-o situație îndoielnică existența cheii de la garaj în casetă, la locul ei.

— Nu văd de ce! Toată lumea știe că voi trei aveați, fiecare, câte o cheie.

— Numai că eu afirmasem că nu m-am dus la garaj după ce m-am despărțit de Sorin, pentru că nu aveam ce să caut singur acolo și că – chiar dacă aș fi vrut – nu aș fi avut cum, pentru că îmi dispăruse cheia.

— Cum ai reușit să o consideri pierdută și, cu toate acestea, să fie la locul ei?

— Nu îmi pot explica. Mă tem că m-am pus într-o lumină proastă. În pofida acestui fapt, sunt absolut sigur că cheia îmi dispăruse!

— Vrei să îți spun părerea mea sinceră?

— Vă rog, chiar.

— Te cunosc prea bine, ca să nu-mi dau seama că spui adevărul. Numai că ar trebui să crezi pe oricare altul tare naiv ca să-ți închipui că va lua de bună povestea cu „uite cheia, nu e cheia”. Și, drept să-ți spun, tipul care ne-a tot descusut nu îmi face impresia că este un papă-lapte.

— Sunt convins de asta și mă tem, spuse descurajat tânărul.

— De ce te temi?

— Să nu fiu arestat înainte de a afla adevărul.

— Ce vrei să spui? îl întrebă vădit interesat Hotăran.

— Mi-am pus în gând să descopăr cine este asasinul. Demascarea lui va constitui dovada de necontestat a nevinovăției mele.

— Nu ai nici o șansă. Nu vreau să te descurajez, adăugă plin de înțelegere Hotăran, dar, ți-am mai spus: lasă în sarcina celor calificați să dezlege această problemă.

— Am un atu pe care nu-l au anchetatorii.

— Fără să mă taxezi de curios, te întreb totuși care este acest atu?

— Am o scrisoare, care mă poate duce direct la țintă.

— Ce fel de scrisoare și de la cine?

— O scrisoare de dragoste, cu un caracter cu totul aparte.

— Toate scrisorile de dragoste sunt la fel. Nu văd de ce scrisoarea despre care spui că se află în posesia ta ar avea un caracter aparte.

— Am găsit-o în halatul meu de lucru. Era însă adresată lui Victor. Se vede că el – distrat, sau mai curând intrigat, ori neliniștit de cuprinsul ei, oarecum neobișnuit – a pus-o în buzunarul halatului meu, în loc să o pună în halatul lui. Trebuie să știți că noi trei aveam halatele de lucru în același dulap din garaj, în boxa noastră. După ce am citit scrisoarea, am copiat-o, căutând să imit cât mai bine scrisul și am pus copia în buzunarul halatului lui Sorin.

— Conținutul ei?

— Îl știu pe dinafară; ascultați: *Vino astăzi la locul știut. La aceeași oră. Să nu întârzii*! *Știi că nu îmi place să aștept*! *Distruge biletul*! *Pa*! *Cora.* Ce părere aveți de cuprins? O foarte slabă nuanță de tandrețe. Ton imperativ. Acel „distruge biletul” seamănă a conspirație. Apoi, scrisul! Prefăcut, din care răzbat, oricât de voit ascunse, caracteristicile scrisului unui bărbat.

— Vrei să spui că nu o femeie i-a scris lui Orleanu, ci un bărbat cu care avea relații de un ordin, să-i spunem, special?

— Nu știu de ce ordin vor fi fost relațiile, însă scrisul acesta mă va duce la semnatarul biletului. Prin el voi afla secretul din viața lui Victor.

— Nu prea văd cum!

— În timpul liber, m-am ocupat cu grafologia. Încă din școală. Ei bine, cu tot caracterul prefăcut al scrisului din biletul semnat *Cora,* am impresia că l-am mai văzut undeva. Scrisul, desigur. Am întocmit o listă care îi cuprinde pe toți acei cărora le-am examinat cândva scrisul și voi compara scrisul lor cu cel din bilet.

— Și te-ai hotărât să începi cu mine? întrebă cu zâmbetul pe buze Hotăran. Din câte știu, nu am avut niciodată plăcerea ca scrisul meu să fi constituit obiectul unei analize grafologice, mai ales din partea ta.

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit. Nu am vrut să vă jignesc, se scuză Pantea.

— Nu face nimic, nu m-am supărat. Lămurește-mă, însă, de ce ai pus scrisoarea aceea în buzunarul halatului regretatului Vescan, în loc să o introduci, cum era firesc, în buzunarul halatului care aparținea destinatarului? Și, mai ales, ce ai făcut cu originalul?

— Originalul se află la loc sigur. Cât privește gestul față de Sorin, a fost o glumă de prost gust, recunosc. Acum îmi pare rău, dar e prea târziu. Știți, noi trei o iubeam pe Sabina. Determinându-l pe Sorin să afle un secret al rivalului comun, îmi măream șansele pe lângă ea. O dată cu moartea lui Sorin, însă, șansele noastre au dispărut cu totul.

— Numai în cazul în care ori tu, ori Orleanu l-ați asasinat pe Vescan, spuse pe un ton egal Hotăran. Dar, dacă mă gândesc bine, chiar dacă nu l-a ucis nici unul din voi, tot nu v-a mai rămas vreo șansă.

— Nu înțeleg.

— Dacă o terță persoană ar fi asasinul, indiferent de motivele care au îndemnat-o la acest act abominabil, are tot interesul, pentru a fi cât mai în siguranță, să-l ucidă pe oricare dintre cei doi rămași în viață. Bănuielile se vor îndrepta, firesc, spre singurul supraviețuitor al dramei celor trei candidați la mâna aceleiași femei.

— Vă mulțumesc pentru ceea ce mi-ați spus. Acum, că sunt avertizat, îmi voi lua măsurile de siguranță, spuse Pantea ridicându-se.

— Nu face nimic! Nu înseamnă însă că ipoteza mea trebuie să fie neapărat confirmată de evenimentele ulterioare.

La despărțire, după ce își strânseră mâna, în prag, Hotăran ținu să-l prevină încă o dată pe Pantea.

— La revedere și, nu uita, păzește-ți pielea!

— Îmi este indiferent acum, răspunse zâmbind trist tânărul farmacolog, de vreme ce logica dumneavoastră mi-a demonstrat că, indiferent dacă Victor ar fi cea de a doua victimă, eu nu mai am nici o șansă.

3

Odată furișată în camera verișoarei ei, Irina Giurgea începu să caute. Nu acționa metodic, ci la voia întâmplării, sărind de la un lucru la altul, de la un capăt al camerei la celălalt, după inspirație. Dar pe măsură ce căutarea se dovedea zadarnică, Irina devenea tot mai nervoasă.

Căutarea se transformă în scotocire febrilă. Nu mai ținea seama de ordinea în care găsea lucrurile, pentru a le pune înapoi exact pe locul ocupat în prealabil. Când se opri să mai răsufle puțin, încăperea începuse să aibă înfățișarea unui loc peste care se abătuse un uragan. După un minut de odihnă, o luă de la capăt. Era atât de absorbită de această îndeletnicire, încât nu o auzi pe Sabina când intră în cameră.

— Îți pot fi de vreun ajutor? o întrebă ea cu un ton ironic, după ce inspectase camera dintr-o privire.

Irina Giurgea tresări, rămase o clipă încremenită, apoi se răsuci brusc. Era roșie la față și se uita cu o căutătură sfidătoare la Sabina.

— Numai lăsându-mă singură! răspunse ea sec.

— Îmi permit să observ că, în ceea ce mă privește, eu mă găsesc în camera mea, pe când tu…

— Pe când eu am intrat într-o cameră străină. Hoțul surprins asupra faptului, de către păgubaș! Numai că, pentru a fi ceea ce împrejurările mă arată în momentul de față, ar trebui să-mi însușesc ceva care îți aparține. Or…

— Or?…

— Or, realitatea este alta: eu sunt păgubașa, iar tu aceea care ți-ai însușit un lucru ce nu-ți aparține. Faptul că m-am furișat aici este condamnabil, recunosc. Dar întrucât am venit să iau ceva care este al meu, nu mă poate pedepsi nici o lege din lume.

— Ce mi-am însușit?

— Știi prea bine, nu te mai preface! Pe mine, nu poți să mă înșeli. Numai eu știu ce se ascunde în dosul chipului tău de iluminată și câtă fiere în glasul tău mieros.

— Ce ți-am făcut de ești atât de pornită împotriva mea?

— Ce mi-ai făcut? Mi-ai luat bărbatul care mă iubea!

— Nu te iubea și nici tu nu l-ai iubit!

— Nu l-am iubit, ai ghicit. Dar nici tu nu ai nutrit vreun sentiment de dragoste pentru el. Pentru tine, el nu însemna nimic. Pentru mine, însă, însemna singura nădejde de a ajunge altceva decât ceea ce sunt. Pe când tu…

— Atunci de ce crezi că l-am ales de bărbat?

— Și tu ai vrut să evadezi de aici.

— Ce motiv aș fi avut?

— Prea multă dragoste! Nu trebuie să îți spun mai mult. Ba da, îți spun, se răzgândi brusc Irina: Unica bucurie în lume este aceea de a începe ceva, iar tu doreai să începi acest ceva, dar nu aici, unde te simțeai copleșită de trecut, ci în altă parte…

— Taci! Pentru numele lui Dumnezeu, taci! strigă Sabina și puse grăbită palma mâinii sale pe buzele verișoarei sale. Nu denatura sentimentul pe care îl are tata pentru mine și nu-mi atribui intenții pe care nu le-am avut nici o clipă.

Irina îi dădu la o parte mâna și se uită drept în ochii ei.

— Taină pentru taină, spuse ea cu un ton conspirativ. Nu voi destăinui nimănui secretul tău, în schimb…

— În schimb…

— Îmi vei da cartea pe care ai luat-o de la Sorin. Știu că este la tine.

— Nu am luat nici o carte de la Sorin și nici el nu a luat vreuna de la mine. După câte știu, el îți dădea cărți de citit. La început, în fiecare carte pe care ți-o împrumuta, introducea un bilet către tine. Tu, ori de câte ori îi înapoiai o carte, puneai în ea un alt bilet. De câtva timp, schimbul de cărți purtătoare de scrisori a încetat. De atunci ai devenit nervoasă, posacă și rea. Dacă ai văzut că nu mai primești nimic de la el, ai luat tu inițiativa. Ai cumpărat o carte, ai pus un bilet în ea și i-ai dat-o lui Sorin. El a luat cartea, dar cum a luat-o, așa a adus-o: necitită. Nu te-a găsit acasă și a lăsat cartea la mine. Are filele netăiate, mai spuse Sabina, scoțând din poșetă o carte, pe care o întinse Irinei. Am găsit-o între cărțile mele, când am vrut să le șterg de praf. În ea a fost și

biletul. Numai că acesta a apărut între filele cărții abia cu o zi înainte de a-l alege ca soț pe Sorin.

— Biletul meu! Vreau biletul meu! strigă, scoasă din fire, Irina Giurgea.

— Nu mai este la mine, răspunse liniștită Sabina.

— Unde este? șuieră întrebarea de pe buzele mușcate de enervare ale Irinei.

— Mi l-a cerut căpitanul Topuz, și i l-am dat.

— Denunțătoare! Nu știu ce mă împiedică să te omor! gâfâi Irina, aproape pierzându-și controlul.

— Lovește! Ce mai aștepți? O crimă mai mult nu mai contează, o înfruntă Sabina Milescu.

Scoasă din fire, vara ei puse mâna pe un prespapier, pe care îl ridică amenințătoare deasupra capului. Sabina își acoperi ochii cu palmele, cuprinsă de groază, așteptând lovitura.

— Tu ai vrut-o! strigă Irina, făcând un pas înainte.

În clipa aceea, ușa se deschise cu zgomot și în prag răsări Ana Timaru, care – dintr-o privire – cuprinse întreaga scenă.

— Masa este servită! anunță ea cu un ton neutru.

4

— Aș putea să știu cine a fost de serviciu, în ziua de 13, luna aceasta, la ghișeul *Telegrame prezentate,* în tura de după-amiază? o întrebă locotenentul Șendrea pe șefa oficiului poștal nr.2, Maria Voiculeț.

— Nimic mai simplu, răspunse femeia. Numai că nu sunt sigură dacă mai este acum aici. Lucrăm în ture. În afară de aceasta, fetele se mai schimbă între ele.

— Să încercăm, totuși.

După ce răsfoi o condică destul de voluminoasă, șefa oficiului poștal se adresă lui Șendrea:

— Aveți și nu aveți noroc. În după-amiaza zilei de 13, la ghișeu a fost de serviciu Ilinca Neagoe. Numai că astăzi, din nefericire, ea s-a aflat în tura de dimineață. Abia mâine puteți sta de vorbă cu ea.

— Vă rog să-mi arătați telegramele prezentate la ghișeul doamnei Neagoe în după-amiaza acelei zile.

— Va trebui să așteptați puțin, până vor fi aduse, zise șefa oficiului poștal și ridică un telefon interior.

— Domnule Rădoi, adu-mi, te rog, telegramele prezentate în după-amiaza zilei de 13 la ghișeul Ilincăi, spuse ea, după care puse aparatul în furcă.

Nu peste mult timp, un funcționar aduse o mapă, pe care o prezentă Mariei Voiculeț, după care ieși tot atât de tăcut cum venise. În gură ținea o țigară aprinsă, de pe care scrumul sta să cadă.

— Ce telegramă vă interesează? întrebă ea, după ce deschise mapa.

— Îmi dați voie să mă uit la ele?

— Poftiți! răspunse Maria Voiculeț, înmânându-i mapa.

Locotenentul Șendrea citi cele opt telegrame prezentate în după-amiaza zilei care îl interesa. Una din ele nu era scrisă pe un formular-tip, ci pe o foaie de hârtie, pe care – cu litere voit prefăcute – în afara textului, erau specificați atât expeditorul, cât și adresa destinatarului.

— Pot lua aceste texte cu mine? o întrebă tânărul pe șefa oficiului poștal.

— Numai după ce îmi semnați de primire. Nu putem ocoli această formalitate. Trebuie să rămână undeva o urmă a acestor hârtii, mai ales că ies de la noi poate pentru totdeauna.

După ce semnă de primire și luă textele, Șendrea se ridică să plece. Din prag se întoarse și întrebă:

— Unde locuiește doamna Neagoe?

— Stăm în același cartier. Facem de multe ori drumul împreună, așa că vă pot spune imediat: strada Centaurului, 67.

Peste o jumătate de oră, Șendrea opri mașina în dreptul imobilului cu numărul 67, din strada Centaurului. După ce află, din tabelul locatarilor, etajul și numărul apartamentului în care locuia funcționara de la poștă, începu să urce treptele unei scări cam abrupte. Trebui să sune de două ori, până să audă zgomotul unor pași dincolo de ușa pe a cărei carte de vizită scria cu tuș:

ILINCA NEAGOE

– funcționară –

După inevitabila scrutare prin vizor, ușa se întredeschise cu băgare de seamă și o femeie, cu vârsta cuprinsă între 30 și 40 de ani, își strecură capul prin deschizătură.

— Doamna Neagoe?

— Ce doriți? îl întrebă femeia, fără să confirme, dar nici să tăgăduiască.

— Să stăm câteva minute de vorbă, răspunse Șendrea, arătându-i legitimația.

— Poftiți, intrați! îl invită ea și deschise larg ușa.

Condus de locatară, tânărul intră în hol, apoi în cameră. La invitația Ilincăi Neagoe, luă loc pe un scaun, lângă o masă rotundă. Gazda se așezase pe o canapea și netezea, distrată, învelitoarea de catifea a mobilei.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Nu vreau să abuzez prea mult de bunăvoința dumneavoastră. Aș vrea să știu dacă vă amintiți, în general, de unii cetățeni care expediază telegrame. Natural, dacă nu a trecut prea mult timp de când aceștia au apelat la serviciile dumneavoastră.

— Pe la noi se perindă atâția inși, încât numai dacă vreunul iese din comun prin comportament ori prin vreo ciudățenie verbală sau vestimentară, îmi rămâne un timp în memorie. După aceea, imaginea se șterge și locul lui îl ia altul, apoi altul… Dacă am înțeles bine, ați vrea să știți dacă îmi pot aminti de un anumit individ, dintr-o anumită zi, și care pe dumneavoastră vă interesează din punct de vedere profesional.

— Așa este, încuviință interlocutorul său. Data nu este atât de îndepărtată. Numai că nu știu dacă cel în cauză v-a făcut vreo impresie.

— Când?

— Pe 13, ale lunii acesteia.

— Nu este prea greu, spuse Ilinca Neagoe, după ce stătu puțin și chibzui. Am fost în tura de după-amiază. Atunci nu am avut prea mulți expeditori.

— Mă interesează persoana care v-a predat această telegramă, spuse Șendrea ridicându-se, după care se îndreptă spre canapea, ținând în mână hârtia pe care fusese scris textul telegramei.

Ilinca Neagoe se ridică și îi veni în întâmpinare.

— Temistocle Banu, strada Enciclopediei 7, citi ea cu glas tare numele și adresa expeditorului. Ați fost la această adresă?

— Nu fac nici un secret. Adresa, dar și numele sunt fictive.

— M-am cam așteptat la așa ceva.

— De ce?

— Presupunând că textul nu mi-ar fi trezit curiozitatea, expeditorul constituia el însuși indiciul cel

mai sigur că era ceva cu telegrama aceasta și că nu el este autorul.

— Ce v-a făcut să credeți acest lucru?

— Persoana care mi-a prezentat telegrama nu era alta decât Ion Blajinu', orbul de la biserica Vovidenia.

— Nu aveți nici o îndoială? Puteți să întăriți în scris ceea ce mi-ați spus acum?

— Dacă este nevoie, desigur.

După două ore, Ion Blajinu', pe adevăratul său nume Ion Băjenaru, se afla în fața căpitanului Topuz și asculta ce îi citea acesta:

— „…Ion Blajinu', orbul de la Vovidenia, a venit la rând. Era al patrulea expeditor din după-amiaza zilei de 13.

Am de dat o telegramă, a spus el și mi-a întins, șovăielnic, o foaie de hârtie împăturită.

Este a dumitale? l-am întrebat.

Ba! fu răspunsul lui. *Mi-a dat-o un domn să o aduc. Zicea că e zorit și nu poate să stea la coadă.*

Am citit hârtia pe care era scris textul telegramei, am înregistrat-o și i-am tăiat chitanța.

Mi-au mai rămas doi poli, a spus orbul după ce mi-a plătit costul telegramei; apoi a plecat".

— Așa a fost? îl întrebă Topuz, punând deoparte declarația Ilincăi Neagoe, din care citise până atunci.

— Cam așa, răspunse cel întrebat. A uitat să spună numai că am zis, când am fost la ușă, că pe ziua aceea am câștigat destul.

— Cum arăta bărbatul care ți-a dat textul telegramei?

— Știți că văd puțin, spuse orbul, fără să pară mirat de întrebare.

— Știu că vezi bine, replică Topuz, dar mai știu și altele. Așadar, cum arăta bărbatul care ți-a dat telegrama?

— Era mai mult înalt, decât potrivit de stat. Obrazul nu i l-am deslușit prea bine, fiindcă purta pălăria mult pe frunte. Avea părul cărunt pe la tâmple și buze subțiri. Culoarea hainelor aducea cu a aviatorilor, dar n-aș putea pune mâna în foc. Se ținea drept și numai când mergea șchiopăta ușor de dreptul. Vorbea puțin hârâit, de parcă avea o răgușeală veche.

Dacă, din prima parte a descrierii, Topuz nu prea avea cum să deducă mare lucru, când portretul fu

terminat, descrierea se potrivea numai unui singur om: Anton Milescu.

— După ce ai predat telegrama, te-ai dus să îi spui că te-ai achitat de însărcinarea pe care ți-o dăduse?

— Ba! Că după ce mi-a spus despre ce-i vorba și mi-a dat banii, a plecat fără să mai aștepte să mă vadă pornit spre poștă. După ce a depășit colțul străzii, s-a urcat într-o mașină și dus a fost.

— Te-ai ținut după el până l-ai văzut plecând cu mașina?

— De bună seamă. Mi-am spus că nu strică să știu mai multe despre un om care îmi dă doi poli bacșiș ca să duc o telegramă la poștă. Nu mi-a trăsnit prin cap că o să ia o mașină.

— Era un taxi?

— Cred că era mașina lui. Nu mai era nimeni în ea și nu avea semn de taxi.

— Nu îți aduci aminte cum arăta mașina sau ce număr avea?

— Era o marcă italiană, cred, de culoare nisipie. Numai că nu-mi aduc aminte ce număr avea.

După plecarea lui Ion Blajinu', căpitanul Topuz adăugă o nouă întrebare, pentru moment fără răspuns, la celelalte care așteptau să fie lămurite.

5

Anton Milescu lăsă cartea din mână și se rezemă de spătarul fotoliului, apoi își frecă ochii obosiți.

Ardea numai lampa de masă, care abia lăsa în jur câteva cercuri de lumină. Umbrele lucrurilor erau crescute, deformate, luând forme fantomatice. O rază de lumină, printr-un reflex ciudat al vreunei suprafețe lucioase, se spărgea într-o puzderie de sori minusculi, difuzi, pe suprafața unui tablou încadrat de o ramă grea, dată cu bronz.

Efectul era straniu, de parcă lumina ar fi fost generată de suprafața tabloului, dând viață scenei dinamice, create de penelul unui artist inspirat.

Copia realizată după tabloul denumit *Sabinele,* pictat de David în anul 1799, care înfățișa răpirea tinerelor sabine de către romani – o vestită legendă a Antichității –, era destul de izbutită. Dacă păcătuia din punctul de vedere al canoanelor de tehnică picturală și al

fidelității reproducerii, tabloul câștiga datorită sensibilității tușelor, nuanțării coloritului și, mai ales, printr-o izbutită redare a pasiunilor diferite, care îi animau pe protagoniști.

În stânga erau răpitorii, gata de luptă. La mijloc, între cele două tabere, femeile. Unele împăciuitoare, îndreptând brațele spre cele două cete, pentru a împiedica vărsarea de sânge. Altele trecând fățiș, sau șovăielnic, spre dreapta, acolo unde le îndemna graiul sângelui. Unele dintre ele erau mame, plecate asupra copiilor, așteptând cu sufletul la gură zăngănitul armelor, amuțit pentru o clipă.

Anton Milescu, ca aproape în fiecare seară, de 23 de ani, se uită lung, fără să clipească, la tabloul care răsărea din umbră și – poate ceva mai mult decât în alte seri – se simți cuprins de o senzație stranie.

Încet, încet, cu fiecare clipă scursă, pierdea noțiunea timpului. Pătrundea într-o lume ireală, pe care – pe măsură ce persista – o confunda cu realitatea, până la dispariția barierei dintre „a fost” și „este”, dintre vis și viață.

Tabloul fusese pictat de Sabina, soția lui. Îl terminase cu puțin timp înainte de a se produce ireparabilul. Subconștientul ei, obsedat de viața tainică pe care o trăia, îi îndrumase penelul, care fixase pe pânză, în prim plan, nu chipurile personajelor pe care le înfățișa originalul de la Louvre, ci acelea ale triunghiului *soț, soție* și *amant.*

El, Anton Milescu, era bărbatul acela vânjos, din dreapta. Sabina lui, Sabina care îi aparținea (cel puțin așa dorea să creadă), îl atingea aproape cu brațul ei stâng întins, despărțindu-l de romanul acela energic, cu figura îndrăzneață din stânga… Se gândi că trăim cu toții în lumea lucrurilor, a faptelor, a gesturilor, care reprezintă lumea timpului. Efortul neîncetat și inconștient delimitează dorința de a ieși din timp, de a atinge momentul care semnifică libertatea, în sensul împlinirii. Se întâmplă că lucrurile, faptele, gesturile – trecerea timpului – prefigurează aceste momente, le reînveșmântează, le încarnează. Ele devin simboluri ale libertății noastre. Fiecare din noi are o zestre de lucruri, fapte și gesturi care sunt simbolurile fericirii. Timpul îmbogățește în mod miraculos lumea aceasta de semne,

căci creează un joc de perspective care multiplică semnificația super-temporală a acestor simboluri.

Ei bine, Sabina s-a întors la el numai după ce a fost părăsită de răpitor. Alesese libertatea, așa cum o înțelesese ea. A găsit-o zăcând în nesimțire, în miez de noapte, pe pragul casei. În ambulanță, în drum spre spital, a născut. Sabina lui și-a dat viața, dând viață Sabinei celuilalt!

Suferise, suferise ca un câine bătut și aruncat afară, în ploaie. Își dăduse, apoi, seama că efectul durerii constă în a crea o sârmă ghimpată în spirit, în a constrânge gândurile să evite anumite zone, pentru a scăpa de neliniștea care domnește acolo. În acest sens, suferința tindea să-i limiteze eficiența spirituală.

— Cum s-au scurs anii…, șopti Anton Milescu, luându-și privirea de la tabloul înconjurat de umbre.

Ciocăniturile din ușă îi răniră timpanele, determinându-l să revină la realitate. Se scutură ca trezit dintr-un somn greu și sări în picioare. Merse șchiopătând ușor la ușă și o deschise larg.

— M-am plimbat puțin. În drum spre casă, m-am gândit să trec pe la dumneata, spuse Hotăran intrând în cameră.

— Fii binevenit ca întotdeauna, ia loc! îl invită Anton Milescu, aprinzând candelabrul. Lumina puternică făcu să se risipească, de parcă nici nu ar fi fost, atmosfera aceea de ireal, care îl stăpânise până atunci.

— Văd că citeai. Veșnic cu nasul în cărți, cum te știu de când te cunosc.

— Ce altceva mai bun am de făcut seara, la vârsta mea? Mai am puțin și devin ca omul acela, care – singur, părăsit de toți, într-o colibă – mănâncă grăsime și zeamă dintr-o oală. În unele zile râcâie cu un cuțit vechi, în altele cu unghiile; cu mult timp în urmă, oala era plină cu bunătăți, acum s-a acrit și, ca să-i simtă gustul, omul își mănâncă unghiile rupte. Și tot așa va face și mâine, și întotdeauna. Omul despre care vorbesc seamănă cu mine, care-mi caut de lucru în suflet.

— Nu te contrazic, dar îți faci rău de unul singur. De ce fugi de lume, de viață? Trăiești altfel decât noi. Într-o lume închisă, în care nimeni din cei de afară nu are permis de intrare.

— Ți-am spus de atâtea ori că fiecare este liber să-și trăiască viața cum crede că este mai bine. Și, apoi, este

viața mea! Nu pot, nu trebuie să las pe nimeni să se amestece în ea. Am lăsat pe cineva acum mai bine de două decenii și știi ce s-a ales! Anton Milescu se opri pentru câteva clipe, apoi continuă cu un glas stins, înecat de emoție: Totuși nu izbutesc să mă gândesc măcar o dată la moarte, fără să tremur la gândul acesta; moartea va veni și pentru mine în mod necesar, din cauze obiective, pregătite de viața întreagă. Deci, este cu atât mai sigur că va veni. Va fi un fapt natural, ca vremea frumoasă sau urâtă. Și tocmai asta mă irită: de ce nu căutăm moartea de bună voie, care să fie afirmarea unei alegeri libere, care să exprime ceva, decât să o așteptăm? De ce?

— Încerc să-ți răspund eu, îi răspunse Hotăran, intrând în jocul interlocutorului său. Iată de ce, continuă el: Amânăm mereu decizia, știind, sperând, că încă o zi, încă o oră de viață ar putea fi expresia unei voințe ulterioare, pe care – alegând moartea – am fi înlăturat-o. Pentru că, în sfârșit, mulți oameni se gândesc că au tot timpul s-o facă. Și atunci va veni ziua morții naturale. Și vom fi pierdut marea ocazie de a face pentru un anume motiv actul cel mai important din întreaga viață.

Anton Milescu îl privi cu surprindere, o plăcută surprindere. Nu-și dăduse seama că amicul său poate gândi atât de profund. Hotăran îi zâmbi – complice, parcă –, își aprinse o țigară și începu să fumeze, cu privirea îndreptată spre tabloul cu rama aurită.

— Ce necazuri ai? rupse tăcerea, într-un târziu, Milescu. Se părea că depășise faza contemplativă care îl marca uneori.

— De unde știi că am necazuri? replică puțin surprins Ștefan Hotăran.

— Când vii la ora aceasta, când ai un chip așa cum se prezintă al tău în momentul de față, când îmi vorbești așa cum nu mi-ai mai vorbit, nimic altceva decât un necaz, o grijă majoră poate să-ți mâne pașii spre cineva care să-ți țină companie. În acele clipe, simți că trebuie să împărtășești cuiva ceea ce te frământă.

— Ai ghicit! Am un necaz și nu unul din cele mici. Astăzi a fost la mine un tip, Topuz se numește, care m-a tot descusut, în fel și chip, despre Vescan, despre Pantea și despre Orleanu. Vroia să știe părerea mea asupra morții lui Sorin. Dar în spatele întrebărilor intuisem că urmărea să fac o greșeală, să mă demasc.

— Să te demești? Ai făcut ceva rău?

— Mă tem de un lucru… Probabil bănuiește că sunt, dacă nu autorul crimei, cel puțin indirect vinovat de moartea lui Vescan.

— Nu văd cum, spuse nedumerit Milescu.

— Datorită faptului că am semnat documentul tehnic în care am specificat că automobilul era apt să plece în cursă, mi-am creat o situație ambiguă. Ori eu sunt acela care a plasat materialul exploziv, ori am semnat cu ușurință o hârtie, nefăcând un control tehnic, temeinic, al mașinii. Nu se găsește nici o urmă a făptașului. În lipsa acestuia, trebuie găsit cineva.

— Îți faci griji degeaba. Și pe la mine a fost. Și pe la ceilalți. De altfel, vinovatul se știe. Îl arată denunțul. Cercetările au drept scop adunarea probelor care să-l incrimineze. Până atunci este lăsat liber.

— Toată lumea vorbește despre denunț. Se pare, însă, că – în afară de dumneata și de Topuz – nimeni nu a văzut telegrama. Unde este? Poți să mi-o arăți și mie? M-ar mai liniști.

— Din păcate, nu pot să ți-o arăt.

— Ai pierdut-o? Ce ai făcut cu ea?

— De ce te agiți? Ce importanță are pentru dumneata?

— Nu-ți dai seama, spuse exasperat Hotăran, că ea constituie dovada nevinovăției mele?

— În acest caz, fii liniștit. Denunțul se găsește la căpitanul Topuz.

Hotăran oftă adânc și stinse fără grabă țigara.

— Nu ai idee cât de reconfortant este să știi că un asemenea document, de care depinde viața sau libertatea ta, se află în mâini atât de sigure. Cu toate acestea, nu numai Pantea ar fi putut fi ucigașul.

— De pildă?

— De pildă, dumneata! rosti Hotăran, uitându-se țintă la Milescu.

— De ce arunci vina pe mine; dorești cumva să-ți ușurezi situația? Te joci cu vorbele. Nu ai nici o dovadă!

— Știu că ai fost cel din urmă care ai vizitat garajul. Nu poți nega. Cel puțin față de mine. Te-am văzut când ai intrat. Fii liniștit. Nu am vorbit cu Topuz despre această vizită.

— Nu are nici un rost să neg față de dumneata că am fost la garaj, admise Milescu. Dar numai față de dumneata! Voi răspunde printr-un categoric NU oricăruia

mi-ar cere să confirm acea vizită târzie. Depoziția dumitale, în cazul în care te-ar asculta cineva, nu s-ar bucura de nici un credit, deoarece ar aparține unui prezumtiv ucigaș.

— Mai am o dovadă, rosti netulburat Hotăran, fără să-l slăbească din ochi pe Milescu. Mai am o dovadă, repetă el, mutându-și privirea de la acesta la tablou.

— Nu există nici o probă contra mea, nici una! strigă Milescu sărind în picioare.

— Nu vei mai fi atât de sigur după ce vom sta de vorbă despre un anumit subiect, spuse sigur de sine Hotăran.

— Despre ce să vorbim?

— Să vorbim despre dragoste, rosti răspicat Hotăran, arătând cu capul spre tablou.

Capitolul 6

Sumbră ca o anatemă
Aruncată-n infinit.

G. TOPÎRCEANU: *Cioara*

1

A doua zi, pe la orele opt, căpitanul Topuz, așezat în spatele mesei sale de lucru, citea raportul secției evenimente. Parcurse fără prea mare interes scurtele relatări asupra unor întâmplări lipsite de importanță din noaptea trecută. La urmă de tot, îi atrase atenția o știre oarecum ieșită din comun. La oficiul poștal nr. 2 fusese săvârșită o spargere. Se părea că ținta infractorilor a fost atât ghișeul mandatelor, cât și cel al telegramelor prezentate. Nu se furase nici o sumă de bani, deoarece oficiile poștale – lucru bine știut – nu păstrează bani peste noapte.

Raportul despre efracția de la poștă avu darul să-l contrarieze mai mult decât ar fi mărturisit. Era ceva care confirma numai în parte așteptările lui. Căci, dacă se gândise că cineva ar putea manifesta o anumită curiozitate în problema telegramei denunțătoare, nu-și închipuise că acel cineva avea să încerce în mod atât de grosolan să-și satisfacă această curiozitate.

Căpitanul Topuz încuie raportul într-un dulap și părăsi biroul. Luă mașina și, în curând, sosi la oficiul poștal, unde o găsi pe șefa acestuia foarte necăjită, prea puțin dispusă să stea de vorbă.

Când află pricina supărării funcționarei, îi dădu dreptate, cu atât mai mult cu cât necazul ei constituia o confirmare a deducțiilor lui.

Dacă găsești dimineața un maldăr de cenușă în dulapul metalic în care sunt păstrate telegramele prezentate într-o anumită perioadă și două ghișee cu urme de efracție, nu ai nici un motiv să crezi că ziua bună se cunoaște de dimineață, chiar dacă ziua arată însorită, ca și dimineața senină și calmă care o precedase.

Topuz se uită cu luare aminte la dulapul mare, de fier, cu o încuietoare de tip vechi, destul de complicată.

Pe un carton alb, încadrat de o ramă subțire din tablă inoxidabilă, prins de dulap, era scris cu tuș negru: TELEGRAME PREZENTATE.

Nu ar fi fost cel mai bun adăpost pentru niște valori, deoarece ușa lui, pe alocuri, nu se suprapunea exact peste canat, lăsând goluri de doi-trei milimetri.

— Ce puteți spune despre această întâmplare? se adresă Topuz șefei oficiului.

— Când am sosit la oficiu, eram așteptată de domnul Rădoi, care mi-a adus la cunoștință că toate telegramele prezentate arseseră peste noapte în dulapul în care sunt păstrate de obicei. Știam că Rădoi este un fumător pasionat și foarte distrat, care lasă capetele de țigări pe unde îi vine, numai în scrumiere nu. Și…

— Și v-ați imaginat că domnul Rădoi a lăsat din neglijență, de cu seară, o țigară aprinsă în dulapul cu telegrame, zise căpitanul Topuz.

— Desigur! Mai ales că, atunci când a venit cu telegramele depuse în ziua de 13, pe care le-a ridicat domnul locotenent Șendrea, avea o țigară aprinsă, ce-i atârna neglijent în colțul gurii.

— Tehnicienii noștri vor afla curând cauza distrugerii telegramelor. Acum să-i lăsăm să își facă datoria. Pentru a nu-i stingheri, să trecem într-un birou, unde vă rog să-mi detaliați – în scris – evenimentele din noaptea trecută.

2

Era ora prânzului, când căpitanul Topuz a fost anunțat că Ana Timaru s-a prezentat, conform invitației adresate în ajun.

Era o femeie micuță, mai curând slabă, trecută de cincizeci de ani, cu fața palidă, pe care zbârciturile fine o făceau să pară obosită. Ochii însă, de un albastru senin, contrastau cu fața veștejită înainte de vreme. Arătau neobișnuit de tineri și de vioi. La colțurile gurii lăsate, rătăcea un zâmbet bun, zâmbetul oamenilor ce au văzut și au trăit multe, la care găsești înțelegere și care pricep mai mult decât vor să pară.

— Numele și prenumele? o întrebă căpitanul Topuz pe menajera familiei Milescu, de îndată ce invitata sa luase loc pe un scaun de lângă o masă cu toate cele necesare pentru scris.

— Presupun că știți, domnule căpitan, de vreme ce m-ați chemat aici, răspunse menajera, cu fața luminată de un zâmbet liniștit.

— Sunt nevoit să vă fac o precizare, replică Topuz. Va trebui să răspundeți la întrebările pe care vi le voi pune, indiferent ce presupuneți. Așadar, să începem cu începutul.

— Mă numesc Timaru Ana, se conformă bătrânica, ridicându-se și răspunzând ca la școală, puțin timorată.

— Vă rog să stați jos. (La gestul grăitor al bărbatului, femeia luă loc.) Nu trebuie să vă ridicați când răspundeți și, în general, nu aveți de ce să vă temeți. V-am invitat pentru a vă cunoaște și pentru a vă întreba câte ceva. Subiecte pentru discuția noastră avem cu prisosință.

— Nu știu cu ce vă pot fi de folos, vă rog să mă credeți, se scuză menajera, dând să se ridice de pe scaun, dar renunțând imediat. Dacă întrebările dumneavoastră mă vor determina să înțeleg ceea ce așteptați de la mine, fiți sigur, domnule căpitan, că voi declara tot ceea ce știu.

— Este tot ceea ce doresc și eu.

Urmară câteva întrebări de rutină; apoi, la cererea lui Topuz, femeia îi prezentă succint câteva crâmpeie din viața ei.

— M-am născut acum 55 de ani. Mai sunt numai câteva zile până să împlinesc această vârstă. Tata a fost salariat la reprezentanța unei firme străine; mama, casnică. După școala primară, am urmat cursurile unui liceu particular, pension i se zicea pe vremea aceea, unde nu am învățat prea mare lucru despre ceea ce trebuie să știi în viață, iar rezultatul se vede cu ochiul liber: de aproape 25 de ani, sunt menajeră în casa familiei Milescu. Altă meserie, fie-mi permis să-i spun astfel, nu cunosc. Înainte de a ajunge acolo, am fost măritată. Scurt, foarte scurt timp. Soțul meu s-a sinucis. Părinții, nici ei nu au trăit mult. Au murit amândoi într-un accidente de cale ferată, la puțin timp după ce rămăsesem văduvă. Nu am frați și nici surori. Sunt, precum vedeți, singură pe lume.

Ana Timaru tăcu. În ochii ei albaștri se țesuse pânza străvezie a lacrimilor, în timp ce glasul ei se frânse într-un oftat. Pe buze, totuși, îi odihnea zâmbetul acela blând, al înțelegerii și al împăcării cu toate.

— Spuneați că sunteți menajeră la familia Milescu de mult timp, nu-i așa? rupse tăcerea căpitanul Topuz.

— Da, de aproape un sfert de veac..

— Presupun că în anii care au trecut, mulți la număr, ați izbutit să-i cunoașteți bine atât pe cei în a căror casă ați trăit, cât și pe cei care au avut, sau nu, anumite legături – indiferent de caracterul lor – cu aceștia. Nu este așa?

— Cred că da. Pe unii mai mult, pe alții mai puțin, admise cu modestie Ana Timaru.

— Ce ne puteți spune, de pildă, despre membrii familiei Milescu?

— Pe domnul Milescu l-am cunoscut în urma unei recomandări. Era de curând însurat cu doamna Sabina și locuia încă de pe atunci într-unul din pavilioanele destinate locuințelor personalului fabricii VENUS. Numai că, pe atunci, fabrica aparținea unui patron neamț, care a plecat, de altfel, cu trupele germane; era mult mai modestă, iar locuințele mai puține și nu atât de confortabile. Domnul Milescu era un om tare bun și o iubea nebunește pe doamna Sabina. Dânsa era o femeie foarte frumoasă, numai că – am aflat după un timp – nu-l iubea pe domnul. Mi-au ajuns la ureche tot felul de zvonuri. Ochii mei începură să vadă. Numai domnul Milescu nu auzea și nu vedea nimic. Pe scurt, doamna Sabina avea în ultima vreme o legătură sentimentală mai serioasă decât altele de până atunci. Era un chimist. Nu-mi amintesc numele lui de familie, dar atât domnul, cât și doamna îi spuneau Sorin. Într-o bună zi, doamna l-a părăsit pe domnul și s-a dus în lume cu chimistul acela, cu Sorin. A lăsat în urma ei doar un tablou, pe care-l pictase ca să-și mai treacă vremea și care înfățișează o scenă din antichitate.

— *Răpirea sabinelor* o copie după *Sabinele* lui David.

— L-ați văzut? îl întrebă surprinsă Ana Timaru.

— Nu încă, dar sper să-l văd în curând.

— Ceea ce este ciudat la acest tablou, ceea ce-l surprinde pe un vechi cunoscut al casei este asemănarea dintre personajele reale și cele pictate. Nu toate, numai trei din ele.

— Ce vreți să spuneți?

— Cunoașteți subiectul tabloului, desigur, și legenda care l-a inspirat?

— Da, vă rog să continuați!

— În cazul de față, este vorba de o copie, în care autoarea și-a luat unele libertăți atât în ceea ce privește

fidelitatea reproducerii, maniera de a picta, cât și referitor la plasarea personajelor. Nu știu; din capriciu sau cu intenție, ori dintr-un neînțeles joc al subconștientului, care a direcționat pe acest făgaș dezvăluirea unei tainice legături adulterine, ei bine, doamna Sabina l-a pictat pe domnul îmbrăcat ca un sabin, pe Sorin ca un roman, iar dânsa era înfățișată la mijloc, întinzând împăciuitoare mâinile înspre cei doi.

— Cu alte cuvinte, interveni Topuz, un inițiat ar fi avut posibilitatea să ghicească imediat despre ce este vorba: o sabină pendulând între un roman și un sabin, între dragoste și datorie.

— Ori, poate, încercând să le împace pe amândouă. Totul a fost atât de bine ticluit, încât nici eu nu am bănuit când doamna a lăsat fără vreo vorbă căminul și a plecat în lume cu Sorin.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Când domnul Milescu și-a dat seama că doamna l-a părăsit, a fost cuprins de deznădejde. În scurt timp, a devenit posac, indiferent la toate, cu excepția muncii de laborator, căreia îi rezerva mai tot timpul zilei și, uneori, nopți în șir. Știți – simți nevoia femeia să se confeseze –, domnul este un sentimental, un visător. Adevăratele consolări și satisfacții le află mai ales în visele sale. Descoperă, apoi, cu surprindere că lumea viselor are și ea nevoie de practică, de abilitate, ca și lumina reală. Dar, aproape întotdeauna, se întâmplă că-și dă seama de asta când nu mai are timp să-și învingă naivitatea sa înrădăcinată. Nu știu dacă doamna Sabina a înțeles frământările interioare ale soțului său. Probabil că nu…

— Fiica domnului Milescu era mică pe vremea aceea. Desigur, s-a atașat mult de dumneavoastră.

— Sabina!? Nici nu era născută pe vremea aceea.

— Nu înțeleg, nu își putu ascunde nedumerirea Topuz. Nu este ea fiica dumnealui și a doamnei Sabina?

— Sabina este fiica doamnei, dar nu și a domnului Milescu.

— Ați putea să-mi explicați de unde provine încurcătura?

— Explicația este simplă, legată de o întâmplare ca în povestirile romantice. Nu trecuse bine anul de la fuga doamnei, când – într-o seară cu ploaie și vânt – mi s-a părut că aud un zgomot la ușa de la intrare. Ceva

nedesluşit, ca o bătaie slabă sau ca un vaiet. L-am anunţat pe domnul, deoarece îmi era frică să merg să văd ce era.

Ana Timaru făcu o pauză, ca pentru a căuta în memorie amănunte pe care nu ar fi vrut să le omită. Scoase un oftat uşor, după care reînnodă firul povestirii.

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Domnul citea când l-am anunţat că ar fi ceva sau cineva la uşă. Nici nu a clipit. Nimic nu-l mai impresiona de la plecarea doamnei. A pus cartea pe masă, a luat o lanternă şi a ieşit din cameră, lăsând uşa deschisă. A răcnit cineva, ori numai mi s-a părut? Ştiu doar că domnul a năvălit în cameră, o dată cu o rafală de vânt. Ţinea în braţe o femeie, capul ei clătinându-se în gol, părul lung răvăşit astupându-i trăsăturile. Un pantof îi căzuse din picior, iar rochia îi era udă şi stropită de noroi, de parcă s-ar fi târât o bună bucată de drum.

Un doctor! *Repede*! *Telefonul*! *Sabina*! *S-a întors Sabina*! Atât am auzit şi am ieşit val-vârtej. Când m-am întors din camera cealaltă, în care era telefonul, doamna era întinsă pe pat, aşa îmbrăcată, cu ochii închişi, galbenă ca ceara. Din când în când avea spasme, gemea şi scrâşnea din dinţi. Domnul sta în genunchi lângă pat. O mână a doamnei zăcea inertă între palmele lui. Peste câteva minute, doamna a fost luată într-o ambulanţă a salvării. În drum spre spital, a născut-o pe Sabina. Doamna nu şi-a mai revenit. S-a stins încet, ca o lumânare, într-o rezervă a spitalului, nu mult timp după ce a fost adusă. Domnul Milescu a luat fetiţa acasă şi mi-a dat-o în grijă. Să tot fi avut Sabina cinci-şase ani, când s-a întâmplat ceva ce mi-a dat de gândit în privinţa sănătăţii domnului. Îi făcusem baie fetiţei şi o culcasem în pătuc. Adormise, când a venit domnul în cameră. S-a aplecat îndelung asupra fetiţei, i-a netezit obrazul şi părul, apoi, cu vârful degetelor, i-a urmărit linia gurii, a nasului, arcadele ochilor.

Sabina! a şoptit domnul, mai mult pentru sine.

Ce mult îi seamănă, am cutezat să spun.

Cui?

Doamnei, firește!

Îi seamănă?! făcu dânsul, uitându-se spre mine cu o privire ciudată, puţin rătăcită. *Este leită dânsa, nu vezi*?

Am făcut ochii mari şi nu am ştiut ce să mai cred şi nici ce să mai spun.

Să veghem ca nimeni să nu o mai poată răpi pe Sabina! a mai spus domnul și s-a îndreptat spre ușă, mergând în vârful picioarelor. De atunci, nimeni în afară de mine nu s-a mai putut apropia de fetiță. O păzea ca un câine credincios, o ferea de tot ce credea că ar fi putut să-i facă vreun rău. A crescut-o ca pe un lujer de floare, ferit de bătaia vântului și de razele prea fierbinți ale soarelui.

Menajera se opri, cu privirea pierdută în gol, furată de aducerile aminte.

— S-au scurs anii… Sabina s-a făcut mare. Pe zi ce trecea, asemănarea dintre ea și doamna era tot mai mare. Domnul își petrecea mai toate serile lângă portretul cu rama aurită. Devenea tot mai închis în sine. Își descrețea fruntea numai când Sabina se apropia de el. Atunci chipul i se lumina, devenea parcă mai tânăr. Dar chiar în clipele acelea, eu, care îl cunoșteam bine, citeam în ochii lui ceva ca o teamă nemărturisită, ca un chin care îl sfâșia. Mă temeam și eu, la rândul meu, căci numai eu îi cunoșteam taina.

— Ce taină? o întrebă Topuz, care începuse să întrezărească o dâră de lumină firavă, ce e drept, dar care îl ajuta să înțeleagă una din manevrele subtile ale celor care sacrificaseră viața lui Sorin Vescan.

— Domnul nu o iubea pe Sabina cu dragostea unui tată. O iubea cu simțământul unui îndrăgostit de femeia visurilor sale. Vedea în dânsa pe soția sa, pe doamna Sabina.

— Și astăzi?

— Astăzi mai mult ca oricând.

— Fata?

— Cred că Sabina știe. Se preface numai că nu a ghicit drama nefericitului care trece, în fața tuturor, drept tatăl ei bun.

— Nu i-a spus nimeni că nu este fiica…

— Domnul, după fuga doamnei Sabina, nu a divorțat. Sabina este, după lege, fiica sa. Cu toate acestea, mi se pare că cineva i-a spus adevărul despre nașterea ei.

— Cine?

— Irina, verișoara Sabinei. Se dușmănesc de moarte. Nu mai departe decât ieri s-au certat la cuțite. Irina a fost surprinsă de Sabina pe când îi scotocea prin cameră.

— Căuta o scrisoare.

— Da, o scrisoare, confirmă, fără să pară surprinsă, Ana Timaru.

— V-ați oprit afară, la ușă, când ați auzit discuția și nu ați intrat pentru a nu le tulbura. În felul acesta, ați auzit ceea ce se vorbea, fără să vreți, nu-i așa?

— Știu ce vreți să spuneți, dar nu am obiceiul să ascult pe la uși, replică plină de demnitate menajera. Venisem să le poftesc la masă, când le-am auzit vorbind cu tonul ridicat. Am intrat. Irina tocmai vroia să arunce cu un *pres-papier* în capul Sabinei.

— Domnul Milescu a aflat că Irina Giurgea i-a destăinuit Sabinei secretul legat de nașterea ei? trecu Topuz la altă întrebare, părând că nu-l interesează acea scenă de familie.

— Nu! Dacă ar fi aflat ce faptă josnică a comis nepoata sa, cred că ar fi ucis-o.

— Îl credeți în stare de un asemenea act?

— Nimic nu i-ar sta în cale pentru a-l înlătura pe acela care i-ar distruge din nou viața. Pentru domnul, a fost suficient că s-a întâmplat o dată. A doua oară ar însemna prea mult.

— Vă cer o părere, spuse Topuz. Ca femeie, înțelegeți mai bine sufletul unei femei. Ce credeți, ce a determinat-o pe Sabina Milescu să îl aleagă de soț pe Sorin Vescan. De ce nu pe Orleanu sau pe Pantea?

Ana Timaru rămase câteva momente pe gânduri, chibzuind la răspunsul pe care urma să-l dea.

— Sabina a moștenit de la doamna, mama ei, o mare sensibilitate, o fire ciudată. Și acum, ca și atunci când era mică, visează cu ochii deschiși că săvârșește fapte mari, eroice, că se sacrifică pe altarul unei idei înalte. Cândva vroia să devină misionară. După aceea, a devenit pentru un timp bigotă. De curând i-a venit ideea aceea nefericită să se mărite cu Sorin. Mi-a mărturisit că, după părerea ei, numai Sorin, dintre toți, avea nevoie de cineva care să-l salveze de la pieirea lui, ca om. Cu toate acestea, cred că hotărârea ei de a se căsători cu Sorin a mai fost determinată de doi factori.

— Care anume?

— Sabina știe că domnul are pentru ea un sentiment aparte, ca să nu-i spun nefiresc. Pentru a evita o explicație sau o ieșire penibilă și regretabilă din partea dumnealui, s-a hotărât să se mărite cu oricine. L-a ales pe Sorin din motivul pe care vi l-am arătat mai înainte. Altfel spus, dorea să scape cât mai rapid de acest disconfort apăsător.

— Dar îl iubea pe Călin Pantea, după cât se spune.

— Își sacrifica dragostea, ceea ce era în ochii ei o Golgotă, pe care trebuia să o urce, pentru a ispăși păcatele tatălui său.

— Celălalt factor?

— Destăinuirea pe care i-o făcuse Irina, care a constituit acea picătură ce mai lipsea ca să se umple paharul.

— Cum a reacționat tatăl ei când a aflat de hotărârea pe care o luase fiica sa?

— Aparent, cu mare liniște. Dar numai eu îmi dădeam seama de furtuna care se dezlănțuise în sufletul lui.

— Cine, în opinia dumneavoastră, ar fi putut să-l ucidă pe Sorin Vescan?

— Irina Giurgea, de pildă. De asemenea, oricare dintre cei doi tineri rămași în viață.

— Altcineva?

Femeia tresări la auzul acestei lapidare întrebări suplimentare. Începu să își frământe degetele și, luând seama, își trase mâinile de pe masă. Închise o clipă ochii, apoi – ca sub impulsul unei hotărâri bruște – spuse:

— Dumnezeu îmi este martor că nu vreau să fac nimănui nici un rău, dar cred că domnul ar fi avut toate motivele să-l omoare pe bietul Vescan.

— De ce?

— El se numea Sorin, ca și celălalt, iar ea Sabina.

— Răpirea sabinelor! rosti îngândurat Topuz.

— Răpirea sabinelor! îngână ca un ecou menajera și un fior o străbătu din creștet până la tălpi.

3

Raportul tehnic i-a fost adus căpitanului Topuz puțin timp după-amiază. În esență, rezulta că la oficiul poștal operaseră doi infractori, fiecare separat. Unul din ei acordase „atenție” celor două ghișee și nu avea nici un amestec în incendierea conținutului dulapului metalic. După modul în care acționase, nu putea fi decât un borfaș de rând.

Dacă la unul din ghișee se găsiseră amprente digitale din belșug și urme de pași, în camera unde se afla dulapul metalic nu fusese sesizată existența unor amprente. Unele urme de pași erau nefiresc de mari, de o formă curioasă. Încălțămintea de cauciuc purtată avea tălpile fără tocuri.

A fost emisă ipoteza că făptașul purtase o încălțăminte confecționată din două bucăți de anvelope de automobil, întoarse la capete, ca niște opinci. Cauciucul era atât de uzat, încât pentru moment nu se putuse determina marca anvelopei. Se putea afirma, însă, cu toată certitudinea, judecând după felul cum se întipăriseră urmele, că infractorul șchiopăta de piciorul drept.

El se strecurase în localul oficiului poștal, după ce intrase spărgătorul celor două ghișee. Urmele tălpilor sale, învelite în cauciuc, se suprapuneau în mare parte peste cele ale spărgătorului. Urme asemănătoare fuseseră identificate și în cantonul părăsit, în care fusese asasinat Ernst Geyer.

Incendierea telegramelor prezentate fusese provocată cu ajutorul unei foi de hârtie îmbibată cu o substanță chimică, strecurată în dulapul metalic, a cărui ușă nu era destul de etanșă. Hârtia avea proprietatea ca, în contact cu aerul, după scurgerea unui anumit interval de timp, să ia foc. Din resturile de cenușă colectate, laboratorul va încerca să stabilească despre ce fel de substanță chimică era vorba.

Lângă ghișeul *Mandate prezentate* se putea identifica urma unui om care stătuse lungit. Pașii infractorului încălțat cu tălpi de cauciuc duceau din încăperea în care se afla dulapul metalic până aici, după care făceau calea întoarsă, spre ieșire, pierzându-se pe prima treaptă de sus a scării. Peste noapte, căzuse o ploaie torențială, care șterse urmele de pași de pe treptele scării și de pe trotuar.

În sfârșit, în încheierea raportului, se spunea că amprentele digitale găsite la ghișeul *Telegrame prezentate* aparțineau, fără putință de îndoială, lui Ion Blajinu'.

Căpitanul Topuz căută să își imagineze modul în care acționase fiecare dintre cei doi infractori.

Excluse de la început posibilitatea ca aceștia să se fi pus, în prealabil, de acord. Mai întâi, venise Ion Blajinu', care se dusese direct la ghișeul *Telegrame prezentate,* fără să își ia vreo măsură de prevedere. El nu cunoștea tehnica efracțiilor, deoarece „specialitatea" lui erau cerșitul și numai ocazional câte un furtișag sau un șantaj mărunt.

În timp ce Blajinu' se chinuia să forțeze sertarul, celălalt intrase și el în acțiune. Găsind ușa de la intrare deschisă, pătrunsese în oficiul poștal, unde își dăduse imediat seama cu ce se ocupa cel venit înaintea lui.

Întâmplarea îi servea de minute. Se strecurase în încăperea în care erau păstrate telegramele prezentate, introdusese hârtia incendiară în dulapul respectiv și, cu mii de precauții, se furișase până la locul unde opera Blajinu'. O lovitură pe la spate și „orbul" de la Vovidenia se întinsese, cât era de lung, pe mozaicul sălii. Celălalt spărsese ghișeul *Mandate prezentate* – așa se explica lipsa de amprente –, pentru a îngreuna și mai mult soarta primului venit. Plecase apoi, cu speranța că cel doborât nu se va trezi până la darea alarmei, astfel încât întreaga vină să cadă asupra acestuia.

Dacă raționamentul său era just, gândea căpitanul Topuz, avea să rezulte după ce va fi stat de vorbă cu Blajinu', care urma să sosească din clipă în clipă. Totuși, au trecut aproape două ore până ca persoana așteptată să fie adusă. Acest răstimp, Topuz și-l petrecu revizuindu-și însemnările pe care le făcuse de la preluarea cazului morții lui Sorin Vescan, îmbogățite cu unele informații extrase din declarația Anei Timaru. La ele adăugă un rezumat al conținutului raportului tehnic, în care erau analizate amănunțit condițiile spargerilor de la oficiul poștal. Pe o foaie separată întocmi un tabel, în care consemnă mișcările tuturor celor puși sub observație.

Tocmai închisese caietul într-un sertar, când fu anunțat că a fost adus Ion Blajinu'.

— De ce nu te lași de coțcării, Blajinule? îl luă imediat în primire Topuz, de îndată ce „orbul" fusese introdus în birou.

— Nu înțeleg ce spuneți, domnule căpitan, că eu…

— Ce ai căutat noaptea trecută prin sertarele ghișeelor de la poștă?

— Pentru că știți că am fost acolo, nu mai are rost să pun mâna pe nu știu, n-am văzut.

— Dă-i drumul!

— După ce ați stat de vorbă cu mine, mi-a venit o idee: ce ar fi dacă aș afla cine e domnu' cu telegrama?… Asta așa, ca să vă ajut pe dumneavoastră. Pentru asta am intrat noaptea în oficiu, ca să caut în sertarul cu telegrame hârtia aia, pe care am dus-o eu. Că dacă o aveam și-mi găseam omul, atunci…

— L-ai fi șantajat, nu-i așa?

— Ferit-a sfântu'! Nu fac eu așa ceva, domnule căpitan, replică ofensat Blajinu'. Parcă dumneavoastră nu știți cu ce mă ocup eu?

— Cerșetor de ochii lumii, borfaș în orele libere, iar printre picături, la vreo ocazie, șantaje mărunte.

— Așa e, precum ziceți, atestă „orbul”. Că omu’ trebuie să trăiască într-un fel! Așa mi-am zis, când m-am hotărât să caut telegrama.

— Așadar, șantaj!

— Șantaj, dacă spuneți dumneavoastră. Da’… unu’ mai mărunțel.

— Ai spart mai întâi sertarul de la ghișeul *telegrame,* apoi pe acela unde sunt predate mandatele poștale, ca să pui mâna pe ceva „bănuți”, pentru a te despăgubi că nu ai găsit hârtia pe care o căutai…

— Am spart sertarul de la primul ghișeu, recunosc, nu zic ba. Dar nici cu gândul n-am gândit să fur banii de la mandate. Parcă nu știu atâta lucru, că noaptea nu se lasă banii acolo și că se depun în casa de fier, ori se predau la bancă!

— Dacă nu ai spart sertarul de la mandate, cine altul putea să facă acest lucru?

— Numai acela care mi-a dat una după ceafă, de am căzut și n-am știut de mine. Când m-am trezit, am căutat să plec cât mai repede, ca să nu fiu prins la fața locului.

— Cine crezi că ar putea fi necunoscutul care te-a tratat cu atâta blândețe?

— Am stat eu și m-am gândit, la o secărică. Am avut timp până au venit oamenii dumneavoastră să mă invite aici, ca să vă informez cum că ce-am făcut azi-noapte. Cred că nu putea fi altul decât omul cărunt cu telegrama. Că numai el avea interes să o ia înapoi, ca un corp… corp…

— Corp delict, îl ajută Topuz.

— Delict, precum ați spus, domnule căpitan. Că el a vrut să nu mai fie nici o urmă că el a scris-o. Și acum faceți cu mine ce știți, că eu am vrut numai să vă fac un serviciu, adică să vă ajut după cum m-a tăiat capul.

— Înțelegi că pentru furt prin efracție te așteaptă închisoarea?

— Mă așteaptă, dacă spuneți dumneavoastră. Numai că n-am luat nimic. Că n-am intrat să fur, ci numai așa, să vă ajut, după cum v-am mai spus!

— Uite ce, Blajinule, începu Topuz, urmărind firul unei idei care începea să se înfiripe în mintea lui. Să admitem că ai fost bine intenționat și că voi închide ochii asupra metodei pe care ai ales-o pentru a ajunge în

posesia telegramei. Aceasta înseamnă, însă, că aștept de la tine o mică recompensă.

— Pentru dumneavoastră mă duc până-n pânzele albe, spuse plin de entuziasm Blajinu'.

— Atunci ascultă și bagă-ți bine în cap. Te las în pace, să te apuci de treabă. De treabă cinstită, bineînțeles.

— Cinstită, dacă ziceți dumneavoastră, domnule căpitan.

— Un timp vei putea să îți continui meseria de „orb". Dar numai pe aceasta! S-ar putea ca omul care ți-a înmânat telegrama să dorească să te mai vadă. Acceptă să-l întâlnești, dacă îți va propune așa ceva. Înainte de a te duce la locul stabilit pentru întâlnire, să faci ce știi și cum știi și să mă anunți. Dacă nu sunt aici, îmi lași un bilet. Ne-am înțeles?

Capitolul 7

Vrei să m-aplec din curiozitate,
Și-n vreme ce nici nu gândesc cu gândul,
Vr-un cerber să m-apuce, pe la spate?…

G. TOPÎRCEANU: *Infernul II*

1

Căpitanul Topuz opri mașina la unul din locurile de parcare din incinta fabricii VENUS. După ce deschise portiera, stătu puțin pe gânduri. Mai erau aproape două ore până la ședința festivă.

Se hotărî să încerce să stea de vorbă cu mecanicul-șef. Ținând seama de oră, avea mai multe șanse să-l găsească acasă, decât la serviciu. De aceea se îndreptă, fără să se grăbească, spre locuința acestuia, care – ca toate locuințele salariaților fabricii VENUS – se găsea nu departe, în sectorul destinat clădirilor sociale.

După ce sună de câteva ori la locuința lui Ștefan Hotăran fără să i se deschidă, își zise că va avea posibilitatea să discute cu el și altă dată. Odată hotărârea luată, porni încet spre sala de ședințe. Cam la jumătatea drumului, îi ieși în cale Călin Pantea.

— Vă salut, domnule căpitan! spuse acesta, când ajunse în dreptul lui Topuz. Ați fost la domnul Hotăran, nu-i așa?

— Nu l-am găsit acasă. De altfel, nu era ceva urgent.

— Se vede că nu sunteți presat de timp ca mine. Nu aveți motive să vă grăbiți. Pe când eu sunt în situația unui șahist intrat în criză de timp. Lumea vorbește. Unii mă consideră vinovat de moartea lui Sorin, iar alții cred că voi fi pus la dispoziția ministerului. Cei mai bine informați dau ca sigură arestarea mea.

— Dacă nu sunteți vinovat, nu aveți motive să fiți îngrijorat.

— Am motive temeinice să fiu îngrijorat. Cred că cineva căruia îi stau în cale caută prin toate mijloacele să mă înlăture. Ce altceva ar putea însemna denunțul acela? Ce altceva poate să însemne povestea cu cheia garajului, care a dispărut și a reapărut în mod atât de neînțeles? Ce

alt sens ar putea avea faptul că astă-noapte, până când am revenit din oraș – m-am întors pe la orele două, după miezul nopții –, astă-noapte, deci, mi s-a cotrobăit prin cameră.

— Vă lipsește ceva?

— Nu, după câte am constatat.

— Ce ar fi putut căuta acela care v-a scotocit camera?

— Ceea ce a căutat este pus într-un loc sigur, numai de mine știut.

— Sesizați-ne în scris și cereți să se cerceteze, arătând, firește, ceea ce credeți că l-ar fi putut interesa pe infractor.

— Pentru moment, nu pot spune ce a căutat necunoscutul.

— Dar despre Karl Ruge ce ne puteți spune? atacă prin surprindere Topuz.

— Nici un bărbat cu acest nume nu se numără printre cunoștințele mele, răspunse Pantea, părând mirat. Nu înțeleg unde vreți să ajungeți?

— V-a ținut tovărășie într-o seară, nu de mult, la barul hotelului TURIST. Erați cu Victor Orleanu.

— Nu am mai fost acolo, stați să văd… da, din seara de 17. Atunci am cam întrecut măsura. Victor a băut numai import, iar eu numai băutură autohtonă. Asta a fost la început. Pe urmă, am schimbat. Intenționam să stabilim care băuturi erau mai bune, eu fiind partizanul licorilor românești. Parcă îmi aduc aminte, vag, că Victor a invitat ca arbitru al disputei noastre un bărbat între două vârste. Cum îl chema, de unde venea, unde s-a dus? Nu știu. Cred că era o cunoștință întâmplătoare a lui Victor. Dar nu văd ce legătură ar avea această cunoștință întâmplătoare cu evenimentul de astă-noapte. Îmi pare rău că nu vă mai pot ține tovărășie, dar mă reped până la garaj, schimbă firul discuției Călin Pantea, văzând că interlocutorul său păstrează tăcerea. Abia pe la orele 21 voi putea să vin și eu la ședință. Dumneavoastră nu vă duceți?

— Unde, la ședință? întrebă Topuz, care – gândindu-se la altceva – nu prinsese tocmai bine sensul întrebării.

— La ședință, firește.

— Nu, nu cred. Este o adunare cu un caracter special. Prezența mea nu ar avea nici un rost, ba, mai mult, ar putea da naștere la unele interpretări nedorite.

Primul care i-ar da o astfel de interpretare ai fi chiar dumneata.

— Vă asigur că nu aș avea nimic împotriva prezenței dumneavoastră acolo.

— Dați-mi voie să am rezervele mele, spuse Topuz îndepărtându-se.

Dar abia parcurse cinci metri, că se și auzi strigat, iar pași precipitați se apropiară de el. Se opri în așteptare și nu întoarse capul. Intuise cine trebuia să vină.

— Vă rog să mă iertați, domnule căpitan, spuse Călin Pantea, oprindu-se în dreptul lui. Vă rog să mă iertați dacă v-am creat cumva impresia că nu aș avea încredere în dumneavoastră!

— Dacă nu ați dorit acum câteva minute să-mi destăinuiți secretul dumneavoastră, nu înseamnă că nu aveți încredere în mine. Nu, nu sunt supărat, vă asigur. Mi-am spus numai că, probabil, nu a sosit încă momentul să mă faceți confidentul dumneavoastră, dar că acel moment nu va întârzia să vină. Și, după cum vedeți, am avut dreptate.

— Domnule căpitan, trebuie să vă spun ceva. Ceea ce numai unui singur om i-am spus până acum.

— Vă ascult, spuse Topuz reluându-și mersul.

— Îmi permiteți mai întâi o întrebare?

— Vă rog.

— Mi-ați putea arăta textul trimis de denunțător?

— Nu am originalul, dar vă pot arăta o reproducere fotografică a acestuia, dacă vă satisface. Dar nu văd de ce v-ar interesa.

— Nu mă interesează textul în sine, răspunse plin de însuflețire Pantea. Sunt un grafolog amator destul de experimentat, după cât se spune în cercul cunoștințelor mele. Aș vrea să văd scrisul denunțătorului, pentru a-l compara cu un alt scris; dacă se aseamănă, am dovada certă, pe baza căreia îl pot indentifica pe asasinul lui Sorin.

— Unde aveți specimenul de scris cu care vreți să faceți comparația?

— Domnule căpitan, am scrisoarea Corei. Aceea pe care o cunoașteți este o copie făcută de mine. Sunt sigur că este scrisă de un bărbat. Pusă de autor în buzunarul halatului de lucru al lui Victor, avea semnificația unui mesaj al cărui sens nu îl înțeleg. Ajunsă din greșeala destinatarului în buzunarul halatului meu de lucru, mi-a

dat ideea discreditării lui Victor. Mă tem că tocmai copia acestei scrisori, introdusă de mine în buzunarul lui Sorin, i-a adus moartea.

— Ce vă face să credeți aceasta?

— O scrisoare cu textul pe care îl cunoașteți, redactată de un bărbat care își preface scrisul, nu poate fi un mesaj nevinovat. Victor, socot, nu i-a dat nici o importanță. Dar dacă Sorin, recunoscând scrisul – mi-am dat toată osteneala să imit întocmai originalul –, a avut o explicație cu Cora? Bărbatul cu acest pseudonim, văzându-se demascat și temându-se de urmări, l-a ucis pe Sorin.

— Sunt numai supoziții, spuse Topuz. Dar nu trebuie să lăsăm nimic la o parte. Uitați-vă, aceasta este fotocopia telegramei prezentate la oficiul poștal, adăugă el, dându-i un cartonaș, format 6X9, care reprezenta imaginea pozitivă a documentului.

Pantea se uită cu multă atenție la copia fotografică. O privi din nou, din mai multe unghiuri, își opri privirea asupra unor cuvinte, concentrându-se asupra detaliilor unor litere. Fruntea i se îmbrobonă de sudoare, în timp ce, între sprâncene, i se săpase o cută de încordare. Când înapoie pozitivul, era puțin palid.

— Ați găsit ceva? îl întrebă Topuz, nu fără interes, și se dădu la o parte. Auzul lui fin prinse zgomotul unor pași ușori, care se apropiau. Ana Timaru trecu grăbită pe lângă ei. Surâsul ei blând se accentuă când înclină capul spre căpitanul Topuz, răspunzând la salutul acestuia.

2

Festivitatea prilejuită de aniversarea a 30 de ani de la înființarea fabricii de produse cosmetice avea să rămână multă vreme în memoria personalului acesteia, din cauza unui incident, care a avut urmări imediate și neprevăzute.

La orele 20, sala de ședințe era aproape plină. De formă dreptunghiulară, avea pe una din laturile mici o ușă, prin care era permis accesul în încăperile de la parter ale clubului. Nu departe de ea, era plasată masa prezidiului. În peretele opus, era o altă ușă, prin care se ajungea într-o încăpere de dimensiuni reduse și de acolo direct în curte.

De obicei, acest din urmă spațiu era foarte puțin frecventat și, de cele mai multe ori, ușa dinspre curte era

încuiată. Chiar și în seara aceea, asistența intrase în sala de ședințe fie pe ușa din spatele mesei prezidiului, fie pe o a treia ușă, practicată într-unul din pereții ce formau latura mare a sălii, pe care se putea ajunge într-un hol mic, de unde o scară ducea la cele cinci etaje ale clădirii. În peretele lateral, opus aceluia în care se afla ușa dinspre scară, puteau fi observate ferestrele mari, ca niște vitrine, ce dădeau spre curte.

Scaunele erau așezate astfel încât lăsau un culoar la mijloc, pentru circulație. Ușa laterală era mascată de o draperie grea, de catifea.

În prezidiu fuseseră invitați salariați ai fabricii, cu cele mai vechi state de serviciu. Printre aceștia, la loc de cinste se găsea Anton Milescu, a cărui activitate în acel loc de muncă se confunda cu însăși existența fabricii.

Atmosfera festivă, buna dispoziție, amintirile depănate de către unii dintre salariați făcuseră ca timpul să se scurgă pe nesimțite.

La orele 21, când Anton Milescu tocmai terminase de narat un episod interesant, petrecut cu mulți ani în urmă, intră în sală Călin Pantea.

Toate capetele se întoarseră spre el, urmărindu-l până se așeză pe singurul scaun rămas liber din rândul întâi.

Aplauzele, care îl răsplătise pe vorbitor, încetară ca la un semnal. În sală nu se auzea nici un zgomot. Părea că se statornicise acalmia dinaintea izbucnirii unui uragan.

Lui Pantea îi fugise tot sângele din obraji.

— Stimați colegi! strigă el, sărind în picioare. Un denunț odios, dar și anumite zvonuri întreținute de unii amatori de senzațional au făcut din mine un fel de inamic public. Țin să declar solemn că sunt nevinovat de moartea lui Sorin Vescan. Proba cea mai bună este că nimeni nu a luat vreo măsură împotriva mea. Vă rog să-mi acordați cel mult o oră pentru a vă prezenta dovada scrisă a nevinovăției mele.

După ce rosti aceste cuvinte, rămase în picioare, palid, cu privirea îndreptată spre cei din fața sa.

Începură să se audă șoapte, zgomote produse de mișcarea scaunelor, la început izolate, apoi tot mai frecvente, până ce un murmur surd puse stăpânire pe sală.

După scurt timp, Anton Milescu se ridică și flutură mâna, cerând să se facă liniște.

— Solicitarea colegului nostru Pantea este neobișnuită, începu el. Cu totul neobișnuite sunt și evenimentele care au provocat-o. Ne aflăm cu toții la o adunare festivă și nu la un proces public. În sânul marii noastre familii, s-au petrecut evenimente care ne-au îndoliat. Cu toții avem datoria să facem lumină, să limpezim atmosfera aceasta de dubiu, de bănuială, care a început să-și facă loc între noi. Agreăm, așadar, neobișnuitul apel al domnului Pantea, formulat cu o tot atât de neobișnuită hotărâre, și – în consecință – îi acordăm răgazul solicitat. La orele 22, ne vom aduna iarăși, pentru a-i oferi prilejul dorit de noi toți, de a-și dovedi nevinovăția, deși – fie spus în acest cadru – nu l-a învinovățit nimeni în mod direct. Până atunci, cei care doresc pot să treacă în celelalte două încăperi de la parter, unde vor avea posibilitatea să servească gustări și răcoritoare.

Răspunzând invitației, întreaga asistență începu să se retragă. Încet, încet, sala se goli. Numai Călin Pantea rămase nemișcat pe locul lui, privind în gol. După câteva minute, ușa mică dispusă în spatele mesei prezidiului se deschise și Victor Orleanu pătrunse în sală. Merse direct spre Pantea, care – nesesizându-i prezența – tresări când acesta îi puse, compătimitor, mâna pe umăr.

— Căline, îmi pare nespus de rău, dar nu-ți pierde curajul.

— Nu am ce să mai pierd, Victore. Și cu toate acestea lupt. Lupt să-mi păstrez măcar libertatea. Nu eu sunt cel care l-a ucis pe Sorin! M-am dus la garaj. Sorin era acolo. Își făcea de lucru pe lângă mașină. Era vesel și plin de optimism. L-am ajutat să facă un ultim control al aprinderii și comenzilor. Se făcuse destul de târziu când am terminat. Așa îmbrăcați, în halate, ne-am repezit până la bufet, unde ne-am așezat la o masă, am mâncat în fugă și am băut ceva – bere, coniac, nu-mi mai amintesc. Apoi, am revenit la garaj, unde ne-am lăsat halatele în boxa noastră. La poarta garajului, Sorin a scos cheia și a vrut să o răsucească în broască, dar aceasta nu a cedat presiunii. Atunci a apăsat pe clanță și poarta s-a deschis. Am început să râdem. Nu încuiasem garajul când plecasem la bufet. Am intrat și am aprins lumina în boxa noastră… am aprins lumina!?… Lumina?… Am găsit lumina stinsă când…

— Când voi o lăsaserăți aprinsă, termină Victor fraza începută de Pantea.

— De unde știi?

— Știu pentru că și eu am fost la garaj.

— Nu se poate!

— Și eu am fost la garaj, Căline. Am trecut mai întâi pe la tine, să mergem împreună să-l ajutăm pe Sorin să se uite la mașină. Nu erai acasă. Atunci am venit singur. Mi-au fost suficiente câteva minute ca să-mi dau seama că totul este în ordine și am plecat. Am lăsat lumina aprinsă, așa cum am găsit-o.

— Victore, de ce nu ai pomenit nimănui că ai fost la garaj?

— Ceea ce nu am spus la nimeni, o spun acum: *te-am crezut vinovat.* Venind la garaj, am găsit pe bancheta din față a mașinii lui Sorin mănușile tale de lucru. Le-am pus la loc, în dulapul nostru. Nu am știut că ai fost cu Sorin. Nu aveam de unde să știu că altcineva a mai fost după mine.

— De unde știi că a mai fost cineva în urma ta, până la înapoierea noastră?

— Mi-ai spus că atunci când v-ați întors de la bufet ați găsit lumina stinsă.

— De ce nu am știut toate acestea acum două ore, când am vorbit cu Sabina?

— Ai vorbit cu Sabina?

— Am stat de vorbă cu ea. *Mă crede vinovat.* Eu, Victore, voi pleca. Dar tu, tu rămâi lângă ea și, dacă se poate, cu ea.

— Iar tu?

— Eu alerg să aduc proba nevinovăției mele, spuse Pantea, simțind că nu mai putea suporta bucuria care răzbătea din glasul prietenului său.

Fără să mai aștepte ca Orleanu să spună ceva, se repezi cu capul înainte, de parcă ar fi vrut să înfrunte toată lumea și ieși din sală, folosind ușa din spatele mesei prezidiului.

Rămas singur, Orleanu își trecu palma peste obraz, îngândurat, apoi se îndreptă spre ușa pe care, cu câteva clipe mai înainte, ieșise prietenul său. Pe neașteptate, o voce bărbătească, poruncitoare, care răsuna din dosul draperiei de catifea ce masca ușa practicată în peretele lateral al sălii de ședințe, îl împietri.

— Stinge lumina!

— Cora! exclamă el și groaza îi schimonosi trăsăturile.

— Stinge lumina, ți-am spus! Repede! Nu am timp de pierdut!

Orleanu, ca un automat, întoarse mâna și manevră întrerupătorul. Încăperea rămase complet în întuneric în partea din spate și spre draperia care masca ușa laterală. Numai în prima jumătate, spre masa prezidiului, răzbătea o rază de lumină, de undeva de afară, prin ferestrele mari, cu toate că o draperie lungă până la podea le acoperea în întregime.

Victor Orleanu se întoarse și – simțind că îi tremură picioarele – vru să se așeze pe un scaun de lângă masă.

— Rămâi în picioare! Avem ceva de vorbit! răsună din nou glasul poruncitor.

— Nu mai avem nimic să ne spunem! Mi-am îndeplinit misiunea, reuși să rostească Orleanu cu vocea gâtuită, după ce făcuse o vădită sforțare să își recapete curajul.

— Ți-ai îndeplinit numai prima parte a misiunii și ai fost bine plătit. Pentru banii pe care îi primești trebuie să execuți ordinele și să taci. Mai ales să taci. Altfel, te vei convinge că așii volanului nu mor numai în mașină. Și, apoi, nu are nici un rost să îți distrugi fericirea! Am fost martorul neștiut al scenei emoționante, când Pantea ți-a cedat-o pe Sabina, încredințând-o mâinilor tale oneste. Mă îngrozesc numai la gândul ce ar spune viitoarea ta soție dacă ar ști cât îmi ești de îndatorat! Fii liniștit, însă; deocamdată, nu este cazul să-i spun…

— Nimic nu-ți dă dreptul…

— Dreptul mi-l arog eu. Este legea celui mai tare. Dar destul cu acest capitol! Să trecem la afaceri. A sosit aprobarea?

— Nu, este așteptată mâine, răspunse docil tânărul.

— De unde știi?

— Din aceeași sursă.

— Dacă mâine îmi dai vestea cea bună, te poți socoti dezlegat de orice obligație față de noi.

— Să te mai cred?

— Mâine seară ne întâlnim la locul știut, ignoră Cora întrebarea. Acum rămâi pe loc, până plec eu. După ce ies, aștepți un minut, apoi aprinzi lumina și faci ce vrei. Eu mă grăbesc. Trebuie să găsesc pe cineva.

Se auzi zgomotul ușor produs de o ușă care se deschide, iar apoi se închide. Aproape un minut nu se petrecu nimic, după care lumina aprinsă de Orleanu dădu din nou viață încăperii. După ce rămase un timp nehotărât, tânărul ieși pe aceeași ușă pe care dispăruse Cora. Încăperea rămase goală.

Se scurseră zece minute de la plecarea lui Orleanu, când Sabina Milescu intră, gânditoare, în sala de ședințe. Se așeză la masa prezidiului și rămase cu capul prins în mâini, nemișcată. După câteva minute, intră Anton Milescu, care veni încet și se așeză lângă ea.

— Sus fruntea, fata mea! spuse el cu căldură, încercând să o îmbărbăteze. Tot mai crezi în vinovăția lui Călin?

— Mă îndoiesc de toate, tată.

Anton Milescu o privi pe fiica sa, plin de compătimire. Schiță gestul de a o mângâia pe creștet, dar renunță și își retrase mâna la jumătatea drumului.

Pe aceeași ușă pe care intraseră tatăl și fiica apăru un laborant. Se uită la amândoi, apoi la sala goală și din nou la ei. Se așeză pe unul din scaunele de la masă și privi la ceasul de mână.

— Numai noi?

— Numai noi, răspunse Milescu.

— Mai sunt aproape zece minute până la reluarea ședinței și lumea nu se prea grăbește să vină, observă laborantul.

— Pentru ce urmează nu este bine să te grăbești niciodată.

— Niciodată nu este prea târziu.

— Dar mai bine mai târziu decât niciodată, intră în discuție Sabina. Pentru limpezirea…

Intrarea lui Hotăran, care dădu năvală în sala de ședințe, o întrerupse. Cei așezați la masă săriră în picioare. Anton Milescu și laborantul făcură o mișcare ca pentru a o proteja pe Sabina, care se dăduse înapoi până aproape de perete.

— Milescu, nenorocire! Călin!… strigă Hotăran și nu mai putu continua, ca sub imperiul unei emoții zguduitoare.

— Ce?… Cum?… Călin?… îngână Milescu cu jumătate de gură.

— Pantea? Ce-i cu Pantea? întrebă și laborantul.

— Mort! A căzut de la etaj, răspunse Hotăran și se trânti pe un scaun, prinzându-și capul în mâini, pe când ceilalți rămaseră încremeniți.

Vaietul unei sirene păru să îi trezească. Milescu și laborantul, uitând de Sabina, se repeziră afară, urmați de Hotăran. Sabina se prăbușise, fără o vorbă, pe un scaun și își izbea capul de masă.

La numai câteva clipe de la plecarea lor, căpitanul Topuz ieși val-vârtej din încăperea cea mică, traversă sala de ședințe și zbură pe ușa din spatele mesei prezidiului.

Capitolul 8

Ce? Ai ucis pe cineva?
O, dimpotrivă
Nu ai alură ofensivă…

G. TOPÎRCEANU: *Bene merenti*

1

Lângă trupul celui căzut începuse să se strângă lumea. O ambulanță tocmai stopase și dinspre ea se apropiau în grabă doi brancardieri, precedați de medicul de serviciu. După ce își făcu loc cu coatele și umerii, căpitanul Topuz ajunse în preajma cercului îngust, în centrul căruia zăcea Pantea, răsturnat pe o parte, chircit și parcă împuținat. Sângele i se scurgea încă de pe obraji și din răni nevăzute răzbătea prin stofa hainelor. O lumânare ardea la capul lui, flacăra ei plăpândă mișcând umbre adânci pe chipul mortului.

La căpătâi, la câțiva pași de cadavru, stând în genunchi, sprijinindu-și corpul pe călcâie, o femeie, cu capul prins în palme, se legăna la dreapta și la stânga, căinându-l pe cel dus dintre cei vii.

Toate acestea căpitanul Topuz le recepționă dintr-o privire. Sosise și doctorul, care se grăbi să se aplece asupra corpului inert. Brancardierii se opriseră și ei, așteptând ordine din partea medicului. După vreo câteva minute, medicul se ridică.

— Ce părere ai, doctore? îl întrebă Topuz, care recunoscuse în acesta, la lumina palidă a lumânării, o veche cunoștință.

— Dumneata erai? întrebă oarecum ușurat cel întrebat. Nimic nu-l mai poate ajuta, spuse el, arătând cu capul spre omul prăbușit. Coloana vertebrală a avut cel mai mult de suferit. S-ar părea că s-a rostogolit în aer asemenea unei roți. Curios mod de a cădea de la fereastră. Puteți anunța procurorul. Voi aștepta cu oamenii mei în mașină, până ce va sosi și va dispune ridicarea cadavrului pentru autopsie.

— Doctore, ai amabilitatea și telefonează la adresele acestea, îi zise Topuz, după ce scrise în grabă două

numere de telefon pe o foaie de hârtie ruptă dintr-un carnet mic. Le spui despre ce este vorba și că eu îi aștept aici.

— Fii fără grijă. Voi da imediat telefoanele, spuse doctorul îndepărtându-se, urmat de cei doi brancardieri.

— Domnule Hotăran! se adresă Topuz mecanicului-șef, pe care îl văzuse înghesuit în primul rând de curioși. Rămâneți aici și notați numele tuturor celor prezenți. Nu lăsați pe nimeni să se apropie de cadavru. Dumneavoastră, domnule Milescu, spuse el tatălui Sabinei, duceți-vă în sala de ședințe. Se pare că fiica dumneavoastră are nevoie de ajutor. Voi reveni curând aici, mai adăugă el și ieși din cercul curioșilor.

Se uită în sus, spre clădirea din imediata apropiere, vrând parcă să stabilească de la ce etaj și prin care fereastră căzuse tânărul farmacolog. O singură fereastră era deschisă. Imediat, Topuz o luă la fugă spre intrare. Urcă etajele în goană și nu se opri decât la etajul al patrulea, atât cât să-și recâștige respirația, apoi o porni în pas grăbit pe coridorul larg, care tăia etajul în două. La a cincea ușă, pe stânga, se opri și apăsă clanța. Ușa se deschise, după ce întâmpină o anumită rezistență. Se auzi un strigăt de durere și Topuz se opri mirat. Căzută cu fața înainte, cu o mână prinsă de un covor îngust, care se întindea de la ușă până aproape de fereastra deschisă, se zbătea să se ridice o femeie.

— Ce manieră este asta să dai buzna pe ușă, fără măcar să bați? strigă Irina Giurgea, roșie la față de mânie și durere, imediat ce reuși să se ridice.

— Ce făceați aici? o întrebă căpitanul Topuz, care își revenise din uimire.

— Tocmai îndreptam covorul acesta prăfuit, când ai dat dumneata năvală, ca urmărit de diavoli.

— V-am întrebat ce făceați aici? repetă el întrebarea. Nu este momentul cel mai bine ales pentru glume.

— Sunt de aceeași părere, admise Irina Giurgea cu răceală.

— Vă rog să rămâneți lângă ușă!

— Să vreau să fac altfel și nu pot, după lovitura pe care am primit-o, gemu ea rezemându-se de ușă.

După ce se asigură că tânăra s-a conformat, Topuz inspectă din ochi camera. Era o încăpere dreptunghiulară, cam de 30 de metri pătrați. Rafturile, de-a lungul pereților, pline cu cărți, cât și cele câteva mese și scaune

arătau că încăperea servea drept sală de lectură a bibliotecii. În cameră totul era la locul său, cu excepția covorului îngust, pe care Irina Giurgea nu mai apucase să-l întindă la locul lui.

Păşind cu băgare de seamă de-a lungul pereților, Topuz se duse la fereastra deschisă. Se uită îndelung la pervaz, se aplecă în afară, apoi se uită cu atenție la porțiunea de parchet neacoperit de covor. Remarcă, nu fără mirare, că o fâșie cam de lățimea covorului era mai deschisă la culoare decât restul parchetului. Pe această fâșie nu se vedea nici o urmă de pași. Se întoarse spre Irina Giurgea, care – calmă – îl privea cu indiferență, apoi veni la ea, urmând același drum ca la dus. Când ajunse în apropierea femeii, se opri, privi gânditor spre o ușă laterală, apoi întrebător la nepoata lui Anton Milescu.

— Pe acolo am venit eu, dacă vă interesează, spuse ea urmărind privirea lui Topuz.

— Acolo este biblioteca?

— Iar aici, bibliotecara, răspunse Irina Giurgea, însoțind vorbele cu o ușoară înclinare a capului și schițând gestul de a duce palma dreaptă spre inimă.

— De când?

— De când am venit aici, ori de când sunt bibliotecară?

— Și una și alta.

— Cu ce să încep?

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, veți începe prin a mă însoți, după ce vom încuia sala. Sper că aveți cheile.

— Vă imaginați o bibliotecară fără chei? Și văzând că nu primește nici un răspuns, se grăbi să încuie ușa de acces în sala de lectură, după care – urmată de Topuz – intră în biroul său, prin ușa laterală.

Căpitanul Topuz inspectă, cu un aer preocupat, din ochi, încăperea, o privi pe fată, se duse la ușa dinspre coridor și stinse lumina, după care se trase într-o parte. Undeva, o pendulă bătea orele 22, ora fixată pentru redeschiderea ședinței.

— Să știi că nu voi țipa. Nu mă tem de întuneric. Și nici de dumneata, adăugă în șoaptă, insinuant, Irina Giurgea, apropiindu-se până ce aproape se lipi de umărul lui. Topuz îi simți respirația agitată. Dacă s-ar fi întors, era sigur că fata i-ar fi căzut în brațe. Tentanta apropiere, ca și provocarea din spusele ei nu erau decât rezultatele unui șoc nervos, pe care tânăra îl suferise cu puțin timp

înainte, se gândi el. Nu reacționă în nici un fel. Rămase nemișcat, cu urechea la pândă. Logica îi spunea că urma să treacă cineva prin fața ușii și că trebuia să-l oprească pe acel cineva.

— Nu mișcați, vă rog! zise în șoaptă Topuz.

— Nici nu mă gândesc. Ce așteptați? îl iscodi ea.

— Nu ceea ce ați dori dumneavoastră, cu toate că, mărturisesc, radiați multă, periculos de multă feminitate, răspunse el, dându-și seama că nu numai șocul era de vină.

— Aprindeți lumina să punem capăt acestei scene caraghioase, ripostă ea înciudată, iar Topuz o simți îndepărtându-se de el, fără să perceapă măcar fâșâitul rochiei. Auzi, în schimb, mult așteptatul sunet al unor pași înăbușiți, călcând pe mozaicul coridorului.

Când pașii furișați ajunseră în dreptul ușii, ezitară, apoi se opriră. Se auzi scrâșnetul ușor al metalului frecat de metal și ușa se întredeschise, lăsând o fâșie de lumină să pătrundă în cameră și, o dată cu ea, corpul masiv al unui bărbat. Ușa se închise brusc, trântită de Topuz, care – concomitent cu izbirea ușii – apăsă pe pârghia întrerupătorului.

— Bună seara, domnule Orleanu!

— B… bună seara! abia putu să îngâne drept răspuns Victor Orleanu, fără a reuși să-și revină din surprindere.

Dar dincolo de surprindere, căpitanul Topuz citi pe fața lui răvășită că groaza pusese stăpânire pe el, încă înainte de a pătrunde în bibliotecă.

— Vă rog să luați loc! Amândoi! se grăbi să adauge Topuz, constatând că noul venit rămăsese în picioare.

Când îl văzu așezat pe scaun, lângă Irina Giurgea, se uită de la unul la altul, fără să spună nimic. Cei doi încercară să-i susțină privirile, dar își plecară curând ochii și rămaseră așa, cu umerii căzuți, ghemuiți în scaune. Lui Topuz îi treceau prin minte felurite gânduri, care de care mai contradictorii. Cei doi nu reacționară în nici un fel la acest studiu prelungit. Ședeau inerți, în scaunele lor, asemenea unor păpuși dezarticulate.

După câteva minute, Topuz puse capăt acestui test psihologic și se ridică. Cei doi îi urmară pilda, părând ceva mai ușurați.

— Vom merge jos, unde vă voi arăta ceva. Nu aveți de ce să vă temeți, adăugă el, văzând cum atât Irina, cât și

Orleanu dădură un pas înapoi.

— Nu! Nu! Numai acolo nu, vă implor! strigă fata, în timp ce tânărul păstra tăcerea. Doar maxilarele i se strângeau și i se destindeau spasmodic.

— Ei bine, nu acolo, ci în altă parte, zise conciliant Topuz. Vom găsi un loc unde să putem sta de vorbă liniștiți. Cred că este timpul, mai spuse el, auzind zgomotul unui motor de automobil, și se îndreptă spre ușă, făcându-le semn să-l urmeze.

— Suntem arestați? întrebă Irina Giurgea, când ajunseră jos, în holul mic.

— Pentru care motiv?

— Știți, eu… credeam…

Victor Orleanu nu-și descleștă gura nici de data aceasta și privea întrebător la un tânăr, care tocmai ieșea din sala de ședințe.

— Ce este, Șendrea? îl întâmpină Topuz pe noul venit.

— Vă caută șeful, răspunse cel întrebat.

— Ține, te rog, companie dumnealor, până mă întorc, îi zise Topuz și se grăbi să părăsească micul grup.

— Urâtă treabă, rosti maiorul Liciu, de îndată ce-l văzu pe colaboratorul său. A rămas numai unul, nu? adăugă el întrebător.

Se vedea că, îndată ce sosise, se și informase despre cel căzut. Cu mortul care zăcea acolo își făcea de lucru medicul legist. Procurorul stătea ceva mai la o parte, fumând nervos o țigară de foi. Un reflector de la o mașină lumina scena lugubră. Fotografii luaseră deja primele clișee. Nu mai era nimeni altcineva în jurul cadavrului.

— I-am invitat pe toți cei înscriși pe listă de Hotăran să treacă în sala de ședințe și să ne aștepte, spuse Liciu, observând privirea surprinsă a lui Topuz. Acum să vedem ce părere are medicul legist, completă el, apropiindu-se de acesta.

— Fractura bazei craniului și a coloanei vertebrale. A căzut în cap. La contactul corpului cu pământul, șocul a fost atât de puternic, încât vertebrele gâtului s-au sfărâmat, iar cutia craniană a intrat parcă între umeri. În practica mea, este pentru prima oară când văd un asemenea caz.

— Sinucidere? îl întrebă căpitanul Topuz.

— Probabil. Cu toate că, repet, căderea este curioasă. Nu este o cădere dezordonată, așa cum s-ar fi

întâmplat dacă ea ar fi fost consecința unui accident. Nici a unui sinucigaș, ca un salt în aer, urmat de rostogoliri, amintind zbaterile unui fluture de noapte, care și-a prins aripile sub o lampă încinsă. Oricum, înainte de a mă pronunța, va trebui să cunosc și rezultatul autopsiei. Propun ridicarea cadavrului și transportarea lui la morgă, spuse în cele din urmă medicul, adresându-se în mod special procurorului.

— Sunt de acord. Autorizez ridicarea cadavrului, dădu el aprobarea. Apoi îi spuse lui Liciu: Vă înapoiați cu mine sau mai rămâneți?

— Dacă nu te superi mata, am să mai rămân puțin cu căpitanul Topuz. Trebuie să declanșăm primele cercetări. Mâine dimineață vei cunoaște rezultatul acestora.

După ce își luară rămas bun de la medic și de la procuror, cei doi se îndreptară spre clădire.

2

Era aproape miezul nopții, când Liciu și Topuz terminară trierea persoanelor notate pe listă de către Hotăran.

Au fost reținuți, pentru un plus de întrebări, perechea Irina Giurgea – Victor Orleanu, Ștefan Hotăran și Ana Timaru. Ancheta se derula în camera mică, situată în extremitatea sălii de ședințe, despărțită de curte doar printr-o ușă, mai tot timpul încuiată.

După o pauză de zece minute, cei doi se hotărâră să continue audierile.

— Să începem cu Ana Timaru, spuse Liciu, stingând cu regret, parcă, țigara pe jumătate fumată. Vei pune mata întrebările. Dacă va fi cazul, voi interveni și eu.

Topuz se ridică, merse la ușa sălii de ședințe și îi spuse lui Șendrea să o conducă pe menajeră.

— Ce ne puteți spune despre nefericita întâmplare? i se adresă Topuz, de îndată ce femeia se așeză, liniștită pe un scaun.

— Mă întorceam acasă. Fusesem la cinematograf. M-am abătut pe la sala de ședințe. Noi, femeile, suntem curioase din fire.

Se opri puțin, ca pentru a pune ordine în impresiile proaspete și neobișnuite. Pe fața ei, cu crețuri dese și fine, mai accentuate acum din cauza oboselii, și în ochii ei

mari și limpezi, neobișnuit de tineri, se citea o adâncă durere.

— Așadar, mă abătusem pe aici, în drumul meu spre casă, când am auzit așa, ca un strigăt, care mi-a înghețat sângele în vene. Ceva, asemănător unui fâlfâit de liliac uriaș, a străbătut aerul, urmat de un zgomot înfundat, ca și când ai fi aruncat un sac de porumb de pe umăr. Parcă și pământul s-a zguduit puțin. Am rămas stană de piatră. La câțiva pași de mine, zăcea o formă nemișcată. Am vrut să fug, dar mi se tăiaseră picioarele. M-am uitat în sus, să văd de unde picase povara aceea. Un geamăt, ori mi s-a părut că era un geamăt, m-a făcut să îmi dau seama că s-a întâmplat o nenorocire. Mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat. Cu tot întunericul, mi-am dat seama că nu mă înșelasem. Cineva, care nu mai avea nevoie de nici un ajutor, zăcea zdrobit la picioarele mele. I-am aprins o lumânare la căpătâi și am început să-l plâng. Am rămas așa, până când au venit oamenii și autoritățile.

— De ce nu ați strigat după ajutor?

— Omul murise, fără îndoială… Mai devreme sau mai târziu, urma să vină cineva care să dea alarma. Era de datoria mea să stau acolo, să mă rog pentru iertarea păcatelor celui care își dăduse duhul.

— Știați cine era?

— Cum era să știu? Era întuneric, iar el zăcea chircit și cu capul făcut zob. Am aflat mai pe urmă că domnul Pantea se aruncase de la etaj.

— De la cine ați aflat?

— Vorbeau în șoaptă unii și alții. Chiar dacă nu ar fi vorbit nimeni, nu ar fi fost greu de ghicit. Dintre toți cei pe care îi cunoșteam, numai Călin Pantea nu se vedea nicăieri.

— Sinucidere?

— Fără îndoială. Avea destule motive. Nu este de mirare din partea unui om care a trecut prin atâtea, așa cum a trecut el într-un răstimp atât de scurt!

— Cine, din personalul fabricii, a sosit primul la fața locului?

— Domnul Hotăran. Nu știu dacă îl cunoașteți. Dumnealui a dat alarma.

— Cum s-au petrecut lucrurile?

— Stam la căpătâiul mortului, după cum v-am mai spus. Abia aprinsesem o lumânare. M-am trezit deodată

cu dânsul lângă mine. S-a aplecat asupra celui care zăcea încovrigat, într-o baltă de sânge.

A murit? întrebă el.

Şi-a dat duhul, am răspuns.

Nu este de mirare! *Să vii ca un bolovan de la etajul patru nu este de glumă,* a mai spus și a plecat în fugă.

— Cred că pentru astăzi este destul, încheie Topuz, întorcându-se spre șeful său.

— Am de cerut o lămurire doamnei Timaru, spuse maiorul Liciu. Apoi întorcându-se spre menajeră: Fumați?

— Ferească sfântul! exclamă indignată femeia.

— De unde ați luat lumânarea pe care ați pus-o la căpătâiul lui Pantea?

— Am întotdeauna la mine, în geantă, o lumânare și chibrituri, răspunse fără șovăială menajera. Sufăr de inimă, și dacă mă apucă vreo criză, nu aș vrea să mor fără o lumânare aprinsă.

— Mai am o întrebare. Ați spus că domnul Hotăran a plecat în fugă de lângă mort, ca să dea alarma. Încotro s-a îndreptat?

— Spre ușa mică. Aceea de acolo, arătă Ana Timaru spre ușa care dădea spre curte. Pe aici accesul în sala de ședințe este mai rapid. Altfel, trebuia să dea ocol clădirii că să ajungă la ușa principală, apoi să străbată câteva încăperi ale clubului, ca să ajungă în sala de ședințe.

— L-ați văzut îndreptându-se spre ușa aceea, sunteți sigură?

Ana Timaru îl privi, oarecum nedumerită. Stătu puțin la îndoială, apoi surâsul ei se accentuă.

— Nu aș putea să jur. Dar numai pe acolo o putea lua ca să dea alarma cât mai repede.

Maiorul Liciu nu spuse nimic. Apoi, îl privi scurt pe Topuz, făcându-i semn că poate lăsa femeia să plece.

După ce Ana Timaru ieși pe ușa care dădea direct în curte, Șendrea îl introduse pe mecanicul-șef.

— Luați loc, domnule Hotăran, îl invită căpitanul Topuz.

— Sper că nu va dura mult, spuse el, dând curs invitației. Nu de alta, dar sunt frânt de oboseală, iar emoțiile parcă mă strivesc. Orele pe care le-am petrecut în atelier nu sunt o jucărie. Apoi, tragica întâmplare la care aproape am fost martor…

Pe fața lui deschisă, din care priveau doi ochi albaștri, luminoși, acum puțin încercănați, pluti o umbră.

— Puteți fi sigur că nu vom abuza de bunăvoința dumneavoastră, îl liniști Topuz. Vă rog numai să răspundeți unor întrebări absolut necesare pentru a ne forma o părere în legătură cu tragicul sfârșit al lui Călin Pantea.

— Vă rog să mă întrebați, consimți, amabil, Hotăran.

— Cum ați luat cunoștință de nefericita întâmplare?

— Am plecat de la atelier mai repede decât mă așteptam. M-am dus acasă, unde m-am spălat și mi-am schimbat îmbrăcămintea. Când am fost gata, am pornit spre sala de ședințe. Mă aflam în apropierea pavilionului administrativ, mai precis în spatele clădirii în care se află cantina, când am auzit un zgomot difuz, înfundat. Nu mi-am dat seama ce putea să fie. Când am ajuns la extremitatea clădirii respective, am zărit în întuneric, licărind, o lumină slabă. Uitându-mă mai bine, mi s-a părut că văd o formă omenească îngenuncheată. Am fugit până acolo și mi-am dat seama imediat ce se întâmplase.

— Cât timp ați stat lângă cadavru? îl întrebă maiorul Liciu.

— Atât cât să-mi pot da seama cine zăcea acolo și să schimb câteva cuvinte cu Ana Timaru, care îl veghea pe cel dus dintre cei vii.

— Ce ați vorbit?

— Nu pot să vă reproduc exact. Vă dați seama în ce stare eram. După câte îmi amintesc, am întrebat dacă Pantea era mort.

— Ce a răspuns Ana Timaru?

— Nu am reținut. Era și firesc, în împrejurările acelea. Probabil, mi-a răspuns că Pantea murise.

— Nu vi s-a părut curios că Ana Timaru se găsea acolo?

— În asemenea împrejurări se găsește totdeauna cineva care ajunge primul.

— Nu v-a mirat faptul că aprinsese o lumânare?

— Ana Timaru suferă de inimă. Are întotdeauna lumânări și chibrituri asupra ei, deși nu știu la ce i-ar folosi în cazul unei crize.

— După ce v-a spus că Pantea murise, ce i-ați răspuns?

Hotăran păru să chibzuiască adânc. După cuta dintre sprâncene, se vedea că făcea eforturi ca să își aducă aminte.

— A, da! exclamă el ușurat, fața sa radiind de bucurie că efortul nu fusese zadarnic. Îmi aduc aminte. Am spus că nu era de mirare dacă cineva se rostogolește ca un bolovan de la etajul al patrulea.

— De unde ați știut că Pantea căzuse de la etajul al patrulea?

Pe chipul lui Hotăran trecu un zâmbet fugar la auzul întrebării.

— Când mi-am dat seama ce se întâmplase, am ridicat instinctiv privirea, să văd de unde era posibil să fi căzut nefericitul tânăr. Parterul era luminat. Etajul unu, doi și trei erau complet întunecate. În întuneric era și etajul al cincilea. Excepție făcea etajul al patrulea, la care erau luminate două ferestre.

— Ați putea preciza unde ardeau luminile? Mai exact, dumneavoastră, care sunteți, ca să zic așa, de-al casei, ne-ați putea spune cărei încăperi îi corespundeau ferestrele luminate?

— Spre regretul meu, nu, răspunse cu un ton sincer Hotăran. În starea în care eram, mă mir că mi-am amintit și atât.

— Ce ați făcut după ce ați schimbat cele câteva cuvinte cu Ana Timaru? îl întrebă acum Topuz, la un semn al șefului său.

— Am fugit pentru a da alarma.

— Unde v-ați dus?

— Cum era și firesc, la sala de ședințe, unde știam că este adunată toată lumea.

— Cam cât timp a trecut de la plecarea dumneavoastră de lângă cadavru, până când ați intrat în sala de ședințe? Ați ajuns acolo prin intrarea principală?

— Nu am folosit intrarea principală. Nu am spus că am venit pe acolo. De altfel, nu era drumul cel mai scurt, iar eu mă grăbeam. Am venit pe ușa aceasta, care dă aici direct de afară, iar de aici în sala de ședințe.

— Vă mulțumesc! Cred că am terminat cu dumneavoastră astăzi.

— Mai am eu ceva de lămurit, interveni maiorul Liciu.

— Vă stau la dispoziție, spuse amabil Hotăran.

— Când l-ați văzut ultima dată pe Călin Pantea?

— Ieri după-amiază, răspunse fără să stea pe gânduri mecanicul-șef.

— Mulțumesc, sunteți liber!

Cu o înclinare mută, acesta se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă, urmat de căpitanul Topuz. După ce îl conduse pe Hotăran, se adresă maiorului Liciu:

— Ce părere aveți? Amânăm până mâine dimineață audierea celor rămași?

— Cred că este mai bine să îi ascultăm acum, răspunse șeful său, uitându-se la ceas.

Irina Giurgea veni însoțită de Șendrea. Părea sigură de sine și privea drept înainte, cu capul puțin ridicat, provocator.

„Parcă ar vrea să ia taurul de coarne", gândi maiorul Liciu, aprinzându-și o nouă țigară; apoi, porni banda magnetofonului.

— Nu știu nimic, nu am auzit nimic! începu ea cu mult aplomb, de îndată ce se așeză pe un scaun.

— De unde știți?

Întrebarea lui Liciu avu darul să o descumpănească.

— Nu înțeleg! De unde să știu ce?

— Că nu știți nimic, sună răspunsul scurt. Și văzând încurcătura evidentă în care se găsea tânăra, se grăbi să adauge: Lăsați-ne pe noi să ajungem la această concluzie. Însă va trebui să răspundeți, cu sinceritate, la întrebări. Înțelegeți, cred, că este necesar să elucidăm toate aceste întâmplări bizare, cu urmări fatale pentru unii dintre cunoscuții dumneavoastră. Ca urmare, vă solicităm sprijinul. Dacă ni-l veți acorda, vă mulțumim încă de pe acum. Dacă nu, vom înțelege că trebuie să procedăm altfel.

Irina Giurgea păru că reflectează câteva clipe la atitudinea pe care urma să o adopte.

— Am spus că nu știu nimic…, începu ea și se opri.

— Și că nu ați auzit nimic, completă Liciu.

— Exact! confirmă Irina Giurgea. Și tare mă tem că nici acum nu vă pot spune altceva, deoarece încă nu știu ce vreți să aflați de la mine.

— În seara aceasta, una din cunoștințele dumneavoastră apropiate a avut un sfârșit tragic. Este vorba de Călin Pantea. Ceea ce vrem să lămurim este dacă sfârșitul său a fost voit sau a fost provocat de o mână criminală, ori a fost un simplu accident. Dacă la mijloc se află o sinucidere, problema se simplifică oarecum. În cea de-a doua ipoteză, munca noastră va fi mai dificilă, vă dați, cred, seama. Cu ajutorul dumneavoastră, sperăm să ajungem la o concluzie menită

să lămurească misterul morții lui Pantea. V-ați aflat în încăperea învecinată cu aceea de la a cărei fereastră a căzut el. Ce ne puteți spune?

— Este drept că am fost aseară la bibliotecă. Am avut de pus la punct unele evidențe, pe care le credeam necesare pentru bunul mers al deservirii cititorilor. Nu am auzit vreun zgomot suspect în camera alăturată, astfel încât nu știu când s-a întâmplat nenorocirea.

— Ce ați vrut să faceți cu covorul acela, pe care îl țineați în mână când am intrat în sala de lectură a bibliotecii? o întrebă căpitanul Topuz.

— Am vrut să-l întind la locul lui, fiindcă era deranjat, ca și cum cineva îl luase în picioare. Nu pot suferi dezordinea. Ori, poate, în slăbiciunea mea pentru ordine vedeți un indiciu care mă acuză de nu știu ce faptă reprobabilă.

Hotărât lucru, Topuz nu se afla în grațiile tinerei.

„Dacă aș fi sărutat-o acolo, pe întuneric, tot așa ar fi vorbit cu mine?” se întreba el. Se hotărî să schimbe tactica.

— Dacă vă voi spune cum a murit Călin Pantea, veți vedea că avem toate motivele să facem o legătură între îndeletnicirea dumneavoastră inofensivă și cauza morții tânărului.

— Nu înțeleg ce legătură ar avea spiritul de ordine al unei gospodine cu crima aceasta?

— Cine v-a vorbit de o crimă? interveni prompt Liciu.

Ca sub efectul unui șoc, Irina reculă. Când răspunse, din tonul ei dispăru orice siguranță de sine.

— Când sunt presată cu întrebări care de care mai tendențioase, în legătură cu moartea nefericită a bietului Călin, este evident că mă gândesc la o crimă și la faptul că mă bănuiți de vreun amestec în această poveste oribilă.

— Sunteți foarte perspicace, spuse apreciativ maiorul Liciu. Așadar, ce ne puteți spune despre această crimă?

Bibliotecara stătu puțin la îndoială. Pe fața ei trecură câteva umbre. În sfârșit, păru să se hotărască.

— Aș vrea să știu cum a fost omorât Călin, dacă îmi puteți spune și nu considerați curiozitatea mea ca deplasată.

— Colaboratorul meu vă va lămuri în această privință, consimți Liciu.

Căpitanul Topuz se uită cu gravitate drept în ochii fetei. Nu vedea în ea, în momentul acela, nici pe tânăra care îi făcuse avansuri cu câteva ore mai înainte, nici pe acea fată răsfățată, cu o fire atât de dificilă și cu manifestări oarecum discutabile, cu care nu era deloc zgârcită.

Se gândi dacă ea înțelege cât de echivocă este situația în care se găsea.

— Domnișoară Giurgea, imaginați-vă că cineva stă la o fereastră, mult prea aplecat în afară; că altcineva, fără să-l avertizeze, îl îmbrâncește din spate. Ce credeți că se întâmplă?

— Doar nu vreți să spuneți că în felul acesta…! Irina Giurgea nu mai reuși să continue. Se făcuse pământie la față, iar mâinile – pe care le dusese la ochi, ca pentru a șterge imaginea de groază ce-i trecuse ca un fulger – îi tremurau atât de tare, de parcă o scuturau frigurile.

— Da, așa s-a întâmplat! Călin Pantea, care se afla în dreptul ferestrei deschise, mult aplecat în afară, a fost îmbrâncit din spate și aruncat în gol. Apoi, făptașul a tras cu o smucitură covorul, pe al cărui capăt tânărul se sprijinise în vârful picioarelor, ca să se creadă că a fost victima unui accident stupid, datorat lunecării covorului de sub picioare. Se pune întrebarea dacă acela care a procedat astfel este același cu persoana pe care am surprins-o aplecată și ținând în mâini capătul covorului respectiv.

— Va trebui să ne spuneți, completă maiorul Liciu.

Irina Giurgea își luă mâinile de la ochi. Se uită ca un animal hăituit la fiecare din cei doi bărbați, apoi lacrimi mari începură să i se scurgă pe obraji. Izvorau parcă din ochii ei măriți de spaimă și nu-i venea în minte, dar nici nu ar fi avut putere, să le șteargă. Plângea, așa, în tăcere, fără un suspin, ca un copil oropsit.

Maiorul Liciu își dădu seama că abia acum reacționau nervii ei, supuși la o tensiune de durată, nervi pe care și-i strunise până atunci. Se hotărî să aibă răbdare, lăsând să treacă criza. După un timp, lacrimile secară și tânăra încercă să își șteargă ochii.

— Dați-mi cel puțin o batistă! Trebuie că arăt îngrozitor! strigă ea.

Topuz se grăbi să-i dea o batistă de-a lui, pe care tânăra o folosi pentru a-și șterge ochii, după care își suflă zgomotos nasul. Criza trecuse.

— Mâine v-o dau înapoi, curată. Acum vă mulțumesc, spuse ea adresându-se acestuia cu un zâmbet șters.

— Programul bibliotecii se încheie la orele 19, după câte știu. Ce ați căutat în seara aceasta, după orele de program? o întrebă Topuz.

— V-am mai spus.

— Vă invit să răspundeți la întrebare, spuse el cu răceală.

— Am luat de curând biblioteca în primire. Este primul post pe care l-am primit în viața mea, fără să mi se facă anumite propuneri de un gen cu totul special. Am rămas după program, pentru a pune la punct unele evidențe și pentru a întocmi câteva somații scrise unor cititori, care nu au înapoiat cărțile în termenul prevăzut de regulamentul bibliotecii.

— Cum ați ajuns în acest post?

— Am fost recomandată de cineva.

— Cine v-a recomandat? o întrebă Liciu.

— Domnul Hotăran. Cred că îl cunoașteți, se adresă ea lui Topuz, care dădu din cap afirmativ.

— Ce relații sunt între dumneavoastră și Ștefan Hotăran? o întrebă din nou maiorul Liciu.

Irina Giurgea roși și se uită lung la interlocutorul ei.

— Trebuie să răspund la o întrebare atât de…?

— Nu am insinuat nimic. Nu am nici o vină dacă îmi răstălmăciți sensul cuvintelor. Doresc să știu dacă îl cunoașteți pe Ștefan Hotăran de mai multă vreme sau numai de când ați venit în casa unchiului dumneavoastră. Poate ne spuneți dacă a fost un cunoscut al părinților dumneavoastră. În sfârșit, nu înțeleg prea bine ce interes a avut dumnealui ca să vă vadă instalată la bibliotecă?

— Ne-am cunoscut aici, la fabrică. Gestul de a mă recomanda pentru postul de bibliotecară îl datorez, probabil, unei înclinații de un ordin cu totul particular față de mine.

— Vi se pare firească o astfel de înclinație, ca să îi zicem așa, la un bărbat de vârsta lui, pentru o fată căreia ar putea să-i fie tată?

— De ce nu? Era iar sfidătoare și din nou mânată de firea ei contradictorie. Credeți că este singurul bărbat animat de astfel de sentimente?

— Suntem convinși că nu. De altfel, un sentiment asemănător a avut, fulgerător, și Ernst Geyer, acum

câteva zile, nu-i așa?

— Nu cunosc nici un bărbat cu acest nume, replică Irina Giurgea cu răceală.

— A, da, aveți dreptate! Pe atunci îl chema Karl Ruge.

— Vorbiți de domnul acela, pe care l-am cunoscut într-o seară în holul hotelului TURIST, răspunse fără să pară descumpănită tânăra. A fost foarte corect cu mine. M-a rugat numai să îi arăt în ce direcție se află fabrica VENUS. De altfel, când m-a condus până în stradă, unchiul Toni, care mă aștepta afară, i-a dat toate lămuririle.

— Ce ați mai discutat cu Karl Ruge.

— Nimicuri! Despre vreme, despre perspectiva de a ne mai întâlni și alte fleacuri de genul ăsta. Afară a vorbit mai mult cu unchiul Toni. Nu știu despre ce, fiindcă nu le-am dat atenție.

— Ați lăsat să se înțeleagă faptul că mai sunt și alți bărbați, din apropierea dumneavoastră, care se află în aceeași situație cu Hotăran, din punctul de vedere al sentimentelor pe care le nutresc pentru o femeie.

Tânăra stătu puțin pe gânduri, ca și când ar fi cumpănit dacă ar fi bine să spună ce știa sau să păstreze tăcerea. În fine, se hotărî.

— Nu destăinui un secret când spun că unchiul Toni are pentru vara mea un sentiment care, după părerea unora, nu prea seamănă a iubire părintească. O știe și mătușa Ana, menajera noastră. Ea mi-a deschis ochii, cu toate că nu mă poate suferi.

Insinuarea era prea fățișă ca să treacă neobservată. Cu toate acestea, maiorul Liciu păru că nu îi dă atenție și schimbă subiectul.

— Ce ați căutat în seara aceasta la bibliotecă, până la o oră atât de târzie?

— Am venit pentru a pune la punct evidența documentelor de bibliotecă și să întocmesc câteva somații scrise, pe care să le adresez persoanelor care nu au înapoiat la timp cărțile împrumutate. Doar v-am mai spus…

— Ce ați avut cu covorul?

— Am vrut să-l așez la locul lui, fiindcă era îngrămădit spre ușă.

— Cine se afla în sala de lectură când ați intrat? o întrebă Topuz.

— Nu mai era nimeni.

— Cine a fost mai înainte? preluă ștafeta Liciu.

— Nu a fost nimeni. Trebuie neapărat să fi fost cineva? Ieri, biblioteca nu a avut program cu cititorii.

— Nu trebuie neapărat să fi fost cineva, dar când căpitanul Topuz v-a întrebat cine se afla în sala de lectură când ați intrat acolo, ați răspuns că nu mai era nimeni. Logic, după răspunsul pe care l-ați dat, înseamnă că fusese cineva mai înainte, iar abia după plecarea acestuia ați intrat în sală.

— Vă spun tot, rosti ea aproape în șoaptă, cu ochii pe jumătate închiși. Am venit după-amiază la bibliotecă, pe la orele 17. Aveam de pus la punct evidența publicațiilor și de întocmit câteva somații, pe care să le adresez acelora ce depășiseră termenul de restituire a cărților împrumutate. Nu mică mi-a fost mirarea, când am găsit în sertarul mesei mele de lucru un bilet scris pe o hârtie subțire, asemănătoare aceleia care se folosește la mașina de scris pentru copii.

— Ați lăsat la amiază sertarul descuiat? o întrebă maiorul Liciu.

— Nu! Îmi amintesc bine că, după-amiază, am descuiat sertarul, ca să scot cele necesare pentru scris. Atunci am găsit biletul. Era pus, despăturit, la vedere. Scrisul îmi era cunoscut, însă cuprinsul m-a intrigat.

— Care era cuprinsul biletului? o întrebă nerăbdător Topuz.

— Îl știu pe dinafară, ascultați!

Dragă Irina,

Așteaptă-mă! *Nu pleca acasă până la zece seara.*

Îți voi spune unele lucruri interesante în legătură cu moartea lui Sorin.

Victor

— Unde este biletul? o întrebă plin de speranțe Liciu.

— Nu-l mai am. După ce l-am citit, l-am rupt și l-am aruncat în coșul de hârtii sau – poate – am pus bucățelele de hârtie în scrumiera de pe masă.

— Căpitane, roagă-l mata pe Șendrea să caute biletul acela și să-l aducă aici!

Până la întoarcerea lui Topuz, între cei doi domni cea mai deplină liniște. Imediat ce acesta reveni, Liciu reluă șirul întrebărilor.

— Ce ați făcut până la ora întâlnirii?

— Am lucrat până la 21:30. Am fumat câteva țigări. Începusem să mă plictisesc. Am stins lumina, deoarece mă durea capul și lumina îmi făcea rău. În plus, mai eram și obosită de atâta lucru. Mă întrebam la ce oră va veni Victor, dacă avea să vină, când mi s-a părut că aud pe cineva mergând. Nu mă înșelasem. Cineva s-a apropiat de ușa sălii de lectură și a intrat aproape fără zgomot. Intrusul nu se ferea. Îl auzeam umblând de acolo, până acolo. La un moment dat, am avut impresia că o mobilă a fost mutată din loc. A rămas tot timpul acolo, lângă fereastră, căci nu i-am mai auzit pașii. Era în același loc, când ușa dinspre coridor s-a mai deschis o dată. Nu auzisem zgomot de pași pe coridor. Am dedus că a intrat cineva, deoarece am auzit clar un „bună seara!" Glasul celui de la fereastră i-a răspuns și a mai adăugat că se așteptase să-l vadă pe noul venit în sala de ședințe. Celălalt a răspuns că nu a putut veni, fiind reținut în altă parte.

— Cum de ați auzit totul atât de bine? o întrebă Topuz.

— Încăperea în care mă aflam – de fapt, biroul meu – era cufundată în întuneric, iar eu nu făceam nici cel mai mic zgomot. Ei, crezându-se singuri, vorbeau fără să se ferească. Apoi, nu mi-e rușine să mărturisesc, fiind peste măsură de curioasă, m-am apropiat de ușa care desparte cele două încăperi și am lipit urechea de ea. Glasul celui de lângă geam îmi era cunoscut. Aparținea lui Călin. Pe celălalt nu l-am putut identifica. Vorbea puțin înfundat, ca și cum ar fi fost răgușit. Rămăsese lângă ușă. Îmi dădeam seama de aceasta după direcția din care venea glasul, dar mai ales datorită faptului că nu-l auzisem pe noul sosit făcând vreun pas.

— Ce au discutat cei doi?

Irina Giurgea medită câteva clipe, încercă să se concentreze, apoi răspunse:

— Domnilor, vă spun tot ceea ce am auzit:

Cum s-a terminat ședința? a întrebat cel de lângă ușă.

S-a întrerupt la cererea mea. Trebuie să aduc dovada nevinovăției mele.

O ai?

Firește!

Unde ai păstrat-o?

A fost tot timpul aici, în această cameră. Într-un plic prins cu pioneze de peretele din spate al unui dulap.

Acum ştii cine a scris denunțul?

Trebuie să mai compar o dată scrisul cu cel din ciorna telegramei, ca să pot spune cu certitudinea cine este Cora.

Îți pot spune eu. Este cineva foarte cunoscut. Am văzut-o pe Cora acum câteva minute afară. Sta sub ferestrele bibliotecii. Priveşte numai! *Sunt sigur că vei mai avea posibilitatea să o vezi, până nu se va lăsa întunericul.*

Călin nu a răspuns, continuă emoționată tânăra. Au urmat câteva momente de tăcere. Am auzit apoi ceva nedesluşit, ca un hârşâit înfundat, şi, aproape imediat, strigătul. Strigătul acela teribil, care mi-a înghețat sângele în vene! Aproximativ în același timp, am auzit zgomotul uşii de la sala de lectură. Paşii grăbiți s-au oprit la uşa biroului meu, dinspre coridor. Un ciocănit energic. Nu am răspuns. Îmi pierise glasul şi nu mă mai puteam urni din loc. Ciocănitul s-a repetat mai insistent, dar nici de data aceasta nu am dat vreun semn de viață. Instinctul îmi spunea că trebuie să tac. În cele din urmă, paşii s-au îndepărtat, iar apoi… nimic.

Irina Giurgea se opri epuizată. Se vedea faptul că amintirea clipelor de groază prin care trecuse o zguduise adânc. Deschise ochii şi se uită pe rând, cu teamă, la cei doi bărbați din fața ei.

— Mă credeți? întrebă ea şi privirea i se lipi parcă de buzele lor, în aşteptarea unui răspuns, care s-o mai liniştească.

— Ce a fost după aceea? veni după câteva secunde întrebarea căpitanului Topuz.

— Am stat aproape cinci minute aşa, chircită, cu inima cât un purice. Încet, încet, mi-am mai venit în fire. Îmi mai era încă teamă, dar curiozitatea era mai puternică. Am intrat, cu paşi mărunți, în sala de lectură. Acolo nu era nimeni. Am prins puțin curaj şi am vrut să mă îndrept spre fereastră, dar m-am oprit imediat. Văzusem ceva care a şocat spiritul meu de ordine. Covorul îngust, care în mod obişnuit este întins între uşă şi fereastră, era tras aproape pe jumătate de la locul lui şi îngrămădit în dreptul uşii dinspre coridor. Tocmai mă aplecasem să-l întind, când dumneavoastră – se întoarse spre Topuz – m-ați lovit cu uşa, încât m-ați dat grămadă.

Asta-i tot! încheie ea simplu. Își sublinie spusele, întinzând mâinile în lături, cu palmele în sus.

— Vă mulțumesc pentru ceea ce ne-ați spus, zise maiorul Liciu. Puteți merge să vă odihniți. Locotenentul Șendrea vă va însoți până acasă.

— Nu trebuie să semnez nicăieri, nici să dau vreo declarație scrisă? Parcă așa se obișnuiește, nu? întrebă ea oarecum mirată de faptul că erau încălcate canoanele pe care le cunoștea din cărți.

— Când va fi cazul, fiți sigură că vă vom solicita să îndepliniți această formalitate. Deocamdată nu este necesar.

— Pot să sper că nu mă bănuiți de nimic rău? întrebă ea nesigură, ridicându-se, gata de plecare.

— Sunteți foarte optimistă, răspunse cu promptitudine maiorul Liciu. Până vine Șendrea, care nu poate să întârzie prea mult, vă rog să așteptați în sala de ședințe.

Căpitanul Topuz o conduse pe Irina Giurgea și se întoarse însoțit de Victor Orleanu.

— Ce știți despre moartea prietenului dumneavoastră, Călin Pantea? răsună prima întrebare. O formulase maiorul Liciu, după ce pornise banda de magnetofon, de îndată ce chimistul se așezase pe scaun.

— Ceea ce s-a șoptit în sala de ședințe. Unii spuneau că s-ar fi sinucis. Alții, că a fost aruncat pe fereastră, de la etaj.

— Dumneavoastră ce credeți?

— Că a fost ucis!

— Pe ce vă întemeiați o afirmați atât de categorică?

Chipul lui Orleanu se întunecă pentru o clipă. Fălcile i se strânseră, iar ochii i se îngustară. Nu era un bărbat frumos de felul lui, dar așa cum arăta în clipa aceea era de-a dreptul înfricoșător. Păru că își revine, după ce făcu o mare sforțare de a se stăpâni.

— Am fost trei prieteni. Am iubit aceeași fată. Unul dintre noi a fost ucis, când se părea că o va lua de soție pe femeia iubită. Al doilea, când trebuia să aducă dovada nevinovăției sale, a fost aruncat pe fereastră, în gol… Ce se va alege cu al treilea?… Care îmi va fi soarta?… Voi muri de mâna care a tăiat firul vieții celorlalți sau voi suferi rușinea de a fi socotit asasinul prietenilor mei?

În momentul acela, intră în cameră locotenentul Șendrea, care se duse lângă maiorul Liciu și îi șopti ceva

la ureche. Acesta, după ce îl ascultă, rămase câteva secunde pe gânduri, apoi scrise câteva rânduri pe o foaie de hârtie, pe care i-o dădu lui Topuz.

— Era de așteptat, spuse acesta fără să pară mirat, după ce citi puținele cuvinte scrise. Apoi, rupse biletul în bucăți mici, pe care le puse în scrumieră.

Pe foaia de hârtie, maiorul Liciu notase: *Nu s-a găsit nici un petic de hârtie în coș. Doar în scrumieră era niște scrum foarte fin, pe care Șendrea l-a colectat într-un plic.*

— Șendrea, vrei mata să faci pe cavalerul Irinei Giurgea și să o conduci acasă? Te așteaptă dincolo, spuse maiorul Liciu și un zâmbet îi flutură pe buze, când văzu cu câtă grabă se îndreaptă tânărul spre sala de ședințe.

— Unde vă găseați în momentul morții lui Călin Pantea? îl întrebă căpitanul Topuz pe Victor Orleanu.

— Eram la ultimul etaj, pe terasă. Ieșisem să iau puțin aer.

— De ce nu v-ați dus în curte?

— Afară m-aș fi putut întâlni cu cineva.

— Ce vă determina să evitați o întâlnire?

— Am vrut să fiu singur; eu, cu gândurile mele.

— Ce loc ocupa în gândurile dumneavoastră Karl Ruge?

Orleanu se uită nedumerit la interlocutorii săi, privirea rătăcindu-i de la unul la altul.

— Nu vă înțeleg, nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Cu toate acestea, acum câteva seri, mai precis în seara zilei de 17, ați servit două coniacuri în compania acestui domn, la barul hotelului TURIST. Pentru a vă stimula memoria, precizez că erați însoțit de Călin Pantea.

Chipul lui Orleanu se crispă. Evită privirile ațintite asupra lui și închise ochii pentru câteva secunde. Când îi deschise, radiau. Părea că memoria încetase să-i mai joace feste.

— Parcă îmi amintesc ceva, spuse el șovăielnic. În seara aceea, eram cu bietul Călin la barul hotelului TURIST. Ne cam întrecusem cu băutura, trebuie să recunosc. Este tot ce-mi aduc aminte. Ce am vorbit, dacă am cunoscut pe cineva cu numele de Ruge…

— Ruge, Karl Ruge, precizează Topuz.

— Nu, hotărât nu! Nu îmi amintesc să fi făcut în seara aceea, ori în altă seară, cunoștință cu un bărbat

având acest nume. S-ar putea ca individul de care vorbiți să fi fost vreo cunoștință întâmplătoare de-a lui Călin. Cunoștea foarte multă lume.

— Erați – așadar – pe terasă, schimbă subiectul căpitanul Topuz.

— Stăteam acolo de aproape cinci minute, când mi s-a părut că aud o voce, fără să pot înțelege ce spune. M-am aplecat peste balustradă, când am auzit un țipăt neobișnuit și, de sub locul unde mă găseam, s-a rostogolit o formă omenească, asemenea unui balot uriaș, care s-a izbit cu un zgomot înfundat de asfaltul curții. Am intuit că s-a petrecut o nenorocire și am dat fuga pe scări, să văd ce se întâmplase, deoarece – la o primă vedere – corpul căzuse de la una din ferestrele bibliotecii.

— Ați dat fuga pe scări și, cu toate acestea, când ați trecut prin dreptul bibliotecii, mergeați ferit. Pășeați aproape în vârful picioarelor, spuse Topuz.

— Pe la jumătatea drumului, am avut impresia că am auzit o ușă care se deschide sau se închide. Nu știam care și nici de către cine. Din instinct, fără vreun alt motiv decât zgomotul provocat de ușa aceea, am început să calc cu atenție.

— Există o lacună în spusele dumneavoastră, interveni Liciu. Ați spus că ați dat fuga pe scări, imediat ce s-a întâmplat nenorocirea. Cum se face atunci că, în loc să ajungeți înaintea căpitanului Topuz, ați căzut aproape în brațele acestuia?

— Am stat aproape zece minute acolo, sus, mare parte din timp aplecat peste balustradă. Nu am fost în stare să mă mișc din loc. Mi-a fost rușine să vă mărturisesc slăbiciunea care m-a cuprins în clipele acelea. Iar pe scări, am mers încet și nu repede, mai ales după ce am avut impresia că aud zgomotul ușor produs de ușa aceea.

— De ce nu v-ați grăbit să coborâți?

— Îmi era teamă să nu mă întâlnesc cu cineva. Nu doream să fiu luat drept asasinul celui aruncat pe fereastră.

— Dacă veți mai fi întrebat altă dată despre cauza care v-a determinat să coborâți scările încet și nu în fugă, să nu mai aduceți acest argument. Văzând figura nedumerită a tânărului, Liciu adăugă: Pentru un motiv bine determinat; atunci nu cunoșteați încă identitatea

victimei, ca să deduceți că este vorba de o crimă și nu de un accident sau de o sinucidere.

— De ce ați intrat în biroul domnișoarei Giurgea și nu în încăperea ocupată de biblioteca propriu-zisă, sau – mă rog – sala de lectură, așa cum ați mărturisit că intenționați inițial să faceți? continuă șirul de întrebări căpitanul Topuz.

Victor Orleanu păru că se reculege, apoi răspunse:

— Am vrut să văd mai întâi dacă nu i s-a întâmplat ceva Irinei.

— De unde știați că tânăra se găsea acolo, la ora aceea? îl întrebă Liciu.

— Când am urcat pe terasă, am auzit murmur de glasuri. Coridorul nu este prea bine luminat. Am zărit o dâră îngustă de lumină, ce răzbătea pe sub ușa bibliotecii. Mi-am spus că Irina trebuie să fie acolo.

— Ce conține biletul pe care l-ați scris Irinei Giurgea?

— Nu am scris în viața mea bilete femeilor. Irinei, cu atât mai puțin! răspunse aproape indignat Orleanu.

— Cine credeți că ar fi avut interes să-i dea întâlnire Irinei Giurgea, imitându-vă scrisul? insistă Liciu, privind direct în ochii tânărului chimist.

— Nu văd cine! Ar mai fi însă o posibilitate, se răzgândi el brusc.

— Care?

— Irina să nu fi spus adevărul! Să nu fi primit nici un bilet. Atunci…

— Ar însemna că Irina Giurgea l-a ucis pe Pantea sau, în orice caz, că știe cine este asasinul, întări Topuz gândul nerostit al lui Orleanu.

— Nu am vrut să spun așa ceva. Irina nu a avut, în opinia mea, nici un interes să-l omoare pe Călin. A născocit povestea cu biletul ca să acopere pe cineva, fără să îi pese că în felul acesta eu eram cel care devenea suspect în ochii dumneavoastră.

— Pe cine credeți că a intenționat să acopere? îl întrebă maiorul Liciu.

— Pe unchiul Toni! Pe Anton Milescu, tatăl Sabinei, răspunse fără să stea pe gânduri Victor Orleanu.

— Ce motiv ar fi avut Anton Milescu să-l asasineze pe Pantea?

— Același motiv care l-a îndemnat să dorească moartea lui Sorin și care, în mod logic, îl va împinge să

încerce înlăturarea mea.

— Mobilul? Tot nu ni l-ați spus încă, stărui Liciu.

— Ar trebui să vedeți *Răpirea sabinelor*!

Capitolul 9

M-am prăbușit cu brațele-ntr-o parte,
Împins în gol de-o tainică povară,
Cum cade omul fulgerat de moarte.

G. TOPÎRCEANU: *Infernul II*

1

— Evenimentele care s-au petrecut ieri, spuse maiorul Liciu, nu fac decât să încurce și mai mult lucrurile. Din nou, majoritatea actorilor acestei drame sunt puși în situația de a fi suspectați.

În cabinetul acestuia, se găseau atât căpitanul Topuz, cât și locotenentul Șendrea.

— Să recapitulăm, reluă Liciu, după ce trase adânc un fum din țigara aromată. Pantea se duce să aducă scrisoarea Corei, care – după el – constituie dovada nevinovăției sale. Orleanu, în sala de ședințe, după plecarea celorlalți, este trezit la realitate de Cora. Ea îi dă o nouă întâlnire, la „locul știut", impunându-i să se informeze asupra sosirii aprobării. Care aprobare? Nu este decât un răspuns: aprobarea testării medicamentului. Pantea este ucis, fiind proiectat pe fereastră. Asupra lui nu s-a găsit scrisoarea Corei. Epistola nu a fost găsită nici în sala de lectură, ascunsă în dosul vreunui dulap, și nici în biroul Irinei Giurgea. Acum, să vedem cum stau lucrurile cu tânăra noastră pereche din noaptea trecută. Spusele domnișoarei Giurgea se situează undeva, între adevăr și minciună. Fata afirmă că a primit o scrisoare de la Victor Orleanu, prin care acesta îi da o întâlnire la bibliotecă, chiar în seara fatală. Misiva nu a fost găsită nici în coșul de hârtii și nici în scrumieră. Mata, Șendrea, ai strâns ceva scrum și l-ai dat la analiză. Când vom cunoaște rezultatul, nu știu dacă vom face un pas înainte, deoarece nu îl cred prea concludent. Să nu uităm că hârtia pe care a fost scrisă epistola era subțire, de tip pelur. Analiza va putea releva cu greu rămășițe de hârtie pelur între resturile de scrum, foiță de țigară, filtru și chibrituri carbonizate.

— Cum a ars bilețelul? întrebă Șendrea.

— Așa cum a ars și hârtia care a incendiat conținutul dulapului metalic, unde erau păstrate telegramele prezentate la oficiul poștal: datorită unor substanțe chimice cu care a fost tratat. Dar a primit, oare, Irina Giurgea vreo misivă? În caz afirmativ, de la cine? Să o credem când spune că i-a trimis-o Orleanu? Irina Giurgea afirmă că, din biroul său, a auzit glasuri în sala de lectură a bibliotecii și că a recunoscut numai vocea victimei. Că Pantea stătea la fereastră rezultă nu numai din spusele ei, ci și din constatările specialiștilor noștri. Curios mi se pare faptul că, deși își lipise probabil urechea de ușă, nu a putut să identifice vocea asasinului, care se găsea – știm acest fapt esențial – la numai trei metri de ușa la care asculta ea. Este adevărat ce spune? Acoperă pe cineva? Dacă da, pe cine? Ce a căutat Irina Giurgea acolo unde a fost surprinsă de Topuz după asasinarea lui Pantea? O femeie înfricoșată, cum ea singură afirmă că era, ar fi făcut oricare alt lucru, numai să nu intre în camera în care știa că s-a înfăptuit o crimă, cu câteva minute mai înainte. De ce în loc să rămână în biroul ei, sau să iasă să dea alarma, ea se duce la locul crimei ca să facă ordine? Căpitanul Topuz a găsit-o întinzând covorul. De ce tentativa de a te cuceri pe mata? De data asta, întrebarea îl viza direct pe Topuz.

— Intenționa, probabil, să mă îmbrobodească. Pentru a-și atinge scopul, ar fi mers destul de departe cu avansurile, răspunse cu un ușor zâmbet cel întrebat.

— Este posibil, îi dădu dreptate Liciu. Irina Giurgea a dorit să fie abilă. Dar înainte de a te arăta abil cu alții, arată-te abil cu tine însuți. Există o adevărată artă de a face ca lucrurile să se întâmple așa cum dorești. Lucru de învățat de la orice femeie.

— Se mai pune o întrebare, interveni Șendrea. Pe cine se aștepta să vadă victima, când a urmat imboldul asasinului și a privit pe fereastra deschisă? Probabil că a fost atât de surprinsă de propunerea acestuia, încât nu și-a dat seama că de acolo, de sus, de unde se găsea, nu avea cum să vadă mare lucru în bezna ce domnea jos, în curte.

— Surprins de această neașteptată ocazie de a-și dovedi nevinovăția, Pantea a nesocotit cea mai elementară regulă de precauție și s-a aplecat mult, foarte mult, în afară, ca să poată străpunge cu vederea perdeaua de întuneric, zise căpitanul Topuz. Pe acest factor s-a bazat criminalul. Victima s-a aplecat, iar el a împins-o în

gol. De mirare cum de i-a trecut prin minte să tragă după aceea covorul.

— Probabil că așa plănuise, spuse Liciu. Dacă ipoteza sinuciderii nu ar fi fost demnă de luat în seamă, rămânea în picioare varianta unui accident: victimei, aplecată mult în afară, i-au alunecat picioarele, care au împins covorul. Corpul, pierzându-și echilibrul, a reculat puțin, apoi s-a rostogolit în gol. Acum să revenim la Orleanu. Ce ne-a spus el? Că a urcat pe terasă să ia aer, că a văzut un corp rostogolindu-se și că, temându-se ca Irinei Giurgea să nu i se fi întâmplat un accident, a dat fuga până la biroul ei. A recunoscut, apoi, că a mers încet, de teamă să nu se întâlnească cu cineva, care să-l ia drept asasinul lui Pantea. Neagă faptul că ar fi scris biletul. În același timp vrea să ne facă a crede că Irina Giurgea îl acoperă pe unchiul ei. Conform celor spuse de el, Anton Milescu ar fi direct răspunzător de moartea lui Sorin Vescan și a lui Călin Pantea. Desigur, Anton Milescu, ca și fiica sa, ar fi avut posibilitatea să execute manevra cu covorul. Întrebați cum și-au petrecut timpul până în momentul în care s-a dat alarma, cei doi nu au putut prezenta un alibi. Sabina a spus că a stat tot timpul singură, într-un fotoliu, în sala de spectacole, iar apoi a venit în sala de ședințe. Acolo, după câteva minute, au sosit tatăl ei și, în cele din urmă, un laborant, pe numele său Cristian Grigore. Anton Milescu ne-a mărturisit că, după ce s-a golit sala de ședințe, a intenționat să meargă la bibliotecă. S-a răzgândit, însă, deoarece și-a dat seama că, în după-amiaza acelei zile, bibliotecara nu avea program. S-a dus, în schimb, la etajul doi, unde a cutreierat fără țintă prin încăperile muzeului deschis cu ocazia aniversării. Din nefericire pentru el, nu era nimeni în muzeu, toată lumea aflându-se la bufet, unde – de altfel – fusese invitată. După un timp, s-a uitat la ceas și, văzând că mai era aproape un sfert de oră până la redeschiderea ședinței, a stins lumina, a coborât și a intrat în sala de ședințe, unde a găsit-o pe fiica sa. Nu a auzit și nu a știut nimic despre moartea lui Pantea, până la sosirea intempestivă a lui Hotăran. Nu poate indica nici o persoană pe care s-o fi întâlnit în drumul spre și dinspre muzeu. Ar fi avut timp suficient să-l omoare pe Călin Pantea.

— Noaptea trecută, adăugă Topuz, ca și în timpul cercetărilor pe care le-am întreprins pentru a-l descoperi

pe asasinul lui Vescan, am regăsit poziții comune exprimate de persoanele care au diferite conexiuni cu acest caz: lipsa unui alibi sau un alibi șubred, dar și încercarea de a direcționa bănuielile asupra altora, mai ales asupra lui Milescu. S-ar părea că toți cunosc o taină pe care o ascunde Anton Milescu. Cheia acestei taine, se pare, o poate oferi acel faimos tablou, ce reprezintă răpirea sabinelor.

— Anchetăm unele fapte, spuse Liciu, care s-au petrecut înainte de a ne ocupa noi de dosarul în care ele sunt consemnate; pe de altă parte, altele datează de când am preluat ancheta. Infractorul sau infractorii au dat dovadă de inventivitate, de cunoaștere a psihologiei victimelor, dar și a persoanelor care gravitează în jurul acestora. Am înregistrat unele progrese, deloc neglijabile. Le cunoașteți. Mai sunt multe de aflat. De pildă, nu știm până unde a mers Victor Orleanu, cât este de compromis și măsura în care este angajat față de Cora. Să nu uităm, însă, un lucru: încă nu a intrat în scenă Alexandra Maltopol. Ochiurile plasei pe care i-am întins-o sunt, însă, destul de dese, așa încât putem spera într-un succes, în ceea ce privește neutralizarea ei. Am solicitat și aștept noi informații despre toți cei care ne preocupă în acest moment. Când vom cunoaște mai multe, când vom avea răspunsuri la întrebările pe care încă ni le mai punem, avantajul va fi irevocabil de partea noastră. Desigur, până atunci, sunt convins că „amicii noștri” nu vor sta nici ei cu mâinile în sân. Așteptăm acum mutarea lor…

2

Ion Blajinu’, zis Sfântu’, locuia într-o suburbie a orașului vechi, ocupând o cameră mobilată închiriată de un pensionar. Printre vecini, trecea drept un om serios, angajat în construcții – cum spunea el, oricărui îl întreba –, ca achizitor de materiale. Din această cauză, nu dădeau de bănuit aparițiile, ca și disparițiile lui, absențele sale – uneori îndelungate – fiind explicate ca datorându-se deplasărilor pe la furnizorii de materiale din întreaga țară.

Nu este mai puțin adevărat că, la propriul său domiciliu sau în imediata vecinătate a acestuia, nici el nu arăta așa cum îl știau toți atunci când se afla „pe teren”, în exercițiul funcțiunii. Îi lipseau ochelarii fumurii, pălăria

veche, mersul șovăitor, ținuta aceea dreaptă, puțin țeapănă și fața imobilă. Cât despre bastonul alb, acesta – alcătuit din trei bucăți telescopice – se strângea atât de bine, încât îl putea prinde de o agățătoare fixată sub haină.

De la un timp încoace, Ion Blajinu' venea acasă la intervale tot mai neregulate. Părea preocupat, ca și cum ar fi fost urmărit de o idee sau o imagine obsedantă. De când dusese telegrama la poștă, nu mai avea liniște, iar din ajun, de când căpitanul Topuz îl determinase să înțeleagă faptul că îl considera un om de încredere, se simțea plin de importanță și își făcea fel de fel de planuri. Din acel moment, începuse să străbată, în fiecare zi, alt cartier al orașului. Intenționa să dea de urma bărbatului cărunt, de la care primise doi poli ca să predea la oficiul poștal hârtia ce conținea textul telegramei. Din nefericire, tipul respectiv nu se dovedise tot atât de fraier când plecase cu mașina, lăsându-l cu buzele umflate.

Scopul cercetărilor lui era simplu: să-l facă să „iasă" cu câteva mii de lei, ceea ce în limbajul lui Topuz se traducea prin șantaj.

După moartea lui Pantea, în jurul prânzului, un taxi îl depuse la fabrica VENUS. Era a doua zi consecutivă când venea acolo. Prima nu îi adusese nici o satisfacție. Acum își încerca norocul pentru a doua oară. Nimeni nu îl lua în seamă, în schimb el observa cu atenție pe toată lumea. Căuta îndeosebi un tip înalt, puțin adus de spate, cu părul încărunțit la tâmple, șchiop de piciorul drept. Dacă acela ar mai fi vorbit și puțin răgușit, nu ar mai fi avut nici o îndoială că a dat peste persoana căutată.

Faptul că un tip îmbrăcat în uniformă îl privea prea insistent (era tot atât de posibil să i se fi părut) sau, poate, gândul la convorbirea cu Topuz, ori amândouă deopotrivă, avură darul să-l trezească la realitate. Tocmai la timp, ca să vadă o tânără, încadrată de doi bărbați vârstnici, la câțiva pași de el, care ieșise pe poarta fabricii, îndreptându-se spre clădirile în care se găseau locuințele salariaților acesteia.

Era ora la care termina programul personalul din schimbul întâi. Ceva din alura unuia din cei doi bărbați, mersul lui, felul cum își mișca umerii și cum își ținea capul i-au atras imediat atenția. Se luă în grabă după ei și nu îi trebui mult ca să ajungă la câțiva pași în urma

acestora. Începu să îi urmărească, având grijă să păstreze distanța.

Cei trei vorbeau încet și, pe cât se părea, fără chef. Ajunși în dreptul unui imobil, unul din cei doi bărbați își luă rămas bun și rămase pe loc, până ce tânăra, însoțită de celălalt bărbat, porni mai departe. Blajinu', care trecuse pe lângă ei, cât timp aceștia își luaseră rămas bun, încetini mersul, astfel încât perechea să îl poată depăși. Era sigur că însoțitorul tinerei era omul căutat. În trecere, îi privise părul sur de la tâmple, cutele adânci care îi străjuiau gura, pornind de la aripile nasului, și îi auzise glasul răgușit, rostind cuvintele banale de despărțire.

După o vreme, persoanele urmărite se opriră la intrarea unui imobil cu trei etaje, asemănător altor construcții din apropiere. Dispărură curând pe ușa principală și pașii lor se auziră, imediat după aceea, urcând scările.

Blajinu' se opri în hol. Urechea lui, la pândă, urmărea ecoul pașilor perechii care urca. „Etajul doi", își spuse el când pașii se opriră. Auzi zgomotul unei chei răsucite în broască, urmat imediat de cel al deschiderii și închiderii ușii. În următoarele minute, Sfântu' studie cu atenție cărțile de vizită de la cutiile de scrisori. Căuta un anumit nume de familie, care să fie precedat de prenumele Sabina, căci așa îi auzise el pe ambii bărbați spunându-i însoțitoarei lor. În cele din urmă, pe una dintre cărțile de vizită aplicate pe cutiile de scrisori citi:

IRINA GIURGEA
SABINA MILESCU
ANTON MILESCU
scara A, etaj II,
apartament 7

Plin de satisfacție în urma succesului înregistrat, fluieră ușor primele măsuri ale unui marș funebru. După ce parcurse cu atenție tabelul în care erau consemnate cotele ce reveneau locatarilor pentru cheltuielile administrative ale blocului, ieși afară, unde – fără să piardă din ochi intrarea – încercă să se familiarizeze cu topografia locului.

Când socoti că a trecut o oră, reintră în hol și urcă pe îndelete la etajul al doilea. Se opri la ușa apartamentului 7 și sună scurt, de trei ori, așa cum indicau cele trei puncte puse pe o carte de vizită cu numele lui Anton Milescu,

prinsă lângă butonul soneriei. Nerăbdător, după ce aşteptă puţin, mai sună o dată. În fine, uşa se deschise şi Anca Timaru răsări în prag.

— Ce doreşti dumneata? îl întrebă ea cu blândeţe.

Blajinu' înregistră acest „dumneata", dar nu se formaliză.

— Aş avea ceva de vorbit cu domnul Milescu, dacă nu vă supăraţi.

— Nu sunt sigură dacă este acasă, spuse evaziv menajera. Mă duc să văd.

— Vă rog să-i spuneţi că vin din partea unui orb. Ştie dânsul. Şi-a făcut pomană cu el mai zilele trecute.

Femeia îl privi cu interes şi o lumină de înţelegere dădu mai multă culoare ochilor ei. Pe faţă îi trecu adierea unui zâmbet cald.

— Pe cine să anunţ?

— Spuneţi-i numai ceea ce v-am zis eu şi dânsul mă va recunoaşte, că nu cred să mă ştie după nume.

— Aşteaptă aici! Mă duc să văd ce pot să fac pentru dumneata, spuse Ana Timaru şi îi închise uşa în nas.

Peste puţin timp, uşa se deschise din nou şi Anton Milescu se ivi în pragul ei.

— Mi s-a spus că vrei să-mi vorbeşti, începu el cu glasul puţin voalat ca de o laringită cronică. Cu ce pot să-ţi fiu de folos? îl întrebă el, când oaspetele intră în hol.

— Am să vă spun o vorbă din partea unui prieten de-al meu, căruia i-aţi dat, nu de mult, doi poli.

— Nu îmi amintesc de aşa ceva, dar dacă spui dumneata…

— Prietenul a zis că dacă nu vă amintiţi, să vă spun că vin din partea lui Ion Sfântu', orbul de la Vovidenia. Îi mai zice Blajinu', pe numele lui adevărat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să mărturisesc că printre cunoştinţele mele nu se numără nici un orb, fie el chiar şi sfânt, rosti Milescu, puţin nedumerit de insistenţele necunoscutului. Ce vorbă îmi aduci din partea prietenului dumitale?

— Vrea mai mult!? spuse cu seninătate Blajinu'.

— Nu înţeleg, făcu Anton Milescu, săltând din umeri a nedumerire.

— Vrea mai mult, spuse din nou, cu un ton nevinovat Sfântu', însoţind vorbele de gestul grăitor al lunecării rapide, de câteva ori, a primei falange a

degetului arătător pe sub falanga corespunzătoare de la degetul cel mare.

— De ce vrea mai mult? îl întrebă de data aceasta tatăl Sabinei, părând că începe să-și dea seama de scopul acelei vizite neobișnuite.

— Zice că e prea puțin. Că doi poli nu înseamnă nimic față de ce înseamnă pentru dumneavoastră telegrama pe care a dus-o la poștă.

— Despre ce telegramă vorbești dumneata?

— Păi atunci să vă spun, dacă ați uitat. Acum câteva zile, adică pe 13, i-ați dat doi poli unui orb, de-i zice Ion Sfântu', ca să ducă o telegramă la poștă. Când prietenul meu a văzut ce scrie în ea, că i-am citit-o eu, mi-a zis că este nevoie să vă cunoască. Că ar prinde bine la amândoi. Dumneavoastră, ca să nu vă spună la nimeni, iar pentru el, că o să știți să-i mulțumiți că v-a făcut serviciul ăsta.

— Dacă îmi spui conținutul telegramei, putem sta de vorbă. Dacă nu, te dau pe ușă afară.

— Prietenul meu a zis, că dacă-i nevoie, să vă spun telegrama pe de rost, dar la ureche, ca nici pasărea măiastră să nu audă.

— Bine, spune-mi la ureche, fu de acord Milescu.

— Banii mai întâi! condiționă Blajinu'.

— Cât?

— Momentan, două mii. După aia…

— Două mii și nici un după aia, sau…

— Sau…

— Sau nimic! Îți iei tălpășița și să dai acatiste la Vovidenia că nu te dau pe mâna autorităților.

— Fie și numai două, cedă Sfântu', deoarece tonul hotărât al lui Milescu îl prevenise că putea să nu se aleagă cu nimic, dacă va întinde prea mult coarda.

După ce bărbatul cu părul încărunțit îi numără, cu mâini tremurânde de o emoție pe care abia și-o putea stăpâni, cele două mii de lei, se aplecă spre ciudatul său vizitator. Acesta, ridicându-se pe vârful picioarelor, îi șopti câteva cuvinte.

Când fu gata de plecare, din ușă, Blajinu' se întoarse spre Anton Milescu:

— Acum că ne-am împrietenit, vă zic la revedere. Am să mai vin pe aici, să văd cum o mai duceți cu viața.

— Dacă mai vii, să știi că te omor! strigă scos din fire Milescu.

— Nu veți avea prilejul, rosti calm locotenentul Șendrea, ivindu-se în prag, în timp ce cu mâna sa puternică prindea umărul lui Blajinu', ca într-o menghină.

3

— Unde este Sfântu'?

— Este viu și nevătămat, domnule căpitan, spuse Șendrea. L-am lăsat în „camera de chibzuință", să-și vină puțin în fire.

— S-a opus?

— Nici nu i-a trecut prin minte. Cred că am sosit la timp pentru a-l scăpa din mâinile lui Anton Milescu. Când am apărut, tocmai îi făcea niște previziuni sumbre asupra viitorului.

— De ce? Blajinu' își exercitase meseria?

— Am stat de vorbă cu Milescu. Dându-se drept un prieten al celui care a dus telegrama la oficiul poștal, Blajinu' a pretins două mii de lei ca să tacă.

— Se vede treaba că Ion Sfântu' a crezut că Milescu este bărbatul cu părul argintiu la tâmple, care i-a dat doi poli drept comision pentru predarea telegramei. Dacă acest lucru îl va confirma în prezența noastră, va trebui să ne reconsiderăm întregul raționament. Adu-l încoace pe Blajinu', să vedem ce ne poate spune!

Șendrea se grăbi să iasă și, după câteva minute, se întoarse, însoțit de falsul orb.

— Ne revedem mai curând decât te-ai fi așteptat, Blajinule! exclamă bine dispus Topuz.

— Dacă nu-l trimiteați pe domnul Șendrea după mine, veneam și singur la dumneavoastră, spuse cu seriozitate Sfântu'.

— Te apucase așa, deodată, dorul de mine?

— Dor, nu prea-mi era, ca să vă spun drept, răspunse cu sinceritate cel întrebat. Dar n-am uitat că v-ați pus încrederea în mine și mi-am zis că am acum ocazia să vă arăt ce pot.

— Ne-ai arătat! Șantaj ca la carte! făcu admirativ Topuz.

Sfântu' luă un aer ofensat și își plecă privirile, ca un om care a suferit o mare nedreptate și nu știe cum să reacționeze.

— Dacă domnul Milescu a vrut să-mi dea două mii ca mulțumire pentru că i-am spus ce scrie în telegramă,

nu cred că vă lasă inima să-i ziceți șantaj. Mai ales că eu nu am primit nici în ruptul capului, măcar că dânsul mă îmbia din toată inimă.

— Am auzit eu cum te îmbia, interveni Șendrea. Că de nu veneam la timp, cred că trebuia să te vizitez la morgă sau, în cel mai bun caz, la spital.

Ion Blajinu' se uită la el și adoptă o mină de martir.

— Dacă n-ați fost de la începutul începutului! Că dânsul îmi zicea numai așa, în glumă, că numai dacă nu primesc banii… Dar eu am ținut-o una și bună: nu, și nu! Că doar am cherestea și nu vreau să stric, adică, prietenia cu dumneavoastră.

— Uite ce, Blajinule, lasă basmele! spuse Topuz.

— Pe cuvânt, dom' căpitan, că dacă n-am atâta crezare la dumneavoastră, puteți da un telefon la domnul Milescu și să-l întrebați cum e cu banii!

— Că bine zici! spuse Topuz și, după ce se uită într-un carnet, trecu în altă cameră. Peste puțin timp se întoarse.

— Domnul Milescu spune că a găsit cele două mii de lei pe jos, în hol, după plecarea ta. A mai adăugat că nu are de făcut nici o plângere și că ne roagă chiar să-ți dăm drumul, se adresă el lui Sfântu'. Apoi adăugă: Ești liber, poți pleca!

— Un lucru mă miră, spuse Blajinu' din prag. De ce s-a lăsat domnul Milescu cu două mii, măcar că am văzut că nu este el bărbatul care mi-a dat doi poli ca să-i duc telegrama! Dar mai întâi am crezut că era el.

Rămași singuri, cei doi ofițeri se uitară unul la altul. O cută se ivi între sprâncenele lui Topuz. Era ceva ce nu izbutea să sesizeze, ca o piesă mică, lucrată cu trudă, pentru a fi montată la un mecanism complex, dar care nu se potrivea în locașul destinat.

— De atâtea zile oamenii noștri caută fără succes, printre posesorii de mașini de la fabrică, o mașină asemănătoare aceleia descrise de Blajinu', rosti într-un târziu căpitanul Topuz. Nimeni din cei vizați nu posedă un asemenea autoturism. Ceea ce înseamnă că…

— Este o mașină din oraș. Fie a unui prieten, fie…

— Una închiriată. Știi unitățile care închiriază automobile, nu?

— Este clar, domnule căpitan, răspunse Șendrea. Mă duc la RUTIERA, iar apoi la garajul AUTORAPID. Sunt singurele care închiriază fie mașini cu șoferi, fie numai

mașini. Voi vedea acolo dacă au închiriat vreodată o mașină, ca acea pe care o căutăm, unui bărbat vârstnic, cu părul cărunt.

La AUTORAPID, unde Șendrea ajunsese peste o jumătate de oră, nu a reușit să afle nimic din ceea ce-l interesa. Fiat-uri erau câteva, însă nici unul de culoarea nisipului. Nimeni de la garaj nu văzuse pe cineva asemănător descrierii pe care o făcu. Fără să dezarmeze, se duse la RUTIERA. Nu se găsea acolo decât un Fiat de culoarea nisipului, pus pe butuci de trei săptămâni. Cel puțin așa afirma Manole Pascu, mecanicul-șef de tură, situație confirmată și de scripte.

Când ieși pe poartă, Șendrea auzi pași grăbiți în urma lui. Întoarse capul și văzu un tânăr în salopetă, făcându-i semn să se oprească.

— Domnule locotenent, începu tânărul când ajunse lângă el, am auzit că vă interesați la nea Manole de un Fiat.

— Ai auzit bine, domnule…

— Cătană… Vasile Cătană. Așa mă cheamă și lucrez aici de aproape șase luni.

— Ai văzut dumneata mașina pe care o caut?

— Nu știu ce să spun, dar nea Manole a ocolit adevărul!

— Ce interes avea să mintă?

— Nea Manole are un Fiat de culoarea nisipului, proprietate personală, pe care-l închiriază ca pe unul de-al nostru și, firește, își oprește bani. Nu v-a spus acest lucru de teamă să nu suporte anumite consecințe neplăcute, fiind probabil convins că, nu o dată, a călcat pe bec.

— Nu va observa Pascu lipsa dumitale? îl chestionă Șendrea, amuzat oarecum de ultima expresie folosită de interlocutorul său.

— M-am învoit să merg la dentist.

— Atunci, dacă nu ai ceva mai bun de făcut, propun să intrăm în cafeneaua din colț și să stăm de vorbă.

— Bucuros! răspunse Cătană, fără să stea pe gânduri.

După ce comandară două cafele, se instalară la o masă de lângă fereastră. Cafeneaua de cartier, micuță, curată, mobilată elegant, nu avea nici un client la ora aceea, în afară de ei. Fuseseră serviți prompt de o fată, care – la intrarea celor doi tineri – conteni lectura unei reviste. După ce le aduse cafelele, fata își reluă cititul,

aruncând din când în când câte o privire spre cei doi clienți.

— Așadar, Manole Pascu nu a spus adevărul, reluă Șendrea firul discuției. Spui că are o mașină Fiat de culoarea nisipului, pe care o închiriază în locul mașinilor voastre?

— Așa este, domnule locotenent.

— Își creează în acest fel un venit ilicit și neimpozabil. Dar nu acest aspect mă interesează acum. Ceea ce vreau să știu este dacă a închiriat mașina de curând și, mai ales, cui.

— Cam pe ce dată?

— Să zicem… în 13, după-amiază.

Tânărul medită puțin înainte de a răspunde. Când o făcu, vorbi cu toată siguranța.

— În ziua de 13, a venit tot domnul acela bătrân.

— Care domn bătrân? îl întrebă curios Șendrea. Dacă este vorba de un om bătrân, nu mă interesează. Poate a fost cineva mai în vârstă, adăugă el, amintindu-și că tinerii îi consideră, în general, bătrâni pe cei care sunt cu cincisprezece, douăzeci de ani mai mari ca ei.

— Să tot aibă cam 55 de ani. Poate 58, mai aproape de 60. Este înalt, se fine drept și poartă capul sus. Are părul albit la tâmple și vorbește ca unul care cumpănește bine ce are de spus. Vine mai întotdeauna, de la un timp, însoțit de o fată frumoasă, care ar putea să-i fie fiică, dar nu îi este. În 13, a venit însă fără ea.

— De câte ori v-a vizitat în ultimul timp?

— Cam de șase, șapte ori, în ultimele două luni.

— Dar mai înainte?

— A fost și mai înainte pe la noi. Dar mai rar și cu alte femei.

— Deci, l-ai văzut de mai multe ori, mai des în ultimele două luni, perioadă în care a venit însoțit numai de o singură femeie?

— Întocmai, domnule locotenent.

— Atunci poți să-mi spui ceva mai multe, probabil, despre bărbatul vârstnic?

— Îmi pare rău că nu vă pot spune mai multe despre el. Pe fată, însă, o cunosc. Dar dacă aș ști cine este el, m-aș duce să-i spun vreo două vorbe și părerea mea despre bătrânii care umblă cu fete tinere, să le zăpăcească mintea lor necoaptă.

Pe măsură ce vorbea, Cătană se aprindea tot mai mult. Se făcuse roșu la față și ridicase glasul, fără să-și dea seama. Fata cu revista își înălță privirea, nemulțumită că fusese tulburată din lectură, dar curioasă totodată să cunoască motivul pentru care unul din cei doi clienți își ieșise din fire.

— Cum o cheamă pe fată?

— Irina Giurgea, veni răspunsul aproape în șoaptă.

— De unde o cunoști?

— Este o poveste lungă și nu prea frumoasă. Nu știu dacă vă interesează.

— Mă interesează tot ce este legat de omul pe care îl caut.

Vasile Cătană sorbi pe îndelete cafeaua, care începuse să se răcească, fără să îi simtă gustul, parcă pentru a amâna cu o clipă cuvintele pe care avea să le rostească.

— Ceea ce urmează să vă să mărturisesc acum este legat de partea cea mai rușinoasă a vieții mele, începu el, uitându-se drept în ochii interlocutorului său.

— Dacă crezi că sunt lucruri care nu trebuie spuse, le poți lăsa la o parte. Povestește numai esențialul.

— Nu am nimic de ascuns. Totul s-a aflat la timpul său… Copilărie nu am avut. Mama a murit într-un accident, iar tata pe front. Rămas singur, de capul meu, ajunsesem spaima mahalalei, apoi a unor bieți bătrâni, care mă culeseseră de pe drumuri. Într-o toamnă, am fugit de acasă. Mă înhăitasem cu un băiat mai mare ca mine. Hotărâsem să ne trăim viața așa cum ne va plăcea. Banii pe care i-am furat, când am fugit de acasă, se terminară curând. Ca să o scoatem la capăt, ne-am vândut hainele și bruma de lucrușoare pe care le aveam. Apoi am cerșit și am început să furăm. De dormit, dormeam prin piețe, prin clădiri aflate în construcție, pe unde nimeream. De obicei, furam de la copii sau de la bătrâni. Riscul era mai mic, dar și prada pe măsura riscului. Într-o zi, ni s-a înfundat. O bătrână slabă și cocârjată nu a vrut să dea drumul sacoșei, cu toate că eu trăgeam din toate puterile. Începuse să țipe ca din gură de șarpe. Prietenul meu, care stătea la pândă, trecu în fugă pe lângă mine și mă avertiză că vine poliția. Am dat drumul sacoșei cu intenția de a-l urma, dar am rămas înlemnit de groază. Uitându-se înapoi, să vadă dacă vin după el, ajunsese în mijlocul străzii. Se împiedică de ceva și se lungi la pământ, chiar

în clipa în care un camion ieșea cu spatele dintr-un depozit. Mut de groază, am văzut cum roțile camionului trecură peste corpul prietenului meu. În chiar clipa aceea, cineva îmi puse mâna pe umăr… Așa am ajuns la ceea ce și astăzi bătrânii îi mai zic încă școala de corecție. Înțelegerea manifestată de personalul însărcinat cu reeducarea celor de teapa mea, viața normală pe care o duceam, studiile pe care le reluasem acolo, dublate de învățarea unei meserii, m-au făcut în scurt timp un alt om. Mai aveam câteva luni până să ies din școală, când am cunoscut-o pe Irina Giurgea. Nu avusesem prilejul să o mai văd până atunci. Știți, cred, că acolo unde mă găseam, fetele și băieții trăiesc și execută programul separat. Ne-am întâlnit la repetiția formației artistice. Ne-am mai întâlnit de câteva ori cu același prilej. Ne-am plăcut… Ne-am făcut planuri de viitor… Apoi ea a dispărut. Am aflat, nu peste mult timp, că venise o rudă a ei și o luase. Când am ieșit, la rândul meu, nutream o singură dorință: să o mai întâlnesc, să stau de vorbă cu ea, să-i spun că poate să aibă încredere în mine. Vă închipuiți mirarea mea când a venit la RUTIERA, însoțită de domnul acela bătrân. Tocmai lucram la un motor. Eram plin de ulei, cred că și pe nas, când am zărit-o. Am salutat-o și am vrut să mă îndrept spre ea, când o ușoară ridicare din sprânceană m-a oprit pe loc. Cu un dispreț suveran a trecut pe lângă mine, la brațul bărbatului cu părul alb, fără să-mi dea nici o atenție.

— Poate că nu te-a recunoscut?

— Da de unde! M-a recunoscut înainte de a o vedea eu. Mi-a spus când a venit a doua oară. Atunci a rămas singură cu mine câteva minute, deoarece vârstnicul ei însoțitor intrase în birou, cu nea Manole. Nu mi-a dat voie să spun nici un cuvânt. În schimb, a vorbit ea. Mi-a spus că are acum o situație și că dacă am de gând să mă amestec în viața ei, mă omoară și apoi își face și ea seama. O cred în stare de așa ceva. O ascult. Nu mă amestec în viața ei. Nu îi spun nimic. Dar de visat, tot mai visez că va veni într-o zi la mine.

— Tot o mai iubești, rosti plin de înțelegere Șendrea și întinse mâna, pe care o puse peste mâinile încleștate ale lui Cătană.

— Tot o mai iubesc, spuse încet, parcă vrând să se convingă pe sine, Cătană. Îi doresc numai binele și de

aceea nu aș vrea să o apuce din nou pe drumul care să o aducă înapoi, de unde a plecat, sau poate și mai rău…

— Fii sigur că vom încerca, în ceea ce ne privește, să o ferim pe Irina Giurgea de o asemenea primejdie. Dacă îl vei mai vedea pe însoțitorul acestei fete, singur, sau cu ea, ori cu altă persoană, să mă cauți. În situația că nu mă găsești, caută-l pe căpitanul Topuz. Admițând că nici dumnealui nu este la birou, transmite totul celui care se va prezenta la telefon, spuse Șendrea, înmânând tânărului o foaie de hârtie, pe care scrisese un număr de telefon.

4

La orele 20:30, începură să curgă rapoartele. Căpitanul Topuz sta lângă operatorii de serviciu, cu carnețelul în față și microfonul la îndemână.

Din primul raport, înregistrat la 20:30, rezulta că Victor Orleanu a ieșit din incinta fabricii, îndreptându-se spre oraș. Conducea mașina sa, un Fiat de culoare galben citron. La 20:35, un al doilea raport semnala că Hotăran a părăsit domiciliul, la volanul Skodei sale vișinii. La 20:45, Topuz înregistră faptul că Hotăran a luat-o pe Irina Giurgea din fața cinematografului *Modern.* La 20:50, el află că Sabina conduce spre oraș un Renault, de culoare albastră, având-i ca pasageri pe Anton Milescu și pe Ana Timaru.

La orele 21:30, toate posturile mobile, care urmăriseră mașinile cu cei puși sub observație, depășiseră linia de centură și rulau pe șoseaua care ducea la pădurea de agrement. În sfârșit, la 21:50, căpitanul Topuz știu că toți cei care îl interesau intraseră în îmbietoarele saloane ale restaurantului *Popasul vânătorilor,* local condus de Tudor Robu. Acesta amenajase salonul mic pentru o reuniune mai mult intimă, decât oficială. Acordurile orchestrei, recepționate prin intermediul unor difuzoare montate discret, se auzeau în surdină. Robu mai pregătise o surpriză, sugerată de Anton Milescu, cu două săptămâni înainte. Totuși, din cauza evenimentelor neobișnuite, declanșate de moartea lui Sorin Vescan, plănuita reuniune era gata, gata să nu mai aibă loc.

Sabina a fost prima care a solicitat anularea sau măcar amânarea agapei, invocând decesul celor doi tineri. A mai adăugat, firește, că raporturile dintre ea și Irina nu

erau dintre cele mai cordiale, astfel încât o seară petrecută împreună, chiar într-o societate oarecum restrânsă, nu părea o idee bună.

La rândul său, Irina nu avea partener, ceea ce constituia – la o primă vedere – un impediment insurmontabil.

Anton Milescu și-a convins fiica destul de repede: nu era rudă cu nici unul din cei doi dispăruți într-un mod atât de tragic. Pierduse, ce este drept, doi prieteni, dar rămăsese cu cel de-al treilea, cel mai serios și cel mai demn de încredere, după părerea tatălui ei. În strădaniile sale, Milescu a reușit să împace cele două tabere, în aparență ireconciliabile. Ca rezultat, Sabina a întins o mână iertătoare Irinei, iar aceasta i-a răspuns printr-o viguroasă îmbrățișare.

Tot Milescu a soluționat și problema partenerului Irinei; la sugestia ei, l-a invitat pe Hotăran, care nu s-a lăsat mult rugat.

În ceea ce-l privește, Anton Milescu și-a rezervat rolul – lipsit de dificultăți – de cavaler al Anei Timaru.

Ei bine, tocmai Ana Timaru era sărbătorita. Femeia împlinea 55 de ani și un sfert de veac de când făcea menajul familiei Milescu. Trebuie spus că ea fusese cea mai neînduplecată adversară a reuniunii. A cedat cu greu, este drept, dar a cedat numai în urma insistențelor Sabinei. Când tânăra, printre ultimele argumente pe care i le-a adus, i-a spus că toți o socoteau ca pe un membru al familiei, iar ea însăși ca pe o mamă adevărată, Ana Timaru nu a mai putut rezista. Ochii i-au înotat în lacrimi și, strângând-o la piept pe „fetița ei scumpă”, a izbucnit în suspine.

Iată împrejurările în care Anton Milescu reușise să întrunească în jurul aceleiași mese o societate destul de pestriță. Marcați de importanța evenimentului, convivii afișau cu toată bunăvoința acel aer festiv și grav totodată, la care voia bună vine mai târziu, dar este cu atât mai bine venită.

Salonul mic, cum era denumită încăperea destinată acestei agape, era de formă dreptunghiulară. Pe ambele laturi mici exista câte o ușă de acces. Una din ele da în sala de dans, în care se găsea un mic bar. Din sala de dans, printr-o ușă dublă, de sticlă, exista posibilitatea de a ieși pe o terasă largă, elegantă, și de acolo, direct în pădure. Cealaltă ușă da într-un mic hol, care avea o ieșire

spre pădure și, perpendicular pe direcția acesteia, o altă ușă se deschidea către bucătărie. Latura mare a salonului – dinspre pădure – era, în cea mai mare parte, formată dintr-un perete de sticlă, de sus până jos, construit din câteva panouri cu rame metalice.

Draperii de catifea albastră cădeau în falduri bogate, ascunzând de eventualele priviri indiscrete ceea ce se petrecea în salonul mic.

La ambele extremități ale acestui perete de sticlă se afla câte o ușă de dimensiuni reduse, ce permitea accesul petrecăreților din salon spre o terasă; de acolo – coborând câteva trepte – cei care doreau să se răcorească ajungeau la marginea unui luminiș, iar apoi în pădure.

Ușile de acces dinspre holul cel mic și dinspre sala de dans fuseseră scoase, iar golul umplut cu draperii grele, de aceeași culoare cu cele care acopereau peretele de sticlă.

Masa din salonul mic era astfel așezată, încât lăsa liberă circulației o parte a suprafeței încăperii, pe direcția celor două uși principale.

În jurul mesei, cei șase convivi s-au așezat respectând dorința lui Anton Milescu. De o parte, femeile: Ana Timaru la mijloc, având-o în dreapta pe Sabina, iar în stânga pe Irina Giurgea. De partea cealaltă, stăteau bărbații. În fața Sabinei, se afla Victor Orleanu, iar în fața Irinei, sta Hotăran. Anton Milescu își rezervase locul opus celui ocupat de Ana Timaru.

Era un aranjament mai mult protocolar decât intim. Această așezare nu-i convenea lui Victor, care ar fi vrut să stea lângă Sabina; în egală măsură, nu era nici pe placul Irinei, care ar fi preferat să stea alături de Hotăran. În ceea ce o privește, Sabina nu avea și nici nu-și manifestase vreo preferință. Venise la rugămintea tatălui ei și se afla așezată în fața lui Victor, deoarece tot trebuia să stea undeva.

Ana Timaru se simțea bine acolo unde fusese instalată. De altfel, în oricare parte a mesei i s-ar fi stabilit locul, nu ar fi arătat prin nimic dacă îi convenea sau nu.

De îndată ce sosiră oaspeții, un ospătar veni și-l întrebă pe Anton Milescu dacă poate să servească. Cu asentimentul tuturor, Milescu dădu învoirea cerută și, în curând, datorită bucatelor felurite și de bună calitate, dar, mai ales, băuturilor fine, atmosfera se dezgheță. Glumele au început să facă ocolul mesei, râsetele luând locul

zâmbetelor oarecum forțate. Conversația deveni vioaie, generală. Nu urmărea un anumit subiect. Era ușoară, lipsită de importanță, iar vorbele de duh reușite și nu toate vechi.

La desert, Anton Milescu ridică paharul și toastă în sănătatea Anei Timaru, manifestându-și totodată regretul că acea „femeie incomparabilă", care fusese pentru el și Sabina – timp de atâția ani – mai mult decât o rudă apropiată, reazem de nădejde în clipele de cumpănă sufletească, acea „femeie neprețuită" urma să părăsească mica lor familie și să se retragă undeva, la țară.

Când vorbitorul își înecă emoția într-un pahar cu vin, Ana Timaru, care ascultase cu ochii plecați și zâmbetul ei bonom aproape pierit cuvintele calde și simțite ale domnului „Toni", își rezemă fruntea de umărul Sabinei și izbucni în plâns.

Bărbații mai închinară câteva pahare pentru a se întări, iar Sabina și Irina o îmbrățișară pe buna lor mătușică Ana.

După câteva minute bune, dispoziția reapăru. Din nou, zâmbetele dădură un plus de farmec femeilor, din nou bărbații se dovediră spirituali și curtenitori. Un singur incident, fără importanță, se află în disonanță cu atmosfera de antren și de bună dispoziție, deoarece desele intrări și ieșiri ale ospătarului nu puteau fi puse în discuție.

Cineva, nimeni nu ar fi putut spune cine anume, îl întrebă, fără vreo intenție precisă, pe Victor Orleanu, care părea că se cam întrecuse cu băutura, dacă nu era cazul să facă o pauză și să își amintească de unele obligații de care trebuia să se achite.

Cel interpelat se schimbă imediat la față, se înțepeni în scaun, parcă, și răspunse că nu avea importanță câte pahare băuse și pentru ce le băuse, dar că sugestia era bine venită.

— Beau întotdeauna de emoție când sunt în așteptarea unui eveniment. Când evenimentul mult așteptat s-a produs, beau ca să îmi sting emoția.

După ce rosti aceste cuvinte, se ridică de la masă, se apropie cu pas sigur de Sabina și o invită la dans. Fu ca un semnal. Hotăran se ridică și o invită pe Irina, iar Ana Timaru spuse tare, ca să fie auzită de toată lumea, că se duce la bucătărie să-i învețe pe cei de acolo cum se prepară un rând de cafele, după rețeta ei. Rămase la masă

numai Anton Milescu, căzut pe gânduri, urmărind-o cu privirea melancolică pe Sabina, care se îndrepta spre ringul de dans, însoțită de Orleanu.

Se scurseră aproape zece minute. Orchestra abia terminase de îngânat ultimele acorduri ale unui vals, când luminile se stinseră. În aceeași clipă, detunară zeci de explozii și cerul începu să fie brăzdat de dâre multicolore. Toată lumea se repezi spre fereastră. O bună parte a dansatorilor ieșise pe terasă, iar mai multe perechi coborâră până la marginea pădurii. După un sfert de oră, luminile s-au aprins, jerbele ultimelor rachete au fost înghițite de bezna nopții, iar lumea se grăbi să reintre în încăperile elegante ale restaurantului, noaptea fiind neobișnuit de răcoroasă.

Sabina se îndreptă spre salonul mic, venind din sala de dans. Abia dădu draperia la o parte și, izbucnind într-un strigăt sfâșietor, se prăbuși leșinată, trăgând draperia după ea.

În aceeași clipă, Ana Timaru, care intrase pe ușa opusă, scăpă din mâini tava cu cafele și rămase împietrită în prag.

La auzul strigătului scos de Sabina, pe cele două uși dinspre terasă se repeziră Irina, precedată de Hotăran, și Anton Milescu, galben ca ceara, încercând zadarnic să nu facă o criză.

Pe parchet, la un pas de masă, chircit, într-o poziție nefirească, cu o mână întinsă înainte și degetele ca niște gheare, iar cu cealaltă mână prinsă sub corp, zăcea, cu ochii sticloși, Victor Orleanu.

Capitolul 10

Fantome prinse-n diafane jocuri
Călcau mărunt văzduhul, fără tropot.

G. TOPÎRCEANU: *Infernul I*

1

Durerea nu este câtuși de puțin un privilegiu, o mărturie de noblețe. Durerea este ceva animalic și crud, banal și zadarnic, firesc ca aerul. Trăiește în timp, este timpul însuși; dacă are tresăriri, le are doar ca să lase și mai fără de apărare pe cel care suferă, în lungile momente care urmează. Cine suferă este mereu în așteptarea exasperantă a ceva care să-i curme chinul. Totul poate deveni copleșitor. În consecință, poate veni o vreme când strigi fără să fie nevoie, urmărind întreruperea curgerii timpului, sperând că durata durerii s-a întrerupt pentru o clipă, chiar dacă imediat ar urma să se intensifice.

Protagoniștii dramei la care era martor, dorința de a găsi cât mai rapid rezolvarea enigmei morții celor trei tineri, toți acești factori dominau dureros, apăsător, gândurile căpitanului Topuz, când – a doua zi după evenimentele cu accentuată amprentă tragică petrecute în salonul mic – intră precipitat în biroul șefului său. Ritualul preparării cafelei nu se mai repetă, semn că lucrurile nu decurgeau tocmai normal.

— Domnule maior, am luat din timp toate măsurile pentru a evita o surpriză, încercă el să se justifice, imediat ce pătrunse în încăpere, preocupat să schițeze ceva pe carnet.

— Știu, ai încercat să eviți o surpriză neplăcută la agapa de aseară. Cu toate acestea, ne-a scăpat ceva: esențialul. Persoana, care a provocat acest sfârșit dramatic al reuniunii, a rămas necunoscută. Nici măcar nu știm dacă Orleanu a transmis Corei vestea că aprobarea testării colchicin-amilului a sosit. Încearcă, rogu-te, să-mi narezi din nou faptele și depozițiile celor pe care i-ai audiat aseară; poate că, auzindu-le încă o dată, vom putea reține ceea ce nu am sesizat astă-noapte, la prima lor analiză.

— Am schițat aici, spuse căpitanul Topuz, depunând pe masa șefului său o foaie de hârtie, planul încăperii în care a murit Victor Orleanu.

— Cunoaștem ce s-a întâmplat până când s-a stins lumina, rosti maiorul Liciu, uitându-se la schiță. Au stat cu toții la aceeași masă, au mâncat, au băut, au discutat lucruri fără importanță. Au stat cuminți, față în față, grupați pe simpatii sau poate pe interese. Irina și Hotăran – simpatie de ambele părți. Cel puțin în aparență. Sabina și Victor – simpatie certă din partea tânărului chimist, semn de întrebare în ceea ce o privește pe Sabina. Ana Timaru, întruchiparea devotamentului pentru cei care i-au devenit o a doua familie. Anton Milescu – omul însingurat, pentru care femeia din fața lui reprezenta elementul de unire dintre un trecut dramatic și prezentul marcat de întâmplări zguduitoare.

Liciu tăcu și rămase un timp pe gânduri, cu pleoapele pe jumătate strânse, ca și cum ar fi căutat undeva, în sine, într-un ungher ascuns, ceva care întârzia să se lase găsit.

În noaptea care trecuse, mai bine spus în puținele ore pe care le petrecuse în pat, dormise chinuit de coșmaruri. În jurul lui se ridicau pereți înalți, fără uși și fără ferestre, întemnițându-l într-un fel de incintă gigantică, cu o singură ieșire, sus, spre un cer senin și frumos, care se pierdea treptat într-o ceață alburie ca obrazul unui mort. Liciu se agăța de asperitățile blocurilor de piatră suprapuse ale pereților, încercând să le escaladeze. Dar piatra era umedă și lucioasă, iar el aluneca în jos. Când se trezi din somn, era scăldat în sudori reci.

— Semnalul împrăștierii, rupse tăcerea Topuz, a fost dat de către Orleanu, care s-a ridicat de la locul lui și a invitat-o pe Sabina în sala de dans. Pilda sa a fost urmată imediat de Hotăran, care – împreună cu Irina Giurgea – s-a îndreptat spre aceeași încăpere. În salonul mic – sau sala mică, cum i se mai spune –, a rămas numai tatăl Sabinei, întrucât Ana Timaru se dusese la bucătărie să prepare un rând de cafele. A turnat Milescu otrava în paharul lui Orleanu? Dacă nu el, atunci cine altul? Ce a făcut fiecare, cu adevărat, până la descoperirea victimei? Sunt întrebări la care trebuie să răspundem imediat sau în viitorul apropiat. Răspunsurile acestea, corelate cu ceea ce știm până acum, ne vor îngădui să stopăm șirul crimelor.

— Să încercăm să răspundem acum la aceste întrebări. Să încercăm, cu voia mata, să reconstituim evenimentele din noaptea trecută, din momentul când Milescu a rămas singur.

— Am declarațiile scrise date de fiecare participant la agapa din seara trecută, dar și înregistrările acestora. Hotăran a condus-o pe Irina Giurgea în sala de dans. Au așteptat terminarea unui rock și au început să danseze tangoul care a urmat acestuia, apoi un vals. Când s-a terminat valsul și intenționa să o conducă pe terasă, a început jocul de artificii. În înghesuiala care a urmat, datorită faptului că dansatorii s-au îngrămădit la ferestre sau spre ieșirea către terasă, s-a pierdut de Irina. De pe terasă, șuvoiul de oameni l-a împins spre pădure, astfel încât, de voie, de nevoie, a trebuit să aștepte terminarea spectacolului feeric. După ce s-au aprins luminile, s-a îndreptat spre salonul mic, la intrarea căruia o zărise pe Irina Giurgea. Vedeți, aici, precizează căpitanul Topuz, indicând ușa mică dinspre hol, așa cum era ea schițată pe foaia de hârtie ce se afla pe birou, în fața lui Liciu.

— De ce s-a întors pe acolo?

— L-am întrebat și eu. Mi-a răspuns că era intrarea cea mai apropiată de locul unde se găsea când s-au aprins luminile. Imediat ce s-a oprit lângă Irina, a auzit un strigăt venind din salon. A dat buzna pe ușă și a rămas câteva secunde încremenit în prag. Apoi, uitând complet de fată, s-a repezit spre cel care zăcea pe parchet.

— L-a atins cumva?

— Nu, nu a pus mâna pe el. Sau, cel puțin, așa a declarat.

— Dacă am reținut bine, din raport rezultă că declarația Irinei Giurgea se contrazice, la un moment dat, cu declarația lui Hotăran.

La un semn al șefului său, Topuz apăsă butonul de pornire al magnetofonului.

„Ne-am dus să dansăm, se auzi vocea puțin alterată de emoție a nepoatei lui Anton Milescu. *După ce am dansat un tangou și un vals, am propus partenerului meu să mergem pe terasă să luăm aer. Când mai aveam câțiva pași până la ușă, s-au stins luminile. Imediat au răsunat exploziile și jerbele de lumină ale rachetelor multicolore au împânzit cerul. În vacarmul și îmbulzeala care au urmat, abia am reușit să nu fim despărțiți de șuvoiul de oameni ce a dat buzna afară. Când spectacolul s-a terminat, am intrat în salonul mic.”*

„Singură?” vocea era a lui Topuz.

„Cum singură?! V-am spus că eram cu însoțitorul meu!”

„Pe unde ați intrat?”

„Pe ușa mică, dinspre hol. Știți, ușa pe care o aveam în față când am stat la masă.”

„Ce ați făcut pe urmă?”

„Pe urmă?!… Am vrut să mă îndrept spre locul meu, când domnul Hotăran m-a tras brusc la pieptul său și mi-a spus să nu mă uit spre intrarea în sala de dans. Apoi m-a întors cu fața spre terasă și mi-a șoptit să nu mă mișc de acolo, deoarece în salon s-a petrecut ceva îngrozitor. M-a lăsat singură… Dar eu tot m-am uitat și… și l-am văzut…”

Glasul i se curmă brusc, înecat în hohote de plâns, care – după scurt timp – încetară tot așa de brusc cum începuseră.

„Ce ați văzut și pe cine?”

„Pe domnul Hotăran, ridicându-se, și – la picioarele lui – pe Victor, ghemuit pe parchet. La căpătâiul lui Victor, mătușa Ana aprindea o lumânare.”

„Unde se găseau unchiul dumneavoastră și fiica sa?”

„Nu știu! Nu îmi amintesc să-i fi văzut. Priveam ca hipnotizată spre locul unde zăcea Victor, cu lumânarea arzându-i la căpătâi. Cât am stat așa, nu știu. Îmi amintesc numai că am fost luată de acolo de ajutorul dumneavoastră, mai precis de locotenentul acela tânăr, care m-a condus acasă, în seara morții lui Călin.”

Căpitanul Topuz opri magnetofonul și se uită întrebător la șeful său.

— Este clar că Irina Giurgea îl acoperă pe Hotăran. Sare în ochi contradicția dintre cele două declarații, spuse Liciu.

— Îl crede, probabil, vinovat de asasinarea lui Orleanu. De aici concluzia că mecanicul-șef nu a fost în permanență împreună cu Irina Giurgea. Dar de ce, în acest caz, el nu a mărturisit că a stat cu fata tot timpul cât a durat jocul de artificii?

— Vezi mata, nu a avut de unde să știe ce va spune ea. Să vedem acum depoziția Anei Timaru.

— A spus că, de îndată ce tineretul a plecat la dans, s-a dus la bucătărie ca să supravegheze prepararea cafelelor și că l-a lăsat pe Milescu singur, la masă. A întâmpinat anumite dificultăți, deoarece nu a găsit cafea proaspăt măcinată, apoi un vas de aramă în care să pună cafeaua și, în sfârșit, nisip în care să o fiarbă. Când

tocmai pusese cafeaua la fiert, după ce reușise să facă rost de tot ceea ce credea că îi este necesar, s-au stins toate luminile. S-a repezit, ca toți ceilalți, la fereastră, să admire spectacolul de afară. A avut grijă să revină – din când în când – la locul unde pusese cafeaua la fiert, să vadă dacă nu dădea în foc. Când s-au aprins luminile, era și cafeaua gata. A turnat-o în cești, a pus cestile pe o tavă și s-a dus cu cafeaua în salonul mic. În prag, din cauza surprinderii, a scăpat cestile cu cafea și a rămas înțepenită de groază, ținând tava în mână. Și-a revenit repede și a alergat la căpătâiul mortului, unde a aprins o lumânare, pe care o luase din poșetă.

— Ce a văzut din pragul ușii, unde – după spusele ei – s-a oprit îngrozită?

Căpitanul Topuz manevră din nou magnetofonul, dădu turația maximă, încetini, din nou mări turația, pentru a ajunge la acea parte a benzii, unde era imprimată declarația menajerei. Când se auziră primele cuvinte ale acesteia, fixă turația normală.

„Când m-am oprit în prag, nu am văzut decât corpul domnului Victor, căzut pe parchet."

„Lungit, ori ghemuit?"

„Zăcea cu un braț sub el și cu un picior adus sub corp. Ca și cum ar fi vrut să-și ia elan, sau ar fi făcut un ultim efort. O mână o ținea întinsă înainte, ca și cum ar fi arătat o anumită direcție. De unde mă oprisem, nu îi puteam vedea fața."

„Cine era lângă el?"

„Nimeni, cine să fi fost?"

„Unde se găseau ceilalți comeseni?"

„În dreapta mea sta domnul Hotăran, care o ținea în brațe pe Irina. În fața mea, în pragul ușii dinspre sala de dans, învelită pe jumătate în draperia care căzuse peste ea, zăcea Sabina. Am recunoscut-o după pantofi și îmbrăcăminte, capul fiindu-i acoperit de draperie."

„Cât timp ați stat în prag?"

„Câteva secunde, atât cât să-mi vin în fire. După aceea, m-am repezit spre locul unde căzuse domnul Victor."

„Unde ați spus că se găsea domnul Milescu?"

„Dacă îmi amintesc bine, nu am spus unde se găsea. De ce îmi puneți la încercare buna credință? Pe domnul Milescu nu l-am văzut decât mai târziu. Cam o dată cu sosirea dumneavoastră."

„Ce ați făcut când ați ajuns lângă cel căzut?"

„Nu a trebuit să pun mâna pe bietul tânăr, ca să-mi dau seama că era mort. Am dat repede ocol mesei și m-am dus la locul pe care-l ocupasem.

Acolo îmi aveam pusă poșeta, agățată de spătarul scaunului ce-mi fusese rezervat. Am scos din poșetă o lumânare și un chibrit…”

„Purtați întotdeauna la dumneavoastră o lumânare. Suferiți de inimă, ne-ați mai spus cu un alt prilej, din păcate tot nefericit.”

„Sufăr de inimă, așa este. M-am înapoiat la cel care zăcea pe podea, i-am aprins o lumânare, i-am pus-o la căpătâi și am rostit o rugăciune. Atunci a sosit și domnul Hotăran; s-a aplecat asupra mortului, fără să-l atingă, iar apoi s-a îndreptat și a rămas așa, parcă în așteptare. Eu l-am lăsat acolo și m-am repezit la biata fetiță. Începuse să-și revină. Am strâns-o la piept și am privit în juru-mi. Nu știu de unde ați apărut atât de repede. Îl priveați pe domnul Milescu, cum sta în pragul ușii dinspre terasă. Era mut de spaimă și tremura din toate încheieturile. Am luat-o pe Sabina și, sprijinind-o să nu cadă, am dus-o în sala de dans, ca să nu mai aibă sub ochi îngrozitorul spectacol.”

„Ce credeți, s-a sinucis Victor Orleanu?”

„Nu s-a sinucis, a fost otrăvit!”

„Ce vă face să spuneți aceasta?”

„Era al treilea. Mort și el. Sabina nu mai putea fi răpită.”

Căpitanul Topuz opri magnetofonul și se uită lung la șeful său, care – în timpul cât se derulase banda cu mărturisirea Anei Timaru – se ridicase de pe scaun și începuse să se plimbe de colo, până colo, prin birou, cu mâinile la spate și capul plecat.

— Va trebui să stai de vorbă cu Milescu chiar astăzi. Și cu fiica lui, de asemenea.

— Am ținut seamă de starea lor, altfel îi audiam încă de astă-noapte.

— Ce știm despre sticluță? îl întrebă maiorul Liciu, care își reluase locul său de la birou.

— Într-adevăr, la picioarele scaunului pe care îl ocupase Victor Orleanu a fost găsită o sticluță. Soluția pe care o conținea l-a redus pe tânăr la tăcere.

— Oamenii noștri au luat amprentele de pe sticluță?

— Desigur. Din nefericire, amprentele prelevate dezmint categoric ipoteza Anei Timaru în ceea ce-l privește pe vinovat, deoarece ele aparțin lui Victor Orleanu. Ceea ce însemnă că persoana care a mânuit sticluța seara trecută a purtat mănuși.

— Ce versiune adoptăm pentru moment? Sinuciderea, nu?

— Deocamdată, domnule maior. Această versiune, momentan, ne convine, cu toate că acum știm cine a turnat conținutul sticluței în paharul lui Orleanu.

— Fiindcă mata le știi pe toate, nu ai putea să îmi spui dacă Orleanu a transmis știrea așteptată cu atâta nerăbdare de Cora?

— Fără îndoială. Știu că s-a achitat de sarcina primită. Pot să redau exact cuvintele pe care le-a rostit. Și fără să aștepte invitația maiorului Liciu, începu: *Beau întotdeauna de emoție când sunt în așteptarea unui eveniment. Când evenimentul mult așteptat s-a produs, beau ca să îmi sting emoția.*

2

Când Topuz sună la ușa apartamentului ocupat de familia Milescu, știa că acasă nu este decât menajera, care se grăbi să-i deschidă, când îl recunoscu pe vizitator.

— Poftiți, intrați, domnule căpitan!

— Aș vrea să mă interesez de starea sănătății domnului Milescu și a fiicei sale, spuse Topuz, după ce intră în hol și menajera închise ușa de la intrare.

— Știți prea bine, desigur, domnule căpitan, că nici domnul și nici Sabina nu sunt acasă. Dar așa sunteți dumneavoastră, oamenii legii! Nu spuneți niciodată ce gândiți.

— Câteodată, numai, admise Topuz. Ar fi mult prea neplăcut pentru unii.

Femeia nu mai spuse nimic și merse înainte, urmată de vizitator. Trecură pe lângă o ușă, apoi Ana Timaru se opri la cea de a doua.

— Vă rog să intrați aici și să-l așteptați pe domnul. Nu va întârzia să vină. Mi se pare că s-a dus la doctor, la control. Dumnealui are un prieten medic, care îl consultă din când în când. Pe mine vă rog să mă iertați, mai spuse menajera, deschizând ușa camerei. Mai am de pregătit unele lucruri la bucătărie până la venirea dumnealor.

De îndată ce rămase singur, căpitanul Topuz dădu cu privirea ocol camerei, o combinație reușită de salon și bibliotecă. Zăbovi apoi cu privirea pe un tablou, singurul din toată încăperea, încadrat de o ramă masivă, vopsită cu bronz.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu, fără să își dezlipească privirea de la tabloul care îi captase atenția. Știa ce reprezintă tabloul, cine îl pictase și în ce împrejurări. Dar nu își închipuise să aibă acel efect uluitor, fascinant, de transmitere a tensiunii de care erau stăpâniți protagoniștii.

Mai era și asemănarea uimitoare a sabinului din primul plan cu Anton Milescu, a femeii cu brațele întinse împăciuitor între cele două tabere, cu Sabina, fiica lui Milescu.

Stând așa, în fotoliu, puțin lăsat pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, privi tabloul aproape fără să clipească. Topuz avu strania impresie că pierde noțiunea timpului. I se părea că o parte a ființei lui se scufundă într-o atmosferă ireală, că pierde controlul clipei prezente. Cealaltă parte a eului său rămânea trează, întrucâtva spectatoare a rătăcirii celeilalte.

„S-ar fi lăsat, sunt convins, răpită de Sorin. Trebuia să o împiedic cu orice preț!"

Topuz își aminti în ce împrejurări rostise Anton Milescu acele cuvinte. Dar ele avură un efect neașteptat. Altele și altele îi răsunară în urechi, nu însă în ordinea în care le percepuse în diferitele împrejurări. Ceea ce îi răsuna în urechi rostea în șoaptă, fapt ce mărea și mai mult efectul acela ciudat de dedublare. Mai ales că șoaptele îi trezeau imagini care se perindau prin fața retinei, ca și cum s-ar fi derulat într-un film rupt în nenumărate locuri și lipit anapoda.

„Vă va face o impresie deosebită."

„Cine, Milescu?"

„Răpirea sabinelor". Și spunând acestea, Hotăran dispăru făcând loc Irinei.

„...o reproducere a unei pânze celebre."

„Care anume?

„Răpirea sabinelor."

Ana Timaru răsări lângă Irina. Tânăra, cu o ușoară înclinare a capului, îi făcu loc și fu înghițită de umbră.

„A lăsat în urma ei un tablou, pe care îl pictase ca să-și mai treacă vremea."

„Răpirea sabinelor."

Topuz vedea anii asemeni filelor de calendar, cum – zdrențuite – veneau și se lipeau la locul lor. Anton Milescu, tânăr, sta aplecat asupra unui pătuc de copil. Ana Timaru, tot atât de tânără ca și Milescu, era lângă el. Pe chipul ei, întruchipare a devotamentului, flutura un surâs matern.

„Ce mult îi seamănă doamnei” suspina Ana Timaru.

„Îi seamănă? *Este leit dânsa, nu vezi*?*”*

— Îi seamănă?

Topuz sări în picioare, ca trezit din transă. Anton Milescu sta lângă el. Pe fața acestuia stăruia o expresie de oboseală, mai mult sufletească decât fizică.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Milescu. M-am uitat la tablou, așteptându-vă, și mi se pare că am ațipit.

— Vă înșelați, domnule căpitan! Erați, cum spune prietenul meu, doctorul Mârza, sub influența tabloului. Ați auzit glasuri. Prin fața ochilor vi s-au perindat scene trăite… Ați găsit sensuri unor lucruri pe care nu le-ați înțeles mai înainte. Poate că ați aflat cărări, acolo unde – anterior – se părea că vi s-au închis toate drumurile…

Căpitanul Topuz îl privi plin de interes. Anton Milescu vorbea cu un avânt pe care nu i l-ai fi bănuit în starea în care se găsea.

— Nu, nu am ajuns chiar atât de departe! spuse el.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Milescu.

— Aș vrea, dacă nu vă obosește peste măsură, să îmi dați câteva lămuriri asupra întâmplărilor din noaptea trecută.

— V-aș fi recunoscător dacă nu ar dura prea mult. Tocmai m-am întors de la medic. Doctorul Mârza, de care am pomenit ceva mai înainte, mi-a recomandat odihnă multă și evitarea emoțiilor.

— Atunci să lăsăm pe altă dată.

— Credeți că altă dată va fi altfel?… Fiecare zi este asemenea celeilalte. Dar toate laolaltă nu fac nici cât o clipă fericită din cele trăite până ce Sabina mi-a fost luată.

Glasul îi era ușor alterat de emoția pe care o stăpânea cu greu, ca să nu-l copleșească.

— V-a fost răpită Sabina de odinioară, dar o aveți pe fiica dumneavoastră, căreia îi dăruiți toată dragostea de părinte, replică Topuz.

— Aveți dreptate, răspunse Milescu, luându-și privirile de la tablou. Nu știu ce m-aș face fără ea. Nu știu ce aș fi în stare să fac să nu se înstrăineze de mine, cu toate că – vă mărturisesc un secret – Sabina nu este fiica mea.

— Știam, rosti scurt Topuz.

— Atunci știți multe lucruri! exclamă mirat tatăl Sabinei.

— Știu unele lucruri, este drept. Dar important pentru mine este să aflu ceea ce nu știu încă.

— De pildă?

— Ce ați făcut, singur, în salonul mic, după plecarea celor două perechi în sala de dans și a Anei Timaru la bucătărie?

— Nimic.

— Răspunsul îl consider nesatisfăcător, față de importanța pe care o acord întrebării.

— Nu am făcut nimic. În sens fizic, firește. Am vrut să spun că nu m-am mișcat de la locul meu, timp de aproape cinci minute. Am stat singur, numai cu gândurile mele, și – vă rog să mă credeți – am destule.

— De exemplu?

— Nu am știut până acum că gândurile mele au vreo importanță pentru dumneavoastră. Dar dacă exercitarea profesiunii v-o cere, mă conformez. M-am gândit că, prin Victor, aveam să o pierd pentru totdeauna pe Sabina. Nu era omul cel mai nimerit pentru ea. Mi-am spus că trebuie să împiedic lucrul acesta.

Căpitanul Topuz stătea în picioare, uitându-se la gazda sa, care privea din nou, insistent, la tablou.

— Cu ce preț?

— Cu orice preț! răspunse Milescu, plin de hotărâre, privind drept în ochii interlocutorului său.

— Atunci ați scos sticluța și i-ați vărsat conținutul în paharul cu vin al lui Victor Orleanu. Ați aruncat-o apoi la picioarele scaunului. V-ați ridicat și ați părăsit încăperea. V-ați dus pe terasă și de acolo spre pădure, deoarece știați ce va urma. Era doar aranjamentul dumneavoastră!

— Parada luminoasă a rachetelor și a artificiilor?

— Întocmai.

Anton Milescu nu-și mută privirea de la Topuz. Pe chipul său, acum ceva mai palid, nu se putea citi decât o încordare extremă. Ochii, cu pupilele puțin mărite, nefiresc de strălucitori, ca arzând de febră, nu mai clipeau.

— Mă socotiți vinovat de moartea lui Orleanu, nu-i așa? rosti el cu greutate, în timp ce pe tâmple îi apărură câteva broboane de sudoare, pe care nu și le șterse. Mă socotiți vinovat, reluă el cu obidă. Dar nu țineți seama de unii factori esențiali.

— De unii, dacă am ține seama, ar fi numai în detrimentul dumneavoastră. Mai ales de unul, adăugă

Topuz, arătând cu capul spre tablou.

— Nu pot fi făcut responsabil de un sentiment care mi se răstălmăcește în chip răuvoitor de către unele persoane, spuse el aproape în șoaptă.

— Să revenim la ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, zise Topuz, văzând cum bărbatul se lasă să cadă, doborât, într-un fotoliu. Se așeză și el în altul.

— Referindu-mă la drama din noaptea trecută, spuneam că nu țineți seama de unii factori esențiali.

— De pildă?

— Sticluța cu otravă nu îmi aparține. Este a victimei. Pe sticluță nu ați găsit amprentele mele, ci pe ale lui Victor.

— De unde știți că sticluța cu otravă era a lui Victor Orleanu?

— Nu făcea nici un secret din asta. O procurase de mai bine de un an. Toată lumea știe acest lucru. Orleanu era îngrozit de gândul că ar putea rămâne infirm în urma unui accident. Spunea că ar prefera moartea, decât să ajungă o ruină.

— De unde știți ale cui sunt amprentele de pe sticluță?

— Dacă erau ale mele, aș fi fost arestat de mult. Dacă erau ale vreunui comesean, acesta ar fi fost de asemenea arestat. Dar mai este un factor de care trebuie să țineți seama, oricât de înclinat ați fi să mă socotiți vinovat. Toți, absolut toți cei care au luat parte la întâlnirea de aseară, ar fi putut săvârși fapta.

— Cu condiția să fi avut un motiv, care să-i determine să ia viața unui om.

— Eu ce motiv aș fi avut?

— Știu că, în timp ce restul comesenilor era afară, ați avut un schimb de cuvinte cu Victor Orleanu, care tocmai revenise în salonul mic. Nu este greu de imaginat cum a decurs această convorbire.

— Cam așa s-au petrecut lucrurile. După ce am rămas singur aproape cinci minute, m-am dus și eu pe terasă. Când au început jocurile de lumini, m-am întors la locul meu. Afară erau prea multă lume și prea mult zgomot. Când am intrat în salon, Victor era acolo. I-am spus că nu voi îngădui ca Sabina să-l ia de soț. A urmat o replică grosolană din partea lui, pe care nu aș vrea să o reproduc. Mai ales că nu vorbea el, ci alcoolul consumat peste măsură. Nu, nu mi-am pierdut cumpătul, cum

bănuiți. L-am lăsat singur, pentru că nu-l mai puteam suporta. Am ieșit din nou pe terasă, apoi am mers până la marginea pădurii. După câteva minute, spectacolul de lumini s-a terminat. Am revenit în salonul mic prin ușa din dreapta. Primul lucru pe care l-am văzut a fost cadavrul lui Orleanu.

— Cine mai era în salon în momentul când ați intrat?

— Nu știu cine. Nu am putut reține nici o figură. Stam înlemnit în prag, mă uitam ca fascinat la cadavru, am simțit că mi se face rău și… n-am mai știut nimic. M-am trezit la spital. De acolo, după ce mi s-au dat îngrijirile necesare, am fost transportat acasă.

— După spusele dumneavoastră, nu l-ați ucis pe Orleanu. Credeți că s-a sinucis?

— Am spus că nu l-am ucis pe Orleanu. Nu am afirmat însă că s-ar fi sinucis.

— A fost asasinat, deci.

— Nu încape nici o îndoială!

— Nu vă întreb pe ce se bazează afirmația dumneavoastră atât de categorică. Insist să-mi spuneți, însă, cine – în opinia dumneavoastră – este asasinul?

— Dacă veți găsi persoana care a intrat în salonul mic înainte de a mă reîntoarce eu acolo, îl veți avea pe asasin.

— Cine, în afară de dumneavoastră, mai știa că ieri ați primit aprobarea testării noului medicament?

— Numai Orleanu și, fără îndoială, asasinul lui. Faptul că Orleanu a transmis această știre unei terțe persoane l-a costat viața.

— Cum a reușit Victor Orleanu să afle că a sosit aprobarea?

— Eu i-am spus.

— Făcându-i această confidență, nu divulgați un secret?

— Nu! Orleanu urma să mă secondeze în activitatea de cercetare și testare a colchicin-amilului. Am primit dispoziție de la minister să-i pun la dispoziție caietele de laborator. Avea nevoie de toate informațiile înainte de a participa la testarea medicamentului meu.

— De cât timp știa Victor Orleanu că va lua parte, alături de dumneavoastră, la testarea preparatului pe care l-ați descoperit?

— Încă de când am fost la minister, ultima dată.

— Ați fost martor la multe scene crâncene în timpul războiului. În ultimele zile au avut loc două întâmplări tragice. De ce ați făcut, totuși, acea criză nervoasă abia aseară, atunci când ați văzut corpul lui Orleanu?

— Nu cadavrul lui Orleanu a reprezentat cauza crizei despre care vorbiți, ci șocul psihic pe care l-am suferit când mi-am dat seama că, deoarece rămăsesem singur în salon, puteam fi bănuit de crimă.

— Vă mulțumesc! V-aș cere permisiunea să stau de vorbă cu fiica dumneavoastră, care – judecând după zgomotul produs de ușa de la intrare – pare că s-a întors acasă.

— Poate că ar fi mai potrivit să-i cereți ei permisiunea, răspunse Milescu, cu un ușor zâmbet pe buzele arse.

3

Sabina Milescu îl invită pe Topuz, printr-un semn cu mâna, să ia loc într-un fotoliu plasat lângă o masă mică, rotundă. De cealaltă parte a mesei se așeză ea, pe un alt fotoliu.

— Știu de ce ați venit, începu tânăra cu glasul stins, apoi se opri și rămase în așteptare.

Ținea capul plecat și umerii aduși în față. Era palidă și își mușca buzele, în timp ce își freca în neștire palmele una de alta.

— În cazul acesta, îmi facilitați mult sarcina, răspunse Topuz, după un timp în care o privise cu multă atenție. Apoi continuă: Aș vrea, mai întâi, să mă interesez dacă starea sănătății vă permite să îmi acordați câteva minute. În al doilea rând, aș dori să-mi dați unele lămuriri și să-mi răspundeți la câteva întrebări.

— Ceea ce urmează să vă mărturisesc vă scutește de eventualele reticențe pe care le aveți, spuse ceva mai ferm Sabina Milescu și sări în picioare imediat. Avea privirea îngrijorător de fixă și ținea brațele întinse pe lângă corp, rigide. Tot sângele îi fugise din obraji, când își adună ultimele puteri ca să poată striga cât mai convingător: EU L-AM UCIS PE VICTOR!

Rămase așa, în picioare, ca un copil neajutorat. Ochii larg deschiși priveau undeva, în gol. Două pete purpurii îi congestionau acum obrajii.

Căpitanul Topuz se ridică și se apropie încet de ea.

— Vă rog să vă așezați și încercați să vă reveniți, aproape șopti el, punând ușor mâinile pe umerii firavi ai fetei. Sub slaba presiune continuă a mâinilor lui, rezistența ei se diminuă. Căzu în fotoliu și, îngropându-și fața în palme, izbucni în hohote de plâns.

— Eu l-am ucis!… Eu l-am ucis! articulă ea monoton, aproape gutural, printre suspine.

Se scurseră câteva minute până să își revină. Brusc, suspinele încetară. Rămase nemișcată câteva clipe, apoi își luă mâinile de pe față. Zărind mâna întinsă a lui Topuz, luă batista pe care acesta i-o oferea. Își șterse ochii înroșiți de plâns și, făcând batista ghem în pumn, își ațintи privirea către bărbatul din fața sa.

— V-am mărturisit că am ucis, ce mai așteptați?

— Să-mi răspundeți la întrebări, înainte de a lua o hotărâre, răspunse Topuz, folosind un ton oarecum oficial, singurul pe care îl crezu potrivit în momentul acela.

— Vă rog să mă întrebați și să isprăvim o dată! Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise ea, încercând să afișeze o oarecare siguranță.

— Ce ați făcut din momentul în care ați părăsit salonul mic, până când a fost descoperit corpul lui Victor Orleanu?

Tânăra stătu puțin să chibzuiască, părând descumpănită, după care începu să relateze mecanic, fără ezitări și cu un ton uniform, ca pe o lecție învățată pe dinafară:

— Am plecat de la masă însoțită de Victor Orleanu. Ne-am dus în sala de alături, unde se afla ringul de dans. După două dansuri, Victor a spus că s-a încălzit și m-a invitat la bar. Am refuzat. Atunci mi-a spus că nici el nu se mai duce la bar, ci în salonul mic, unde va bea un pahar de vin. M-a condus până la ușa care se deschide spre terasă și el s-a înapoiat în salonul mic. Am ieșit și m-am apropiat de ușa din dreapta peretelui de sticlă. În momentul acela a început feeria de lumini și chiar în clipa respectivă m-a fulgerat gândul că trebuie să profit de ocazia ce mi se oferea. M-am furișat în salon, nevăzută de nimeni și m-am apropiat de masă. Aveam la mine sticluța cu otravă. În întunericul brăzdat de luminile multicolore, Victor m-a recunoscut. M-a întrebat de ce nu am mai rămas afară. I-am răspuns că mi s-a făcut frică să stau singură, asurzită de detunături. M-am apropiat de masă.

M-am așezat lângă el. Țineam sticluța în mâna dreaptă, cu dopul scos. I-am spus că îmi era sete. Bâjbâind, mi-a umplut paharul lui, pe care mi l-a întins. Mi-am umezit numai buzele, m-am răsucit puțin spre dreapta și am turnat otrava în pahar. Nu cred că am lăsat amprente, deoarece aveam mănușile de bal în mâini. I-am înapoiat paharul și i-am spus că îl voi aștepta afară, fiindcă nu mă simțeam prea bine. Mi-a răspuns că vine imediat după mine și s-a sculat în picioare. Nu știu ce a făcut, întrucât am părăsit încăperea în fugă, de teamă să nu mă urmeze, fără să mai bea nimic. Când jocul de artificii s-a terminat, am revenit în salonul mic dinspre sala de dans. L-am văzut pe Victor zăcând jos. Mi-am dat seama că reușisem. Am scos un strigăt și, trăgând draperiile, m-am lăsat să cad pe parchet, așa cum am văzut de multe ori că fac artistele pe scenă.

Sabina Milescu tăcu și – pentru prima oară de la începutul mărturisirii – privi temătoare în ochii lui Topuz.

— De ce l-ați ucis pe Victor Orleanu? o întrebă acesta.

— Am răzbunat moartea lui Sorin și a lui Călin!

— Aveți certitudinea că Victor Orleanu este răspunzător de moartea prietenilor dumneavoastră?

— Da! I-a ucis ca să fie sigur că voi fi a lui, sună cu promptitudine răspunsul.

— Faptul că ar fi urmat să fiți a lui, cum spuneți dumneavoastră, constituie un eventual mobil al crimelor, nu și dovada că le-a înfăptuit.

— Nu am avut nevoie de nici o dovadă. Instinctul și rațiunea mi l-au indicat pe vinovat, iar acești martori nu mint.

— De unde ați cumpărat otrava?

— De nicăieri! Otrava, ca și sticluța, i-a aparținut lui Victor. Știa toată lumea că Victor avea o sticluță cu otravă, de care urma să se folosească dacă ar fi suferit un accident care l-ar fi lăsat invalid.

— Cum v-ați însușit otrava?

— Pândeam momentul în care ar fi urmat să am acces la cutia cu medicamente a lui Victor. Știam unde o ținea. Totul era să fiu singură. Ieri, ocazia mult așteptată s-a ivit. Mă întorceam de la birou însoțită de el. Când am trecut pe lângă locuința lui, i-am cerut o carte. M-a invitat în casă. Am intrat. Mi-a spus să îmi aleg orice carte doresc. În momentul acela, cineva a sunat la ușă. S-a dus

să vadă cine este și s-a întors numaidecât. Mi-a spus că era domnul Hotăran, care avea să îi spună ceva, dar că nu îl putea invita în casă, pentru ca prezența mea acolo să nu fie interpretată într-un fel nedorit. A adăugat că se va duce la locuința acestuia, dar să-l aștept, întrucât nu va întârzia mult. După ce am auzit închizându-se ușa de la intrare, m-am dus direct la dulap. L-am deschis și am scos o cutie de lemn cu încrustații. Am luat din cutie sticluța, iar apoi o carte oarecare din biblioteca lui Victor. În cele din urmă, am plecat acasă fără să mă vadă cineva. Seara s-a ivit ocazia să pun în aplicare planul pe care îl făurisem – de a-l ucide pe Victor, lăsând impresia că s-a sinucis.

— După ce ați turnat otrava în paharul victimei, pe unde ați ieșit din salon?

— Pe ușa dinspre sala de dans. Tot pe acolo am revenit, când am înscenat leșinul. Mi se pare că v-am mai spus, nu?

— Pe unde ați ieșit din salon? Nu, nu mi-ați spus.

— Are vreo importanță?

— Are! Și încă una foarte mare. Dacă părăseați încăperea pe ușa mică din dreapta peretelui de sticlă, aveați toate șansele să vă loviți de tatăl dumneavoastră, care – din câte mi-a mărturisit – intra, având intenția să stea de vorbă cu Orleanu.

— Dumnezeule! Dacă tata… Fără a sfârși fraza, își astupă gura cu palmele.

— Aș vrea să vă mai întreb ceva, interveni Topuz, știind ce intenționase să spună tânăra. Pe cine ați întâlnit, fără a fi văzută, când v-ați întors de la garaj, în seara care a precedat moartea lui Sorin Vescan?

— Îmi amintesc cu siguranță ceea ce v-am declarat: nu am întâlnit pe nimeni.

— Nu v-am cerut să-mi spuneți dacă vă amintiți ce ați declarat. Întrebarea a fost clară. O repet: *pe cine ați întâlnit, fără să fiți văzută, când v-ați întors de la garaj, în seara care a precedat moartea lui Sorin Vescan.*

— Vă răspund și de data aceasta la fel: nu am văzut și nu am întâlnit pe nimeni!

— Nu peste mult timp veți afla de la mine răspunsul corect, iar atunci nu-mi veți putea dezminți spusele.

— În concluzie, mă arestați?

Sabina rosti întrebarea cu teamă. În priviri, în glas, în întreaga atitudine. Căpitanul Topuz dădu din cap a tăgadă.

— Nu a sosit încă momentul să cunoașteți concluziile la care am ajuns. Acum, înainte de plecare – spuse Topuz ridicându-se –, o ultimă întrebare: Vă dați seama ce s-ar întâmpla cu tatăl dumneavoastră dacă v-ar ști arestată?

— Cred… cred că ar muri de durere. Doamne, ce am făcut?

Sabina Milescu izbucni în hohote de plâns, care zguduiră umerii ei firavi. Ca și cum plânsul ar fi fost un semnal, ușa se deschise și Ana Timaru intră ca un vârtej în cameră. Se repezi ca o leoaică în sprijinul puiului ei. O strânse pe fată la piept cu o duioșie de mamă. Pe când îi arunca lui Topuz priviri pline de reproșuri, îi șoptea tinerei, ca unui copil, legănând-o lin la dreapta și la stânga:

— Fetița mamei, fetiță! Biata mamei fetiță?

Topuz părăsi încăperea, nedorind să fie martorul acestei mișcătoare scene. Odată ajuns în afara imobilului, se urcă în mașină și porni zorit spre birou. Timpul presa și trebuia să discute cu șeful său câteva modificări ale planului de acțiune.

La birou, i se spuse că a fost căutat la telefon de un anume Vasile Cătană, de la RUTIERA. Dorise, mai întâi, să vorbească cu locotenentul Șendrea, iar – în lipsa acestuia – cu căpitanul Topuz. Aflând că amândoi lipseau, afirmase că trebuie să le comunice lucruri importante. Mai adăugase că îi va vizita pe la orele 15:30, după ce va ieși din schimb. Datorită înștiințării lui Cătană, Topuz se hotărî să se prezinte la șeful său, după ce va ști ce îi va aduce la cunoștință tânărul mecanic.

Puținul timp până la orele 15:30 îl petrecu în fața mesei de scris, cu un carnet de însemnări la îndemână, căutând să schițeze unele ipoteze de lucru, pe care urma să le discute cu maiorul Liciu, în după-amiaza aceea.

Cu precizia unui om deprins să prețuiască timpul său și pe al altora, Vasile Cătană se înfățișă la ora stabilită.

— Mă numesc Cătană Vasile și lucrez la RUTIERA, domnule căpitan. Poate ați auzit de mine… de la domnul locotenent Șendrea, precizează el.

— Te așteptam, domnule Cătană. Ia loc, te rog! spuse Topuz, oferindu-i cu un gest unul din fotoliile din fața biroului. Mi s-a spus că dorești să ne comunici ceva important.

— Domnule căpitan, când am discutat cu locotenentul Șendrea, dumnealui mi-a spus că dacă-l voi mai vedea pe bărbatul acela vârstnic, care vine uneori să ia mașina lui nea Manole, să vă atenționez neîntârziat. Azi, pe la orele 12, nea Manole a avut o convorbire telefonică destul de lungă. După ce a terminat, mi-a spus să-mi iau geanta cu scule și să mă duc la parcarea de lângă cinematograful *Cinerama,* unde voi avea ceva de meșterit la o mașină străină. O voi recunoaște ușor. Era vorba despre un Maserati argintiu. Proprietara mașinii urma să mă aștepte prin preajmă. Este tânără, blondă, frumoasă și, ca să nu fac vreo confuzie, va ține în mână, la vedere, dublura cheii de contact. *Indicatorul de benzină este defect. Din această cauză a rămas și în pană de benzină. Abia a putut-o târî până la parcare. Bobinele cu flux încrucișat de la aparatul de bord sunt scurtcircuitate. Du o canistră de benzină și două bobine de schimb. Cheia de contact este în buzunarul portierei din stânga șoferului. Reparația este achitată. Du-te și te pune pe treabă*! Toate acestea mi le-a spus nea Manole și m-a împins afară din birou. Am luat bobinele de schimb și o canistră cu benzină, m-am urcat pe motocicleta cu ataș a atelierului și am plecat în goană la parcarea indicată. Am zărit mașina de cum am sosit. Îți atrăgea atenția de departe. M-am apucat de lucru și într-o jumătate de oră am fost gata. Abia am pornit motorul urmând să verific dacă indicatorul de benzină funcționa, când m-am trezit cu femeia tânără și frumoasă lângă mașină. *Ați terminat reparația*?*,* mă întrebă ea și îmi arătă cheia de contact, aidoma celei cu ajutorul căreia pornisem motorul. *Da, doamnă*! *Totul este acum în regulă,* am răspuns și am ieșit din mașină. *Mulțumesc mult*! mi-a spus ea și mi-a întins o hârtie de 100 de lei. Am făcut un gest de refuz, dar până să mă dumiresc bine, mi-a strecurat banii în buzunarul de la piept al salopetei, a sărit sprintenă în mașină și dusă a fost. Dar nu acesta este necazul. Imediat ce am urcat pe trotuar, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Irina sta pe o bancă și se uita spre mine. Aș fi pus cu oricine rămășag că nu mă vedea, că avea ochi numai pentru femeia aceea și pentru mașina în care se urcase. Mai mult încă, flutura mâna a rămas bun, când femeia demarase în trombă. Am vrut să o abordez, dar nici nu am făcut doi pași, că s-a ridicat, a trecut pe lângă mine și a mers în întâmpinarea bărbatului încărunțit.

Tânărul se opri din povestit, cuprins de obidă.

— Acum să-mi spui un lucru, domnule Cătană. Ai recunoaște-o pe femeia aceea, dacă ai mai vedea-o?

— Și dintr-o mie, domnule căpitan!

— Seamănă cu aceasta? îl întrebă Topuz, arătându-i fotografia Alexandrei Maltopol, o copie realizată după fotografia predată de Ernst Geyer.

— Ca două picături de apă.

— Tinere, uite ce e, dacă din întâmplare dai peste ea, dacă îți mai amintești vreun amănunt în legătură cu ea, te rog să mă anunți imediat.

— Vă făgăduiesc, domnule căpitan.

4

Ion Blajinu' constată că avea un vad bun. Această constatare îmbucurătoare nu o făcu din pricina buzunarelor sale pline cu monede. Ea îi fusese inspirată de faptul că îl zărise, de departe, pe Anton Milescu, care se îndrepta spre el. Ar fi putut să evite întâlnirea, dar această manevră strategică ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Dorea această întâlnire și se mira numai că nu avusese loc până atunci.

— Unde putem sta de vorbă? îl întrebă Milescu, de îndată ce ajunse în dreptul „orbului", scotocindu-se prin buzunare, în căutarea unui mărunțiș imaginar.

— Știu un loc sigur, răspunse Sfântu'. Veniți după mine!

După această imperativă invitație, Blajinu' porni fără să se asigure dacă persoana care îl interpelase îl urma sau nu. Merseră cam zece minute și – după ce au străbătut câteva străzi înguste și nefrecventate la ora aceea – ajunseră într-o piață circulară. Între timp, Blajinu' se descotorosise de ochelari și de pălărie, strângând bastonul, pe care-l pusese la locul lui, agățat de buzunarul interior al hainei.

— Vă propun să intrăm aici, dacă nu aveți nimic împotrivă, îi spuse Sfântu' lui Anton Milescu, care – de câtva timp – mergea alături de el. Aici nu este îngrămădeală și mai găsește omul o cafea ca lumea.

În curând se instalară la o masă mai retrasă din încăperea principală a cafenelei lăudate de Baljinu'. Cafeaua nu întârzie să le fie adusă.

— Bei un rom sau un coniac? întrebă Milescu.

— Mulțumesc! Nu beau niciodată dimineața, respinse cu demnitate Sfântu' ispititoarea propunere.

Un timp nu își vorbiră. Sorbeau tăcuți cafeaua și pe măsură ce se prefăceau mai nepăsători, arătau tot mai încordați. Când terminară de băut, Milescu tuși pentru a-și drege glasul, după care se uită drept în ochii lui Blajinu'.

— Când ai plecat de la mine atât de grăbit, ai uitat să iei banii. Uite-i aici, spuse el, întinzându-i un pachet de bancnote.

Sfântu' întinse mâna după bani, îi luă cu o indiferență calculată, îi numără pe îndelete – două mii – după care îi puse pe masă.

— Banii nu mă mai interesează, spuse el cu prefăcută răceală și înghiți în sec.

— La aceștia mai adaug o mie, nu dezarmă Milescu, în fața neașteptatului răspuns.

— Banii nu mă interesează, rosti din nou Blajinu', pe același ton. Deocamdată, se grăbi el să adauge, când Milescu începu să tragă banii spre dânsul.

— Ți-e frică să îi iei? Nu am notat seriile.

— Aș! făcu disprețuitor Sfântu'. Nu d-aia! Dar aș vrea mai întâi să știu de ce vreți să îmi dați atât bănet. Apoi, să mai stăm de vorbă. Ce vreți de la mine?

— Să dispari pentru un timp, rosti cu seriozitate Milescu.

— Să… să dispar!?… Pentru ce?

— Da, să te faci nevăzut pentru o bucată de vreme. Să pleci în alt oraș…, sau undeva, la țară. Indiferent unde, numai să nu mai apari pe lângă biserică și în nici o altă parte a orașului. Mai cu seamă prin preajma fabricii VENUS.

— Cine nu vrea să mă mai vadă în ochi?

— Cel care ți-a dat telegrama să o duci la oficiu.

— Domnu' care mi-a dat telegrama era unu' ca dumneavoastră. Dar nu vâr mâna în foc că nu ați fost chiar dumneavoastră. Dar mai știi? De șchiopătat, șchiopăta tot așa. De vorbit, vorbea tot așa, mieros și cam răgușit. Chiar la haine și la înălțime aducea cu dumneavoastră, bașca părul sur de la tâmple. Încolo, n-aș putea să zic. Dar mai știi? Poate sunteți gemeni de semănați așa de bine, de nu vă poate deosebi omul. Dar, adică, ce interes aveți de-l căutați pe omul cu telegrama?

— Este vorba de viață și de moarte.

Era ceva în tonul și pe chipul celui care rostise aceste cuvinte, încât Sfântu' se cutremură.

— Vrei să-l dai gata, ai? îl întrebă el cu familiaritate, trecând – grăitor – degetul arătător peste gât, între bărbie și mărul lui Adam.

— Nu te privește! sună răspunsul sec.

— Ba pentru banii pe care îi iau mă privește, replică Blajinu', băgând banii în buzunar. Nu vreau să iau banii de pomană. Și mai vreau să știu dacă nu este ceva necurat la mijloc, ceva care să miroasă a poliție!

— Nici vorbă de așa ceva! Nu din partea aceasta să-ți fie teamă.

— Atunci, ce vreți să spuneți?

— Că, dacă nu pleci încă de astăzi, sau până în 24 de ore, nimeni nu va mai da un ban pe pielea ta.

Ion Blajinu' încă nu-și revenise din uimire, când Anton Milescu se făcu nevăzut. După ce îi mai veni inima la loc, achită cafelele și ieși gânditor din local.

Își pusese din nouă pălăria și ochelarii, iar bastonul tatona cu precauție acolo unde „orbul" bănuia că ar fi vreun obstacol. Era din nou Ion Sfântu', orbul de la Vovidenia.

Străbătuse cam jumătate dintr-un pasaj pustiu, pe care îl alesese tocmai ca să mai scurteze calea, când – urechea lui atentă sesizase zgomotul unui motor de automobil – întoarse instinctiv capul. Din spate, venind în viteză, creștea, uriașă, o limuzină.

Ion Sfântu' o rupse la fugă, fără să se mai uite înapoi, dându-și seama că viața îi atârna de un fir de păr. Dar cu toate că fugea din toate puterile, mașina se auzea tot mai aproape, iar distanța până la capătul pasajului creștea parcă, în loc să scadă.

I se păru că fuge de un veac. Respirația îi era aproape tăiată, iar inima bătea să-i spargă pieptul. Simțea că peste câteva secunde se va prăbuși, când speranța îi dădu aripi. În față zărise o gură de canal deschisă, capacul acesteia stând tras într-o parte.

Un ultim efort, încă un salt și sări în canal. În aceeași secundă, automobilul zbură, vâjâind, pe deasupra.

Când ieși din gura de canal, urcând o scară de metal lipită de peretele acestuia, aproape că nu îi venea să creadă că scăpase cu viață. Era plin de noroi până peste genunchi. În afară de faptul că șchiopăta puțin, mai avea câteva zgârieturi. Binecuvântă, în gând, neglijența celor

de la canalizare, trase capacul peste canal, se întoarse după baston și, după ce îl găsi, se grăbi să ajungă la capătul pasajului.

Sosit la lărgime, opri un taxi, care îl luă după o scurtă parlamentare cu șoferul. După zece minute, se găsea în biroul căpitanului Topuz.

— De unde ai răsărit? îl întrebă acesta, măsurându-l de sus până jos.

— Blajinu' a murit acum un sfert de ceas, într-un canal. Trăiască Șendrea! exclamă teatral cel interpelat, scoțându-și ochelarii, pălăria și peruca. Bastonul alb îl așeză alături de celelalte obiecte, pe masă.

— Du-te și te spală, găsește-ți alte haine și întoarce-te să stăm de vorbă. Până revii, deschid ferestrele să mai intre puțin aer curat. Numai dacă socoți că este necesar, adăugă Topuz, privindu-l zâmbitor pe colaboratorul său, care se grăbi să părăsească încăperea.

După aproape o jumătate de oră, își făcu din nou apariția. Numai faptul că mai șchiopăta puțin și că pe umărul obrazului drept avea un plasture mic amintea întâmplarea prin care trecuse.

— Cum arăta individul de la volan? îl întrebă căpitanul Topuz, după ce Șendrea termină de relatat ceea ce i se întâmplase.

— Nu știu, domnule căpitan. În fracțiunea de secundă cât am întors capul, am reținut numai că purta ochelari-mască și că avea pe cap o cască, parcă de aviator, cu clapele trase pe obraji.

— De ce nu ai tras când ți-ai dat seama că te afli la un pas de moarte?

— Nu mi-am pierdut nici o clipă speranța că voi scăpa. În plus, nu am vrut ca – în eventualitatea că atentatorul ar fi reușit să scape – el să-și poată da seama că nu a avut de-a face cu Blajinu', cel adevărat.

— Acum să mergem la șef, să-i povestești pățania ta. Îl va interesa, cred, oferta pe care ți-a făcut-o Milescu.

Șendrea îi detalie maiorului Liciu prin ce a trecut cu puține ore în urmă. În relatarea sa, încercă să nu omită nici un amănunt. Liciu îl ascultă cu atenție, puțin încordat, ca și cum ceea ce auzise ar fi trezit în el unele întrebări, la care ar fi vrut să răspundă – dacă era posibil – imediat, dar îi lipsea acel ceva menit să conducă la un rezultat favorabil.

— Sigur că Milescu a avut motive să procedeze așa. Poate că știe ceva ce noi nu cunoaștem încă, rosti el după un timp, părând să nu se adreseze colaboratorilor săi, ci vorbind mai mult, ca și când ar fi dat viață unuia din gândurile care îl frământau.

— Faptul că s-a încercat înlăturarea lui Ion Blajinu', spuse Topuz, ar arăta la prima vedere că, așa cum se întâmplă uneori la jocul de șah, adversarul a intrat în criză de timp. Că îi este frică. Că se teme de un deznodământ, care ar putea fi altul decât cel preconizat de el. Totuși, dacă am concluziona astfel, am fi total nerealiști.

— Ai dreptate, interveni aprobator maiorul Liciu. Asasinul lui Ernst Geyer și al celor trei tineri – dacă este același – nutrește convingerea că stăpânește încă situația. Crede că inițiativa continuă să fie de partea lui. La aceasta contribuie și faptul că are acum un aliat puternic, pe Alexandra Maltopol. Știind că ne va vizita, am luat măsuri să o urmărim de la punctul de frontieră până aici. Postul de control de la intrarea de vest a orașului urma să semnaleze sosirea ei. De acolo, echipajele noastre mobile ar fi trebuit să o urmărească până în locul în care s-ar fi stabilit. Se pare că am subestimat capacitatea acestei femei. Când am luat legătura cu vama, am aflat cu surprindere că a intrat în țară cu o zi înainte de sosirea lui Ernst Geyer, când – practic – nimănui nu îi putea trece prin minte să o urmărească. Atunci, nici nu știam de existența ei. Inexplicabil, nici până la ora aceasta nu ni s-a semnalat faptul că Alexandra Maltopol a intrat în oraș. Nici urmă de ea sau de automobilul cu care a venit în țară.

— Dar dacă a ajuns în oraș prin altă parte? întrebă Șendrea. Ar fi putut intra pe la Est, sau pe la Nord, angajându-se inițial pe linia de centură. De asemenea, avea posibilitatea să treacă frontiera folosind o altă identitate decât aceea pe care i-o cunoaștem.

Liciu se uită la tânărul său colaborator cu plăcută surprindere.

— Ei, ce zici de festa pe care ne-a jucat-o Alexandra Maltopol? îl întrebă el pe căpitanul Topuz, acceptând astfel, fără rezerve, ipoteza lui Șendrea.

— Domnule maior, am avut acum o oră o vizită. Vasile Cătană, o cunoștință recentă a lui Șendrea, a venit să-i relateze un fapt important, conform unei înțelegeri stabilite între ei. În lipsa lui Șendrea, a vorbit cu mine.

Apoi se grăbi să reproducă tot ceea ce îi spusese tânărul mecanic. Când Topuz termină, șeful său se ridică din fotoliu, dădu ocol biroului și începu să se plimbe prin încăpere, gânditor, cu capul ușor aplecat înainte. Se opri apoi brusc, cu fața înseninată, lângă cei doi colaboratori.

— În acest caz dificil, începu el, avem un atu pe care adversarii noștri nu îl bănuiesc. Ei nu știu că Geyer ne-a dezvăluit planul celor care intenționează să intre în posesia formulei medicamentului. De aceea a apărut acum Alexandra Maltopol. Socotind că nu are de ce să se teamă, s-a stabilit în orașul nostru. Fără îndoială că i s-a pregătit din timp un adăpost. Nu-l cunoaștem încă. De acolo, ca de la un post de comandă, a ordonat uciderea lui Geyer. Tot de acolo, va urmări dacă agentul așa-zisei concurențe va duce la bun sfârșit sarcina pe care i-a încredințat-o. A sosit momentul unei prime evaluări a activității noastre. Socot că este necesar ca mata, Topuz, să-l convoci pe Anton Milescu. Trebuie să stăm încă o dată de vorbă cu el, aici la noi. Comportamentul său mă contrariază într-o anumită măsură. Atitudinea sa față de tot ceea ce s-a întâmplat se apropie, uneori, de umilință. Chiar dacă îl marchează trecutul, și acest lucru se vede bine de la mare distanță, găsesc că ceva – necuantificabil încă – nu este în ordine. Utile sau inutile, suferințele se determină în raport cu întreaga existență a individului, în strânsă legătură cu conștiința lui. Vreau să verific acest adevăr.

Capitolul 11

Din pieptul zbuciumat de patimi
Eu simt cum lava și-o revarsă
Cumplita vorbelor năvală,
Potop păgân pe buza-mi arsă.

G. TOPÎRCEANU: *Vade retro*

1

În acea după-amiază, după ce termină programul de lucru, Anton Milescu se îndreptă spre locuința lui Ștefan Hotăran. Întâmplarea făcu să-l întâlnească în holul blocului, unde tocmai închidea ușița de la cutia de scrisori.

— Nimic pe ziua de astăzi? îl întrebă Milescu, deși gândul îi zbura în altă parte.

— Nimic, veni răspunsul. Familie nu am, rude apropiate nu, așa că nu prea are cine să-mi scrie.

— De altfel, chiar și scrisorile aduc de multe ori încurcături; desigur, după ce au fost citite. Hârtiile aducătoare de vești nedorite sunt rupte ori arse, dar necazurile pe care le-au vestit rămân pentru mult timp, uneori pentru totdeauna.

— Ești pesimist astăzi. Ce gânduri te apasă? Hai mai bine sus, la mine, să bem un lichior. Dulceața lui va alunga amărăciunea gândurilor.

— M-ai convins. La un păhărel, limbile se mai dezleagă. Un necaz împărtășit cuiva își pierde jumătate din efectul său atât de dăunător nervilor.

Peste puțin timp, ședeau la o masă mică, rotundă, în garsoniera lui Hotăran. Primul pahar îl băură în tăcere. La al doilea, după ce își aprinseră țigările, Hotăran se adresă oaspetelui său:

— Ai ceva pe suflet. Nu mă înșel, nu-i așa?

— Ce om nu ar avea, dacă ar fi în locul meu? răspunse cu năduf Milescu. Gândește-te numai: trei morți într-un răstimp foarte scurt. Toți trei au fost prietenii Sabinei. Cu primul urma să se mărite.

— Al treilea avea și el perspective, nu-i așa?

— Sabina mă îngrijorează, reluă Milescu, părând că nu a auzit vorbele lui Hotăran. Fiica mea nu mai este cea de odinioară. Nu aș putea preciza în ce constă această schimbare, dar – ca părinte – simt că se petrece ceva cu ea. Apoi, mai este și Irina. Nepoata mea îmi dă de-a dreptul dureri de cap. Ce este între dumneata și ea?

Întrebarea îl surprinse pe Hotăran doar prin bruschețea ei. Tuși ca pentru a-și drege glasul și sorbi liniștit o înghițitură de lichior.

— Prietenia care mă leagă de dumneata mă obligă să fiu sincer. Ce poate să fie între un bărbat de vârsta mea – i-aș putea fi tată – și o copilă care se vrea emancipată? Se simțea singură în casa dumitale. Sabina are altă fire, alte preocupări. Sabina mai visează încă. Irina nu visează. Trăiește în realitate. Ea vrea și, ceea ce vrea, caută să aibă. Este primejdios, după părerea mea, să lași singură o fată de vârsta ei și cu firea ei. Am luat-o de câteva ori cu mine, la plimbare. Se pare că ar nutri pentru mine un sentiment pe care aș fi foarte fericit să-l cred filial. Sunt singur și i-aș fi recunoscător dacă aparența ar deveni realitate. Ar da un conținut inedit vieții mele.

— Îți mulțumesc pentru sinceritatea răspunsului.

— Altfel nu ți-aș fi prieten, cu toate că ai vrut să mă dai pe ușă afară acum câteva zile. Dar lasă-mă, rogu-te, să-ți mai spun ceva: Să fie limpede, o dată pentru totdeauna, că a fi îndrăgostit este un fapt strict personal, care nu privește persoana iubită, chiar dacă aceasta răspunde, la rândul ei, cu dragoste. Se schimbă, chiar și în acest caz, gesturi și cuvinte, în care fiecare citește ceea ce simte la un moment dat, și – prin analogie – presupune că se regăsește în celălalt. Dar nu este absolut necesar ca ipostazele pe care le-am menționat să coincidă. Dacă se întâmplă, atunci cu atât mai bine…

— Încerc să te urmăresc și, în egală măsură, să te înțeleg. În mod normal, n-ar trebui să-mi fie prea greu, având în vedere ceea ce am trăit eu cu mulți ani în urmă, oftă Milescu. În altă ordine de idei, continuă el, crede-mă că și astăzi îmi pare rău când îmi amintesc cât de nedrept te-am judecat, și cât de pripit. Dar pe măsură ce-mi vorbeai despre dragostea mea față de Sabina, ca despre dragostea firească a unui părinte, care își iubește copilul ca pe lumina ochilor, îmi dădeam seama tot mai mult ce prieten neprețuit am în dumneata.

— Era firesc să fii atât de nervos. Care om ar fi fost altfel? Mă mir și acum, chiar, cum te poți stăpâni când amenințarea plutește, mai mult ca oricând, asupra dumitale!

— Știu, știu destul de bine, spuse plin de amărăciune Milescu. Și căpitanul Topuz mă consideră vinovat de cele trei omoruri. Mai ales că mi-a și demonstrat de ce, în chiar seara când eram gata să stric prietenia cu dumneata.

— Nici pe mine nu m-a lăsat la o parte. Pentru prima crimă, sunt sigur, ține cu orice preț să mă scoată vinovat.

— Topuz este ca o apă liniștită.

— Dar apa liniștită sapă malurile adânc, spune o vorbă veche, pe care o apreciez mult, rosti sentențios Hotăran.

— Cu toate acestea, s-ar putea ca el să aibă dreptate.

— Nu înțeleg, crede-mă, făcu nedumerit mecanicul-șef.

— Un om a murit. Cercul din care făcea parte era compus dintr-un număr de șapte persoane, care – dacă te adaug și pe dumneata – crește la opt. Și acum să facem puțină matematică:

8 – 1 = 7, prin moartea lui Sorin;

7 – 1 = 6, prin moartea lui Pantea;

6 – 1 = 5, prin moartea lui Victor;

5 – 3 = 2, dacă scădem femeile;

2 = Milescu + Hotăran.

— Nu sunt un logician mai bun decât dumneata, spuse cu promptitudine Hotăran. Cu toate acestea, bunul simț îmi spune că, dintre noi doi, eu trebuie să fiu exclus. Așadar, 2 – 1 = Milescu.

— De ce?

— Nu există nici un motiv plauzibil care să mă fi îndemnat să-l ucid măcar pe Sorin Vescan. Cât despre ceilalți doi, numai cineva cu o fantezie bolnăvicioasă m-ar putea bănui că i-aș fi putut asasina. Cu atât mai mult, cu cât ultimul s-a sinucis.

— Ce motive ar fi avut? îl întrebă Milescu.

— De ce să nu admitem că el i-a ucis pe ceilalți? Numai așa ar fi reușit să o ia pe Sabina de soție. Ros de remușcări, și-a curmat firul vieții.

— Ar mai fi o ipoteză…, cea mai posibilă, după părerea mea, spuse Milescu. Victor Orleanu și-a ucis prietenii, pentru că aceștia dăduseră din întâmplare peste

un secret. Acest secret, devenit public, i-ar fi adus dezonoarea.

— Pentru ca ipoteza despre care vorbești să fie valabilă, ar trebui să cunoști tocmai secretul respectiv.

— Știu și eu? Presupun că este ceva legat cu meseria noastră. Poate că Victor căzuse în mrejele unei femei – posibilă agentă a unui serviciu de spionaj –, care urmărește obținerea unor informații cu un anumit grad de confidențialitate. Ar putea fi vorba de experiențele personale, pe care le-am făcut timp de câțiva ani în laborator. Acum, cred că nu mai fac nici un secret spunându-ți că voi experimenta un preparat, după o formulă descoperită de mine, care – se pare – deschide perspective noi în oncologie.

— În acest caz, Victor nu s-a sinucis. După ce a înstrăinat secretul, a fost asasinat de persoana care îl racolase. Privită din acest unghi, situația noastră, a celor rămași în câmpul de observații al lui Topuz, este tot mai serioasă, nu găsești?

— De acord cu dumneata. Această situație, însă, mă determină să consider eronat ultimul dumitale calcul aritmetic, răspunse Anton Milescu. Apoi continuă: 2 – 1 = Hotăran, spune aritmetica elementară. În cazul în care Orleanu a trădat, eu nu pot fi asasinul lui. Eu sunt scos din cauză.

— Nu înțeleg de ce?

— Pentru că Orleanu cunoștea secretul de la mine. Or, eu, numai dacă aș fi fost nebun, cumpăram pe cineva ca să fure un secret pe care îl cunoșteam. Mai mult încă, după ce i-aș fi destăinuit secretul, iar el l-ar fi împărtășit, la rândul său, să-l fi omorât, așa, fără nici un temei? Nimeni nu omoară pe cineva numai de dragul de a omorî.

— În concluzie? întrebă netulburat Hotăran.

— În concluzie, în scurt timp Topuz te va acuza că ești autorul celor trei crime.

— Argumentația dumitale este absurdă. Ba, mai mult, nu ține seama de absența oricărui secret, cel puțin în ceea ce mă privește.

— Se vede că nu m-ai crezut că am descoperit formula unui medicament! rosti cu imputare Milescu. Și totuși secretul există. Îl am eu, uite aici! Fără a-și ascunde satisfacția, izbi cu palma peste servieta pe care, când intrase, o pusese lângă el, la picioare.

Hotăran îl privi cu interes crescând; apoi se aplecă, uitându-se la servietă, ca și cum ar fi văzut pentru prima oară în viața lui un asemenea obiect.

— Vrei să spui că, în loc să păstrezi în siguranță o asemenea comoară, o porți cu dumneata? Știi ce s-ar întâmpla dacă ți-ar lua-o cineva? Ori dacă ai pierde servieta? Stau și mă minunez cum poate cineva să procedeze într-un mod atât de copilăresc, de iresponsabil!

— Nu înțeleg de ce te agiți, ripostă liniștit Milescu. Nu am cum să o pierd, fii liniștit. Este vorba despre documente personale. Nici până acum nu le-am păstrat încuiate cu șapte lacăte. Le-am ținut în laborator, în fișetul meu personal. Acum, pentru noaptea aceasta, le duc la mine acasă, unde le voi depozita la loc sigur. Am un mic seif, cred că știi. Acolo își vor găsi locul formula chimică a preparatului și cele câteva pagini care conțin note și observații de laborator. Dacă este nevoie, voi veghea toată noaptea lângă seif. Nimeni nu va putea avea acces, fără știrea mea, la ascunzătoare. Nimeni nu-mi va sustrage descoperirea.

— În cazul acesta, vei fi un om mort, rosti Hotăran cu un ton care îi îngheță lui Milescu sângele în vene.

— De ce aș fi un om mort?

— Pentru că, dacă aș fi cu adevărat asasinul din demonstrația dumitale de aritmetică elementară, aș avea tot interesul să-ți iau prada pentru care am ucis trei oameni. Altfel, toate cele trei crime nu ar mai avea nici o rațiune.

— De ce nu mă ucizi? Ce mai aștepți? strigă Milescu, sărind în picioare.

— Pentru că nu vreau să-ți fac voia, rosti calm Hotăran, turnând cu atenție lichior în cele două pahare.

— Ce vrei să spui? îl întrebă tatăl Sabinei, recăzând pe scaun.

— Ai ajuns la limitele rezistenței nervoase. Ai întins prea mult coarda. Nu ai curajul să te sinucizi. Ești prea laș pentru acest act suprem. Atunci vii la mine, faci pe matematicianul și mă provoci, în speranța că îmi voi pierde capul și te voi asasina, momindu-mă cu o poveste cusută cu ață albă, despre un secret pe care îl porți cu dumneata în geantă, așa cum ți-ai duce resturile de la micul dejun.

Anton Milescu își ascunse fața în mâini și își sprijini fruntea de marginea mesei.

Hotăran se uită îndelung la bărbatul năruit din fața sa, iar apoi sorbi pe îndelete lichiorul din pahar. Se ridică liniștit și veni lângă vechiul său prieten. Întinse mâna și îl bătu ușor, a îmbărbătare, pe umăr.

2

Sabina puse gânditoare telefonul în furcă. Convorbirea o surprinse la început, dar pe măsură ce se desfășurase, făcuse loc unei neliniști crescânde. Își aruncă în grabă pardesiul pe umeri și se grăbi să părăsească locuința. La ușă, se întâlni cu Ana Timaru, care o privi îndelung.

— Unde pleci fără să fi stat la masă? întrebă ea grijulie.

— Mătușico, nu te supăra, mă întorc peste o jumătate de oră. Vom cina atunci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu… nu s-a întâmplat nimic, fii liniștită! Am uitat ceva la birou.

— Și bucatele mele?

— Le reîncălzești când mă întorc, aruncă peste umăr Sabina și trecu în fugă pe lângă menajeră.

Ana Timaru se uită după ea și făcu un gest cu mâna, care vroia să fie cât mai grăitor, după care intră în casă.

Mecanicul-șef o aștepta pe Sabina în pragul ușii. Se pare că privise pe fereastră și, când o văzuse trecând, îi ieșise în întâmpinare.

După ce intră în casă, Sabina se așeză neliniștită pe un scaun, din întâmplare chiar pe acela pe care, cu puțin timp mai înainte, șezuse tatăl ei. Se uită la unchiul Ștef, cum obișnuia să îi spună lui Hotăran încă de când era mică, cu o privire în care se citea nerăbdarea de a desluși pentru ce fusese chemată, dar și teama că această invitație va însemna aflarea unor vești rele.

Hotăran, întâlnindu-i privirile, păru stingherit. Nu spuse nimic, ca și cum nu ar fi știut cum să înceapă.

— Despre ce este vorba, unchiule? Spune-mi ce s-a întâmplat? Tata?

Inima tinerei bătea cu putere, zvâcnit. Simțea cum i se urcă un nod în gât, încet, încet. Înghiți cu greutate și nu-și mai dezlipi privirile de la Hotăran.

— Nu vreau să exagerez, Sabina dragă, însă mă tem că vestea pe care ți-o dau nu este dintre cele mai bune.

— I s-a întâmplat tatii ceva?

— Nu, în privința aceasta fii liniștită. Nu i s-a întâmplat nimic. Și să sperăm că nici de aici înainte nu vom avea de ce să ne temem pentru el.

— Deocamdată m-ai liniștit. Nu înțeleg însă ce îl amenință pe tăicuța?

— Fata mea – spuse părintește Hotăran –, te rog să fii tare și să mă asculți cu răbdare. Să dai dovadă de înțelegere în privința vorbelor mele, să ierți ce este de iertat și să îndrepți ceea ce se mai poate îndrepta. De atitudinea pe care o vei avea față de tatăl tău, de modul în care vei acționa pentru fericirea lui și a ta, depind viitorul și, poate, chiar viața lui.

Sabina era numai ochi și urechi. Urmărea cu sufletul la gură vorbele pe care le rostea Hotăran, dar – pe măsură ce asculta – înțelegea mai puțin. Presimțea, mai mult decât intuia, că un mare pericol îl amenința pe tatăl ei.

— Unchiule Ștef, nu ai vrea să fii mai clar? Îți promit că voi asculta cu luare aminte tot ceea ce îmi vei spune și că mă voi comporta așa cum mă sfătuiești. Ce primejdie îl amenință pe tata?

— Sabina dragă, întâmplările tragice la care am fost martori ne-au afectat pe toți peste măsură. Tatăl tău este cumplit de zdruncinat. Mă tem pentru el…

— Ce trebuie să fac pentru a-l salva? îl întrebă Sabina și strânse cu putere pleoapele, ca să-și stăvilească lacrimile.

— Toni a fost la mine. Am vorbit despre unele și altele. Mi-a făcut o demonstrație de aritmetică, care – după părerea lui – ar fi edificatoare în ceea ce privește cazul aflat în curs de cercetare. În concluzie, mi-a spus fățiș că numai eu aș putea fi bănuit de moartea celor trei tineri. La rândul meu, i-am demonstrat șubrezenia argumentației sale. A început să plângă ca un copil. Când și-a revenit, mi-a mărturisit că a vrut să provoace o reacție de revoltă firească din partea mea. Spera că furia mă va determina să comit un act necugetat. Când a văzut falimentul tentativei sale, m-a rugat în genunchi să-l omor, deoarece el nu avea destul curaj să-și ia viața. Spe…

Hotăran se întrerupse, alarmat de chipul Sabinei. Fata, cu ochii închiși – era vizibil efortul de a strânge pleoapele –, cu tot sângele fugit din obraji și buzele

strânse, învinețite, se ținea cu amândouă mâinile de marginea mesei ca să nu cadă.

Mecanicul-șef se repezi și aduse un pahar cu apă, pe care îl apropia de buzele tinerei. Îi prinse, ca unui copil, capul în căușul palmei stângi și îi dădu să bea câteva înghițituri.

— Te simți mai bine? o întrebă el, cu glasul tremurând de grijă.

— Continuă, te rog, veni răspunsul ei abia auzit.

— I-am arătat lipsa de rațiune și nesăbuința unei asemenea dorințe. Mi-a răspuns atunci că nu îi rămâne decât un singur lucru de făcut. Să se predea ca făptaș al celor trei omoruri.

— Iată de ce m-am temut tot timpul, rosti încet Sabina, în vreme ce lacrimile îndelung reținute se iviră la colțul ochilor.

— Aici a plâns și tatăl tău, aproape șopti Hotăran.

Și fata, asemenea tatălui ei, își ascunse fața în palme, rezemându-și fruntea înfierbântată de masă. Când conteni din plâns, stătu așa, o vreme, apoi se îndreptă. Din când în când, o mai scuturau fiorii.

— Voi fi cuminte, spuse ea cu un zâmbet chinuit, zărind imputarea ce se citea în ochii mecanicului-șef. Nu voi mai plânge. Continuă, te rog.

— Toni mi-a spus că dovada celor destăinuite de el se găsește înscrisă într-un fel de jurnal, în care a notat, de-a lungul anilor, unele întâmplări sau evenimente, cu o anumită înrâurire asupra lui și a ta.

— Vrei să spui că tata a scris un fel de spovedanie a vieții lui într-un jurnal de care noi, cei din casă, nu știm nimic?

— Așa mi-a spus. Din ceea ce a consemnat acolo, s-ar desprinde clar că el i-a ucis pe doi din cei trei tineri. Unul, după spusele lui, s-a sinucis. Este vorba de Călin Pantea. Deoarece crede că această sinucidere a fost determinată de moartea lui Sorin Vescan, se consideră autorul moral al actului deznădăjduit al lui Pantea.

— Ce motive l-ar fi împins pe tata să ridice viața unor semeni ai săi?

— O taină!

— O taină! Tata nu ascunde nici un fel de taine…; mai ales, față de mine.

— Sabina, tu știi că Toni nu este tatăl tău?

Tânăra se cutremură din toată ființa și dădu din cap.

— Dar ceea ce nu știi este că el te iubește, împotriva oricărei rațiuni, nu cu dragostea unui părinte față de fiica lui. Ani de zile te-a confundat cu soția lui, mama ta. Încet, încet, a început să nu mai deosebească visul de realitate.

— E o părere. Monstruos de greșită. Tăicuța mă iubește tare mult, dar nu cu dragostea vinovată pe care i-o atribui.

— Nu este o părere, ci adevărul adevărat! Mai știu și alții.

— Irina, mătușa Ana…

— Iată de ce trebuie să iei și să distrugi jurnalul lui Toni. Acolo scrie cât se poate de clar că, pentru a te păstra cu orice preț, pentru ca Sabina să nu-i fie răpită a doua oară, a trebuit să-i înlăture pentru totdeauna pe cei de care s-a temut că vor fi alesii ei.

— Ce mă sfătuiești să fac?

3

După cină, Sabina stătea întinsă pe pat, în camera ei, cu o carte în mână. Încercase să citească, dar nu izbutise, din pricina gândurilor felurite, unele mai vrăjmașe și mai neliniștitoare decât altele, care o asaltau.

Un ciocănit la ușă și Irina intră în camera Sabinei. Se opri sfioasă și se uită în jur, în căutarea unui punct de sprijin, parcă. Nu mai era Irina aceea dintotdeauna, așa cum se obișnuiseră cu toții să o vadă. Dispăruse din înfățișarea ei acel aer de aroganță, pe care-l arbora în mai toate situațiile.

Acum părea o fată modestă, roasă de remușcări pentru nesocotințele de până atunci.

Sabina, oricât era de preocupată de propriile ei gânduri, nu avu cum să nu observe această schimbare și se întrebă ce influențase atât de mult comportamentul Irinei.

— De ce ai venit? Noi nu mai avem nimic în comun, știi prea bine! Între noi două nu mai poate exista decât o relație pur formală, și asta doar pentru că tatăl meu a insistat.

— Sabina, începu Irina, și se așeză nepoftită pe marginea patului, vizita mea, în seara aceasta, nu trebuie să te mire. Crede-mă, te rog, sunt animată de cele mai bune intenții. Nu mai am nimic împotriva ta. De fapt, nu am avut cu adevărat niciodată. Am venit, acum, la tine ca

la o persoană apropiată, căreia poți să i te destăinui, să-i spui ce te doare, temerile care te frământă și întrebările la care nu ai găsit răspunsul. Să știi, Sabina, întâmplările acestea năpraznice m-au determinat să mă gândesc mult la ceea ce am făcut până acum. Îmi dau seama că mi-am irosit viața.

Puteai citi atâta părere de rău pe chipul ei, încât Sabina se simți mișcată. Dintr-un impuls firesc întinse mâna și cuprinse brațul Irinei.

— Nu-mi spune nimic care…

— Nu, Sabina, lasă-mă să-ți spun tot ce am pe suflet. Numai așa voi putea începe o viață nouă, despovărată de ceea ce a fost urât în mine. De când am venit la voi, am început să te invidiez, să îmi fie ciudă pe tine. Consideram că ursitoarele ți-au dăruit toate harurile posibile și că viața ți-a oferit tot ceea ce își poate dori o tânără. Ca să pot ajunge ca tine, mi-am făcut fel de fel de planuri. Îmi lipsea numai ocazia, care să mă ajute să le pot da viață. Într-o bună zi, mi-am dat seama că cei trei prieteni ai tăi te iubesc. Mi s-a părut că simpatia ta se îndreaptă mai ales asupra lui Sorin. M-am hotărât atunci să ți-l iau, ca să simți și tu o dată în viață ce este amarul. Nu îl iubeam. Pentru mine, el era însă întruchiparea speranței de a mă ridica, de a încerca să ajung acolo unde nu ți se poate refuza nimic. Când l-ai ales de soț, cu toate că știai ce fusese între el și mine, te-am urât de moarte. A murit însă el. Când a murit Călin, m-am bucurat că sufereai, în sfârșit, și tu. M-a mirat însă faptul că nu te exteriorizai în nici un fel.

— Am suferit chiar mai puțin decât aș fi bănuit. Abia la moartea lui mi-am dat seama că nu l-am iubit – cum nu l-am iubit nici pe Sorin – cu sentimentul pe care îl are o femeie pentru bărbatul visurilor ei.

— Între timp, continuă Irina, relațiile mele cu Hotăran, care au început imediat ce mi-am dat seama că nu mă pot bizui pe Sorin, au evoluat în sensul dorit de mine. Dar și de data aceasta planul meu a fost zădărnicit.

— Ce a provocat răsturnarea acestui din urmă plan? o întrebă Sabina.

— Moartea lui Victor.

— Nu înțeleg legătura dintre moartea lui Victor și falimentul visurilor tale?

— Căpitanul Topuz m-a întrebat cum mi-am petrecut timpul din momentul în care m-am deplasat în

sala de dans, însoțită de Hotăran, până când a fost descoperit cadavrul lui Victor. Am răspuns că, după ce am dansat un tangou și un vals, am plecat cu partenerul meu pe terasă, apoi spre pădure, unde am stat până când spectacolul de lumini s-a terminat. Atunci am revenit în salonul mic.

Irina Giurgea se opri și se uită la vara ei să vadă dacă i-a urmărit spusele.

— De ce te-ai oprit? o întrebă Sabina.

— Nu ai înțeles?

— Am înțeles că te-ai aflat tot timpul în compania partenerului tău, altceva nimic.

— Vezi, așa a înțeles toată lumea. Numai că eu am mințit. Am mințit pentru că am vrut să apăr pe cineva… Pe acel cineva l-am crezut atunci vinovat – și îl mai cred încă – de moartea lui Victor.

— Nu văd pe cine, își exprimă Sabina nedumerirea.

— Hotăran! Tot nu ai înțeles?

— Dacă unchiul Ștef a fost cu tine tot timpul, nu văd cum l-ar fi putut otrăvi pe Victor.

— Aici este cheia întregii probleme. Hotăran nu a fost tot timpul cu mine. După ce am ieșit din sala de dans, a început jocul de artificii. Curioasă, lumea a năvălit peste noi și ne-a despărțit. Pe el l-am regăsit abia la urmă. L-am văzut în pragul ușii, chiar la intrarea în salon. Mi-a spus că m-a așteptat acolo, iar apoi amândoi am intrat în salon. Când l-am văzut pe Victor lungit pe parchet, mi-am spus că numai Hotăran putea să-l aducă în starea aceea.

— De ce îmi spui toate acestea?

— L-am mințit, ți-am spus, pe căpitanul Topuz. Când se va afla adevărul, aș vrea să am un martor că nu am tăinuit fapta lui Hotăran.

— Dacă – după cum ai spus – ai șters cu buretele peste trecut, de ce nu-i declari mâine căpitanului Topuz ceea ce mi-ai spus mie astăzi? Dacă îți vine greu să i te adresezi direct, scrie, ori dă un telefon.

— Cred că voi face și acest pas într-o bună zi, spuse pe gânduri Irina.

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, cu toate că mărturisirea ta, cea de acum, nu ar putea aduce nici o schimbare. Poți să fii liniștită. Unchiul Ștef nu poate fi asasinul lui Victor.

— Ce?!… Ce tot spui? strigă uimită Irina.

— Eu l-am otrăvit pe Victor, rosti cu o liniște de gheață, Sabina. O știe și Topuz, adăugă ea, privind fix chipul Irinei.

4

Ca în fiecare seară, de atâția ani, Anton Milescu sta în fotoliu și se uita la tabloul pictat de mama Sabinei. Obsedat de imagini a căror derulare mentală forma a doua lui viață, privea tabloul, fără a atinge însă starea aceea de pierdere a controlului, de confundare a realului cu plăsmuirea creierului. Recenta discuție cu doctorul Mârza, la care se adăugaseră medicamentele prescrise de acesta, contribuise fără îndoială la crearea acestei situații dominate de îndoială și ambiguitate.

De vină erau și evenimentele acelea tragice, care au răsturnat tiparul vieții lui liniștite. L-au determinat să trăiască într-o continuă tensiune, într-o teamă crescândă pentru Sabina și pentru el.

Nu era un erou. Acum, că acceptase să ia cu sine formula medicamentului pe care-l descoperise și notele de laborator, lăsându-se convins să intre într-un joc plin de primejdii, după părerea lui, îl încerca un sentiment de teamă. Se simțea totuși mai liniștit la gândul că în dimineața următoare le va încredința din nou fișetului său din laborator.

Se gândea dacă nu era cazul să se lungească pe pat, după ce își va fi luat calmantul prescris de medic, când Sabina intră în cameră.

— Bună, tăicuță! îi spuse ea apropiindu-se; apoi, cu un gest tandru, îl sărută pe obraz.

— Bună, fata mea! răspunse Milescu. Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Îmi era teamă că te-ai culcat fără să îți iei medicamentul.

— Nu, draga mea. Tocmai intenționam să îmi iau pilulele și să mă bag în pat.

— Am rugat-o pe tușica să-ți pregătească puțin lapte cald, iar mie să-mi facă un ceai de tei. Ai să bei laptele, nu?

Anton Milescu nu răspunse. Părând preocupat de ceva, se uita cu tristețe la fiica sa.

— Ai să bei laptele, tăicuță?

— Mda, laptele?… Da, sigur că da, fata mea.

— Ce ai tăicuță, ce te frământă? Se vede cât de acolo că te apasă ceva. Ori ești bolnav?

— Sabina, rosti cu gravitate Milescu, îți dai seama prin ce încercări grele am trecut. Nu vreau să-ți ascund că mai avem un hop de trecut. După o chibzuință îndelungată, am luat o hotărâre. De modul în care va fi ea interpretată de cei cărora le-o voi face cunoscută, depinde în cea mai mare măsură viitorul nostru. Mâine, chiar, trebuie să stau din nou de vorbă cu căpitanul Topuz. Discuția noastră, nu mă îndoiesc, va clarifica în bună parte misterul evenimentelor tragice din ultimul timp.

Anton Milescu termină cu greutate ultima frază, ca și cum fiecare cuvânt rostit l-ar fi durut.

Sabina ascultase mută de uimire. Nu se îndoia de faptul că tatăl ei vorbea de jurnalul său, care – odată intrat în posesia lui Topuz – ar fi făcut publice două secrete: dragostea lui Anton Milescu față de ea și identitatea celui care l-a asasinat pe Victor Orleanu. Sabina nu avea nici o îndoială că Hotăran avusese dreptate, că – avertizând-o – se dovedise un prieten de nădejde al tatălui ei.

— Tăicuță, șopti ea și ochii i se umeziră. Tată drag și bun! Spunând acestea, se lăsă în genunchi și îi sărută mâna.

— Nu, Sabina! De ce faci asta, fata mea? Eu…

Zgomotul ușii, care tocmai se deschidea, îi făcu să tresară. În prag se oprise Ana Timaru.

— Am pregătit ceaiul, Sabina. Laptele este încă pe aragaz.

— Să nu dea în foc, răspunse tânăra, numai așa ca să spună ceva.

— N-aș crede! Am lăsat-o în bucătărie pe Irina. Va avea ea grijă de lapte până mă întorc.

— Bine mătușică! Vin acum și eu. Poți să torni laptele. Îl voi aduce eu tatii. Dumneata poți să te culci.

Ana Timaru părăsi încăperea, urmată imediat de Sabina. Peste câteva minute, Anton Milescu luă două comprimate, bău un pahar de lapte cald, cam fără gust, și se lungi pe pat.

Sabina își duse ceaiul de tei la ea în cameră, îl bău după câtva timp, apoi se vârî în așternut, cu urechea la pândă.

Trecură două ore lungi de așteptare. Începuse să se simtă obosită. Pleoapele îi deveneau tot mai grele. Cu un efort, coborî din pat, își puse un halat și se îndreptă spre

camera tatălui ei. Ascultă la ușă și, neauzind nici o mișcare, o deschise cu multă băgare de seamă, după care pătrunse înăuntru în vârful picioarelor. Așteptă câteva secunde cu sufletul la gură, închise ușor ușa, iar apoi se îndreptă ceva mai sigură spre patul în care dormea tatăl ei.

Ascultă atentă. Auzind respirația profundă și regulată a lui Anton Milescu, aprinse lampa de noapte. Avu destule emoții până ce îi desfăcu cheia, pe care o purta la gât, prinsă de un lanț subțire.

Odată aflată în posesia cheii, oftă ceva mai ușurată, dar imediat trebui să se așeze pe marginea patului, ca să-și înfrângă un acces de slăbiciune. Depuse un efort ca să-și ridice pleoapele grele, ca de plumb, se ridică și se îndreptă șovăind spre bibliotecă. Acolo, la lumina lămpii de masă, pe care o aprinse, se detașa net, prins de perete, *Răpirea Sabinelor.*

Nu stătu, ca de atâtea ori, să admire tabloul. Nu avea nici timp, nici putere. Simțea că peste cinci minute va cădea din picioare. Se apropie de tablou, îl împinse de ramă, lateral, iar acesta culisă și făcu loc ușii unui mic seif. Atentă la cel mai mic zgomot, vârî cheia în broască, răsucind-o de două ori. Imediat, ușa – împinsă de un resort – se deschise larg.

Sabina nu pierdu mult timp cu scotocitul. Știa ce trebuia să ia. Când avu în mână ceea ce căuta, o trase afară, încuie ușa și împinse tabloul la loc.

Peste câteva clipe, prinse cheia de lănțișorul aflat la gâtul tatălui său și stinse lumina. Ajunsă în camera ei, Sabina puse ceea ce luase din seif sub pernă și se băgă în pat. Nu după mult timp, se cufundă într-un somn de plumb.

Capitolul 12

Acesta-i un cântec pe care demult
Am vrut să vi-l cânt dumneavoastră.

G. TOPÎRCEANU: *Fantezie de toamnă*

1

În dimineața zilei de 24, căpitanul Topuz sosi la birou cu un chip încruntat, fără a încerca să-și ascundă nemulțumirea. Era nedumerit, întrucât se așteptase ca în noaptea precedentă să se întâmple ceva care să contribuie la dezlegarea enigmei ce-i producea atâtea dureri de cap. Desigur, la figurat, deoarece la propriu capul nu-l durea defel, mintea sa ascuțită fiind pregătită să lămurească orice șaradă. Dacă nu se întâmplase nimic, însemna că ceva era greșit în calculul său, că cele mai recente informații pe care le avea la îndemână mai trebuiau verificate, fiind necesare cercetări suplimentare.

Soneria stridentă a telefonului îl făcu să tresară. Întinse mâna și ridică receptorul.

— Domnule căpitan – se auzi vocea lui Șendrea, dominată de îngrijorare – vă rog să veniți imediat la locuința lui Anton Milescu! Am chemat și o ambulanță!

Topuz nu mai întrebă ce se întâmplase. Pe Șendrea îl însărcinase cu supravegherea casei lui Milescu. Închise telefonul și alarmă echipa destinată să intervină în situații de urgență.

Peste câteva minute, gonea în direcția fabricii de produse cosmetice. În oglinda retrovizoare, vedea cum alte două mașini îl urmau la mică distanță. Sosit în dreptul fabricii, viră pe un drum lateral, în direcția clădirilor ocupate de salariați și stopă în fața locuinței lui Anton Milescu.

Imediat ce coborî din mașină, locotenentul Șendrea îi expuse succint ceea ce se întâmplase.

În acea dimineață, contrariat de faptul că nici un membru al familiei Milescu nu se prezentase la birou, s-a deplasat rapid la domiciliul acesteia. Ajuns acolo, a sunat în repetate rânduri, fără nici un fel de rezultat. Știa că nimeni din cei ai casei nu părăsise apartamentul. A forțat

ușa. A constatat cu mare mirare, dar și cu îngrijorare, că toți locatarii dormeau de puteai să tragi cu tunul. Cu toate eforturile, nu a reușit să trezească pe nici unul din ei. Atunci a telefonat șefului său și la Salvare.

După ce dădu câteva ordine, căpitanul Topuz intră în casă, urmat de Șendrea și de echipa tehnică. Se convinse imediat că, de la menajeră și până la Anton Milescu, toți dormeau un somn adânc, din care nu îi putură trezi nici scuturatul violent, nici zgomotul produs la urechile lor.

Între timp a sosit mașina Salvării, iar medicul nu întârzie să-și facă apariția. Acesta – un tânăr lipsit de experiență – a crezut că este martorul unei farse, atunci când i se spuse că trebuie să trezească niște oameni din somn. Când Topuz, oarecum înveselit când văzu fața lungă pe care o făcuse medicul, îi explică detaliat că somnul acela era, după toate probabilitățile, provocat și că ar putea să pună în pericol viețile celor care dormeau atât de adânc, își luă rolul în serios.

Peste o jumătate de oră, datorită intervenției medicului, cei adormiți își reveniră, iar câte o cafea concentrată, fără zahăr, îi aduse oarecum pe linia de plutire. Acum ședeau, fiecare în camera lui, pe câte un scaun sau fotoliu, sub supravegherea doctorului și a unei asistente medicale.

— Numai una din aceste persoane nu a fost drogată, spuse doctorul, când Topuz îl întrebă despre starea în care se găseau cei treziți din somn. Bineînțeles, nu am lăsat-o să-și dea seama că știu acest lucru.

— Ce vrei să spui, doctore? Nu cumva una din persoanele căreia i-ai acordat asistență s-a prefăcut că doarme?

— Exact, domnule căpitan. Și, după cum v-am mai spus, nu am lăsat să înțeleagă faptul că am băgat de seamă.

— Cine este?

După ce doctorul îi spuse despre cine era vorba, Topuz se duse grăbit în camera lui Anton Milescu.

— Formula! strigă Milescu, încercând să sară din fotoliul în care fusese așezat. Duse mâna la gât și, simțind cheia la locul ei, se liniști.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă căpitanul Topuz.

Anton Milescu lăsă capul în jos. Trecură câteva secunde până să răspundă.

— Domnule căpitan, când am plecat de la birou, am luat cu mine cilindrul de plastic în care păstrez formula preparatului pe care l-am descoperit și unele extrase din caietul de laborator. Le-am încuiat în seiful din biblioteca mea. Acesta este bine camuflat în dosul tabloului care înfățișează răpirea sabinelor. Am crezut că somnul în care am căzut cu toții ne-a fost provocat, intenționându-se sustragerea obiectului de care am amintit. Nu s-a întâmplat acest lucru, deoarece cheia este la locul ei, legată de lănțișorul pe care-l port în permanență la gât.

— Dar dacă, în timp ce dormeați, vi s-a luat cheia, a fost descuiat seiful, fiind apoi furat tubul care conține formula și documentele despre care mi-ați vorbit? Desigur, profitând de starea dumneavoastră, după ce și-a îndeplinit misiunea, hoțul a pus cheia la loc. Poate că, în gând sau cu voce tare – oricum, nu l-ați fi auzit – v-a adresat mulțumiri pentru imprudența comisă, spuse sarcastic Topuz.

Din palid cum era, Milescu se făcu alb ca varul. Duse în mod mecanic mâna la gât și încercă, cu degete tremurătoare, să desfacă cheia de pe lanț. Trebui să fie ajutat de Topuz, ca să reușească ceea ce își propusese. Urmări cu ochii înfrigurați, incapabil de cel mai mic gest, cum interlocutorul său împinge tabloul într-o parte, fără să îi treacă prin minte de unde cunoștea manevra pe care trebuia să o facă, și apoi cum deschide seiful.

— Cât de mare este cilindrul? îl întrebă Topuz.

— De circa zece centimetri… și este confecționat din material plastic. Conține formula și câteva din notele privind experiențele și datele principale ale cercetărilor pe care le-am întreprins.

— Nu am găsit decât un caiet, răspunse peste puțin timp căpitanul Topuz. Nici un cilindru din material plastic, sau ceva asemănător, nu se află în seif.

Un geamăt se auzi din partea lui Milescu. Trebui să fie chemat medicul, care îi făcu o altă injecție spre a-l face să-și vină în fire.

Până când Anton Milescu își recăpătă cunoștința, Topuz trecu la bucătărie, unde îl aștepta echipa tehnică. Veni și locotenentul Șendrea, care – între timp – dăduse dispoziții ca toți locatarii apartamentului să fie transportați la sediu, folosindu-se în acest scop ambulanța. O dată cu ei, plecă și echipa tehnică. Datele pe care specialiștii le culeseseră pe timpul prezenței lor în

apartamentul lui Milescu urmau să fie analizate și interpretate mai târziu.

După un timp, rămas singur, căpitanul Topuz reuși să-și facă o primă impresie în legătură cu ceea ce se petrecuse în timpul nopții. Se grăbi să revină la birou, unde – după ce verifică funcționarea magnetofonului – solicită să fie adus Anton Milescu.

— Ce ne puteți declara în privința dispariției formulei? îl luă în primire Topuz.

— Am luat cilindrul al cărui conținut îl cunoașteți la mine acasă, pentru a-i pune în seif, unde trebuia să rămână până dimineața. Am introdus cilindrul în seif, mi-am scos mănușile, am luat o carte și am încercat să citesc. La câtva timp după aceea, am luat cina. Toți patru: Sabina, Irina, menajera noastră – Ana Timaru – și desigur eu.

— Cina a decurs normal?

— Nimic deosebit. Numai că, în ceea ce o privește pe Sabina, a trebuit să o așteptăm cu masa aproape o jumătate de oră. Nu ne-am impacientat, deoarece menajera ne-a spus că Sabina se întorsese la birou, unde uitase un lucru, sau cam așa ceva.

— De ce ați umblat la seif folosind mănușile? Oricum, acesta păstra amprentele dumneavoastră… În eventualitatea că o persoană ar fi încercat să deschidă seiful, urmele acesteia – la amprente, mă gândesc – s-ar fi încurcat totuși cu cele ale dumneavoastră și ale tuturor celor care au atins mai înainte tabloul. Deplasându-l, de pildă, pentru a-l șterge de praf, persoanele respective au atins, firește, și o porțiune a seifului.

— Aseară, înainte de a deschide seiful, am șters cu deosebită grijă atât tabloul, cât și ușa blindată, ca să nu rămână nici o urmă mai veche.

Topuz îl privi gânditor, apoi schimbă brusc obiectul discuției.

— Mâncarea, sau – mă rog – poate băutura, a avut vreun gust deosebit?

— Nu, dimpotrivă, atât uneia cât și celeilalte le-am apreciat calitatea De altfel, Ana Timaru este o gospodină desăvârșită.

— Continuați cu relatarea modului în care v-ați petrecut seara.

— Cu puțin timp înainte de a mă culca, Sabina a venit la mine. Am stat puțin de vorbă, după care…

— Despre ce ați discutat?

— Ea m-a crezut bolnav. Apoi am vorbit despre întâmplările din ultimul timp.

— Nu ați făcut nici o aluzie la secretul pe care-l conținea seiful?

— Nici măcar tangențial nu am abordat un asemenea subiect.

— Fiica dumneavoastră nu v-a oferit nimic de băut, nici un medicament? Dumneaei, ori altcineva.

— Sabina mi-a spus că la bucătărie mi se pregătește un pahar de lapte cald. Trebuia să-l iau o dată cu pilulele pe care mi le-a prescris medicul curant. Într-adevăr, peste câteva minute, a venit Ana să mă anunțe că ceaiul Sabinei este pregătit, iar laptele se află pe foc, în grija Irinei. Nu a durat mult, și Sabina mi-a adus laptele la pat, după care a plecat. Nu știu când am adormit. Nu am auzit și nu am simțit nimic în timpul somnului.

— Ați vorbit aseară cu nepoata dumneavoastră?

— Numai niște nimicuri, în timpul cinei.

— O credeți în stare pe fiica ori pe nepoata dumneavoastră să vă fi pus vreun somnifer în lapte?

— Ce vă trece prin minte?

— Vă rog să răspundeți la întrebare!

— Nu cred ca fiica ori nepoata mea să fie în stare de o asemenea faptă! sună, ferm, răspunsul.

— Cum vă explicați atunci dispariția cilindrului?

— Nu găsesc nici o explicație pentru această dispariție uluitoare.

— Cine din casă mai avea acces la seif?

— Fiica mea. Îi dădeam uneori cheia să îmi aducă vreun act de familie, chitanțe, contracte. Îmi amintesc că – o dată sau, poate, de două ori – deoarece Sabina lipsea, nepoata mea mi-a adus din seif nu mai țin minte ce.

— Vă mulțumesc! Acum vă rog să vă odihniți, până ce veți putea să vă întoarceți acasă. În încăperea alăturată, veți găsi pe masă câteva coli de hârtie și un pix cu pastă. Este necesar să consemnați pe hârtie ceea ce mi-ați mărturisit prin viu grai.

După ce Milescu părăsi biroul, solicită să fie adusă Ana Timaru.

Zâmbetul condescendent și privirea limpede nu o părăsiseră pe menajeră nici în această împrejurare. Era, poate, puțin mai palidă și părea ceva mai obosită. Trebui

să o invite de două ori, înainte de a consimți să se așeze în fotoliu.

— Nu aș vrea să vă obosesc prea mult. Știu că aveți nevoie de multă liniște. Este, însă, necesară lămurirea întâmplărilor cel puțin neașteptate, care s-au petrecut noaptea trecută în apartamentul familiei Milescu, acolo unde locuiți și dumneavoastră.

— Sunt sigură că nu știu mare lucru, spuse Ana Timaru cu glasul slăbit, dar destul de ferm. După ce s-a culcat toată lumea, am spălat vasele și m-am culcat și eu. Îmi era tare somn…

— Nu ați părăsit deloc bucătăria, aseară? o întrerupse Topuz, oarecum nerăbdător.

— Nu, nu am ieșit din casă, dacă asta ați vrut să înțelegeți prin ceea ce m-ați întrebat.

— Cine a intrat în bucătărie în intervalul de timp cuprins între cină și până ce v-ați dus la culcare?

— A venit mai întâi Sabina, care m-a rugat să încălzesc o cană de lapte pentru domnul, iar ei să-i pregătesc un ceai de tei.

— După aceea?

— Când ceaiul a fost gata, iar laptele încălzit, a venit Irina.

— Ce a căutat?

— Mi-a spus să o scol de dimineață, la șase și treizeci de minute, ca să se poată duce mai devreme la coafor. La rândul meu, am rugat-o să stea puțin în bucătărie și să vadă de lapte, ca să nu dea în foc, până mă duc să o întreb pe Sabina dacă pot să servesc.

— Ați lipsit mult?

— Cam două, trei minute.

— Ce făcea Irina când v-ați întors?

— Pusese un ou la fiert. Spunea că i se făcuse foame și că avea să-l mănânce înainte de culcare. Turnase laptele în pahar. În vasul luat de pe aragaz, mai rămăsese aproape un pahar de lapte, pe care l-am băut, în timp ce Irina mânca oul pe care și-l pregătise.

— Ce ați vorbit cât ați stat împreună în bucătărie?

— Nimic deosebit. Mi-a cerut părerea cum să își coafeze părul și m-a întrebat dacă nu era cazul să și-l vopsească. Apoi a plecat.

— Cât era ceasul?

— Aproape 11 noaptea. Știu acest lucru, deoarece, după plecarea ei, am mai robotit câte ceva, am controlat

ușa de la intrare și am stins lumina peste tot. După ce m-am retras în camera mea, am întors ceasul înainte de a mă culca. Arăta orele 23.

— Nu ați remarcat nimic deosebit aseară?

— La cină, cei ai casei au mâncat mai puțin ca de obicei și fără poftă. Sabina aproape că nu a mâncat nimic. Domnul părea ceva mai îngândurat, apăsat parcă de o grijă mare. Toată seara nu a vorbit aproape deloc. Sabina, la rândul ei, părea preocupată de ceva. Nici ea nu a fost prea vorbăreață. Să fi fost din cauza discuției pe care o avusese ceva mai înainte cu Irina?

— Ce vor fi avut de discutat?

— Domnule căpitan, eu nu ascult la uși! ripostă indignată menajera.

— Nu am vrut să înțelegeți acest lucru, răspunse Topuz. Mă întrebam numai care putea să fie subiectul conversației lor.

— Poate că este cazul să le întrebați, sugeră Ana Timaru.

— Probabil că așa voi face. Acum sunteți liberă. Vă puteți întoarce acasă, după ce vă veți mai întrema puțin.

— Vă mulțumesc, dar cred că este mai bine să mă duc acasă. Am atâtea de făcut pe ziua de azi!

— Doamnă Timaru! o strigă Topuz când femeia tocmai deschidea ușa pentru a ieși din birou. M-ar interesa ceva.

Menajera închise cu grijă ușa, întoarse încet capul și spuse liniștită:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Nu am găsit cănile sau paharele din care cei ai casei au băut, aseară, laptele!

— Eu le-am strâns. V-am spus că înainte de a mă culca am mai avut ceva treabă. Atunci le-am adunat și le-am spălat, apoi le-am pus în dulap. Nu las niciodată vasele murdare pe a doua zi.

— Ce făcea domnul Milescu când ați intrat în camera sa?

— Dormea, adânc, după câte mi-am dat seama.

— Dar fiica sa?

— Nu cred că dormea, deși lăsa impresia aceasta. Pe mine nu mă poate păcăli, o cunosc de mică. Așa făcea ori de câte ori veneam să o controlez, seara târziu, să văd dacă citește, în loc să doarmă. M-am făcut și de data aceasta că o cred; am pășit în vârful picioarelor, am luat

paharul și m-am retras, având grijă să închid ușa după mine.

— Acum puteți pleca, doamnă Timaru.

— Nu mai aveți, cu adevărat, nici o întrebare? Din tonul ei răzbătea o ușoară undă de ironie, în timp ce privea matern în ochii interlocutorului ei.

— Deocamdată atât, se grăbi să o asigure Topuz.

— Nu m-ați întrebat dacă și Irina dormea, spuse menajera deschizând ușa și oprindu-se nehotărâtă.

— Aveți dreptate. Ce puteți să-mi spuneți în privința Irinei Giurgea?

— Când am ieșit din camera Sabinei, mi s-a părut că văd mișcându-se clanța ușii de la camera Irinei. Deschizând ușa, am văzut-o pe Irina stând întinsă pe pat și…

— Prefăcându-se că doarme.

— Nu! Răsfoia o revistă ilustrată. Ceea ce m-a surprins a fost maniera puțin obișnuită în care făcea aceasta.

— Care anume?

— Ținea revista cu titlul în jos, răspunse menajera și dispăru prin deschizătura ușii.

Topuz văzu cum ușa se închide fără grabă în urma menajerei. Se uită în direcția ușii, pe gânduri, ca și cum Ana Timaru ar fi fost încă acolo. Ar mai fi vrut să îi pună câteva întrebări, care se născuseră atunci în mintea sa. Altele, legate de ciudata boală a somnului, care îi lovise pe toți acei care ocupau apartamentul lui Milescu.

Își spuse că, nu peste mult timp, se va ivi o astfel de ocazie, mai ales că răspunsurile la aceste întrebări nu erau vitale pentru confirmarea identității vinovaților.

După câteva minute, când intră în biroul lui Topuz, nepoata lui Milescu refuză să ia loc.

— De ce m-ați adus aici?… Protestez!… Ce acuzație mi se poate aduce? Unde-i ordinul procurorului?

Gâfâind, cu respirația tăiată, se trânti în fotoliul din fața mesei de lucru.

— Ați terminat reprezentația? o întrebă cu răceală Topuz.

— Nu știu ce aș fi în stare să vă fac, răspunse, domolită brusc, tânăra.

— Ce vă reține să nu dați frâu liber furiei dumneavoastră?

— Faptul că mă găsesc aici și nu în altă parte. Dacă legitima mea indignare tinde să ia forme atât de ofensive, vă închipuiți cât mă simt de jignită! De ce am fost trezită din somn cu de-a sila și adusă aici?

— Dacă nu știți ce s-a întâmplat, deși mă îndoiesc, să vă spun eu. Din seiful unchiului dumneavoastră a fost furat noaptea trecută un cilindru din material plastic, care conținea documente de o importanță deosebită. Fără îndoială, făptuitorul este unul din ocupanții apartamentului. Or, toți cei care locuiesc acolo au dormit tun toată noaptea. Aparent toți. Cert este că unul din ei s-a prefăcut că doarme. Este acela care, după toate probabilitățile, le-a administrat celorlalți un soporific și apoi a descuiat seiful.

— Și mi-ați acordat mie onoarea de a mă socoti în stare să săvârșesc o asemenea faptă? Trecutul meu să vă fi îndemnat la o asemenea concluzie sau v-ați luat după spusele mătușii Ana, care mă spionează zi și noapte? Care vede în mine o hoață, iar în unchiul Toni un ramolit, animat de sentimente nefirești.

— Nimic nu justifică, până la proba contrarie, această ieșire, ca să nu-i spun altfel, rosti Topuz cu mult calm. De ce nu vreți să vorbiți și să vă comportați firesc. De ce țineți cu orice preț să confirmați prin întregul comportament că o anumită parte din viață, pe care ați petrecut-o într-un mediu neprielnic dezvoltării normale, și-a pus o amprentă vizibilă asupra dumneavoastră?

Tânăra îl privi cu multă seriozitate. De pe chipul ei dispăruse orice urmă de iritare. Două tente purpurii marcau acum pomeții obrajilor ei.

— Faptul că am fost adusă aici, nedezmeticită încă din somn, fără să mi se ofere o explicație plauzibilă, a fost cauza acestui spectacol regretabil, pe care vi l-am oferit fără voia mea. Vă rog să nu vă faceți o părere greșită despre mine, dar timpul petrecut în mediul acela nociv, de care ați amintit, nu a trecut fără să lase urme. Rănile trecutului nu se lasă vindecate atât de ușor. De aceea, deși acum trăiesc o altă viață, nu mi-am recâștigat cu totul încrederea în oameni, ceea ce mă determină să încalc uneori hotarul dintre permis și nepermis.

Femeia vorbea cu multă amărăciune, cu privirea pierdută în gol. Glasul îi tremura ușor.

— Domnișoară Giurgea, nu toți oamenii seamănă cu cei care au marcat trista dumneavoastră experiență. Unora

le-ați trezit mai mult decât încredere…

— Bietul Vasile!… Față de el am greșit mult, mult de tot.

Își dădu brusc seama că viața înseamnă și altceva decât ură și durere.

— Totul se poate încă schimba. Chiar și părerea pe care o aveți despre mine, încercă să o îmbărbăteze Topuz.

— Cumva, reciproca este valabilă?

— Numai de dumneavoastră depinde. Și – în acest context – pentru început, vă rog să-mi spuneți de ce sunteți singura persoană din întreaga locuință a domnului Milescu care nu a luat aseară nici un fel de somnifer?

— Știți acest lucru? exclamă Irina Giurgea, fără să pară încurcată. Explicația este foarte simplă: nu am băut și nu am mâncat nimic din ceea ce au servit ceilalți după cină. Înainte de a mă culca, mi-am făcut un ou fier, iar tușa Ana mi-a dat o cană cu lapte, pe care am luat-o cu mine în cameră. Intenționam să beau laptele după ce m-aș fi băgat în așternut, dar când a venit timpul, mi s-a părut că are un gust nesuferit. Am aruncat laptele în chiuveta din baie și am pus cana pe noptieră.

Din nou Topuz nu știu ce să creadă. Mințea și de data aceasta Irina Giurgea, când spunea povestea referitoare la cana cu lapte?

Omisese întâmplător, sau cu bună știință, Ana Timaru să spună că pregătise o cană cu lapte inclusiv pentru Irina Giurgea?

Era adevărată sau imaginară animozitatea Anei Timaru față de nepoata lui Anton Milescu? Iar dacă animozitatea exista cu adevărat, care era cauza acesteia?

— Ce ați căutat prin casă în jurul orei 23? întrebă căpitanul Topuz, căutând să o surprindă pe Irina Giurgea.

— Nimic nu vi se poate ascunde, răspunse tânăra, arătându-se cu adevărat surprinsă. Apoi, ca și când ar fi găsit o explicație, continuă: Tot tușa Ana v-a spus?

— Să o lăsăm pe tușa Ana și răspundeți la întrebare, i se adresă Topuz imperativ.

Fata ridică ochii spre el, mirată de schimbarea aceasta de ton. Când vorbi, rosti calm cuvintele, cu tonul unei persoane care pare să înțeleagă mai mult decât alții.

— Nu îmi era somn. M-am dus la bibliotecă să iau o carte, dar – la jumătatea drumului – m-am răzgândit. Apoi, am intrat în camera Sabinei, să mai stau de vorbă

cu ea – știți că ne-am împăcat –, dar dormea dusă, așa că m-am întors în camera mea.

— Dar ați mai ieșit o dată, nu-i așa? se hazardă Topuz, amintindu-și că Ana Timaru îi spusese că văzuse clanța de la ușa camerei Irinei mișcându-se și că o găsise prefăcându-se că citește o revistă, pe care o ținea cu titlul în jos.

— Și pe aceasta o știți!? Ei bine, am intenționat să dau un telefon, iar în acest scop trebuia să mă duc în hol. Eram în pragul ușii, când mi s-a părut că se deschide ușa de la camera Sabinei. Nici eu nu știu de ce m-am speriat, așa că m-am întors repede în pat și am luat o revistă de pe noptieră; la timp, deoarece mătușa Ana a intrat în camera mea. Făcea unul din rondurile ei inopinate.

— Cui ați vrut să-i telefonați la ora aceea înaintată?

— Și dacă nu vă spun? îl iscodi ea.

— Mie ați vrut să-mi telefonați. Din păcate, a intervenit mătușa Ana, aflată în peregrinările sale nocturne, apoi v-ați dat seama că era prea târziu și v-ați spus că pentru a sta de vorbă cu mine era timp și altă dată. De pildă astăzi.

Irina Giurgea rămase mută de uimire. Stătu așa un timp, apoi o lumină nouă păru că se aprinde în ochii ei.

— Am vrut să vă fac o mărturisire: v-am mințit atunci când am afirmat că Hotăran m-a însoțit tot timpul cât s-a desfășurat spectacolul acela de lumini, în seara când a murit Victor. Aseară a fost momentul sincerităților. I-am spus și Sabinei acest lucru.

— O notă bună pentru dumneavoastră, dar am știut că mi-ați ascuns adevărul.

— De la cine?

— De la Ștefan Hotăran.

— Bine, dar avea tot interesul să declare că a fost cu mine!

— A procedat logic. Nu știa că am vorbit mai întâi cu dumneavoastră și nici ce ați declarat. Dacă nu ar fi spus adevărul, ar fi părut suspect.

— Suspect putea fi oricare dintre noi. Chiar și eu.

— Atunci suspectam pe toată lumea.

— Dar acum?

— Să revenim la ceea ce s-a întâmplat aseară, schimbă Topuz sensul discuției. Ce ați făcut, singură, în bucătărie, timp de două, trei minute cât a lipsit Ana Timaru?

— Ce face de obicei o gospodină: am luat laptele de pe plită, când a început să fiarbă, ca să nu dea în foc.

— Vă dați seama că există două motive pentru care puteți fi suspectată?

— Anume?

— Ați rămas singură în bucătărie. Ca atare, erați singura care ar fi putut turna un somnifer în lapte și în ceai și, totodată, singura care ar fi avut posibilitatea să umble la seif, în timp ce toți ceilalți dormeau.

— Notați un singur lucru, spuse cu seriozitate Irina Giurgea. Notați un singur lucru: trebuie să dovediți aceste acuzații.

— Dacă va fi cazul, le voi dovedi. Până atunci mai am multe lucruri de lămurit. De pildă, ați putea să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul ieri, după-amiază?

— Ieri nu am avut zi de bibliotecă, încercă să-l lămurească tânăra. M-am dus în oraș cu autobuzul. Am dat o raită prin magazine, apoi am vizionat un film la cinematograf. În cele din urmă, m-am întors acasă. Este clar, nu?

— Nu prea! Cu cine ați fost la cinematograf?

— Singură.

— La care cinematograf ați fost?

— La *Capitol.*

— Ce film ați vizionat?

— *Salt în necunoscut.*

— La ce oră v-ați întors acasă?

— Imediat ce s-a terminat filmul.

— V-am întrebat la ce oră v-ați întors acasă!

— La orele 19 am ieșit de la film, iar la 20:20 am fost acasă. Întoarcerea a durat atât de mult, fiindcă nu am avut autobuz imediat ce am ieșit de la cinematograf.

— Deci, ați văzut singură filmul *Salt în necunoscut,* la cinematograful *Capitol,* ieri după-amiază, între orele 17:30 și 19:00.

— Exact!

— Nu prea! În această săptămână, la cinematograful de care vorbiți, nu este programat filmul *Salt în necunoscut.* Unde ați fost?

Întrebarea, ca și tonul folosit, era atât de categorică, încât – pentru prima oară – Irina Giurgea păru descumpănită. Își reveni însă repede și luă o țigară din cutia deschisă de pe masă. Aprinse țigara, trase un fum adânc, apoi îl privi pe Topuz, în timp ce, cu un calm

aparent, scotea fumul albăstrui prin colțul gurii întredeschise.

— Dacă nu vă spun?

— Vă voi spune eu când va sosi timpul. Vă asigur că nu veți avea mult de așteptat. Tot ceea ce vă promit este faptul că surprizele se vor ține lanț. Chiar și pentru dumneavoastră.

— Surprize pentru mine!? Nimic nu mă mai poate surprinde.

— Nu veți fi singura persoană surprinsă, îi promise Topuz cu un zâmbet enigmatic. Acum sunteți liberă.

După ce Irina Giurgea închise ușa în urma ei, Topuz a rămas câteva clipe în cea mai deplină liniște. O liniște care, cu siguranță, nu avea cum să prevestească ceva bun. Nasul său de copoi cu experiență nu îl putea înșela. Era, într-o anumită măsură, îngrijorat, iar această stare încerca să nu o propage celor din jurul său. O experiență îndelungată îl învățase să raționeze, să evalueze și să estimeze. Știa foarte bine că atunci când ceva neașteptat năvălește peste tine, timpul nu trebuie irosit. Nu este bine să formulezi în grabă acuzații; nu încerca să afli imediat cine este vinovat. Nu calcula cum să eviți aceeași greșeală data viitoare. Toate astea le poți face *mai târziu.* Desigur, dacă nu este *prea târziu.* Mai întâi de toate, trebuia să raționeze și, apoi, să evalueze. Trebuia să analizeze cu atenție situația. Fără patimă și fără idei preconcepute. Apoi să-și croiască planurile, după ce va identifica aspectele negative și le va estima pe cele pozitive. Procedând astfel, își va asigura șanse mai bune ca să depășească ceea ce va urma.

După un timp, ușa se deschise, iar în pragul ei se ivi Sabina Milescu. Smuls aproape dureros din visare, bărbatul se ridică și o rugă să ia loc. Apoi se așeză și el, privind-o cu atenție.

Tânăra arăta – este drept – obosită, dar ochii aveau o strălucire ciudată, care nu era un reflex al luminii ce pătrundea de afară, ci efectul unei arderi interioare intense.

Topuz se hotărî să atace frontal.

— Astă-noapte, din seiful tatălui dumneavoastră, au fost sustrase niște note de lucru și formula unui nou preparat, păstrate într-un cilindru confecționat din material plastic. Ușile și ferestrele nu au fost forțate. În interiorul locuinței, nu am identificat urme de pași care să

fi aparținut unor persoane străine. Tatăl dumneavoastră a fost narcotizat, ca și menajera. Vara dumneavoastră nu a fost adormită de soporificul din lapte, deoarece după cină nu a mai consumat absolut nimic. Mai mult decât atât, pe ușa micului seif în care se afla obiectul care a dispărut nu se găsesc decât amprentele dumneavoastră. Unde este cilindrul?

Sabina Milescu păru că nu a înțeles gravitatea acestei întrebări, ca și acuzația indirectă pe care o presupunea. Rămase nemișcată și numai faptul că răspunse cu voce ușor alterată arăta că întrebarea își atinsese ținta.

— Nu țineți seama de un fapt de necontestat: și eu am fost drogată.

— Puteați să vă drogați chiar dumneavoastră, după ce ați sustras obiectul despre care v-am vorbit.

— Orice veți spune, orice dovadă veți prezenta, voi nega cu ultima picătură de energie că l-aș fi luat.

— Vă dați seama, cred, că în afară de domnul Milescu și de dumneavoastră nu a știut nimeni de existența și de conținutul său extrem de important.

— Nu am aflat de el decât acum, de la dumneavoastră. Vă imaginați, cred, că dacă ar fi păstrat, indiferent pentru cât timp, documente confidențiale în seif, tatăl meu era ultimul om din lume care să fi vorbit despre ele cu cineva. Chiar și cu mine.

— Cum v-ați petrecut timpul ieri după-amiază până la cină? schimbă Topuz subiectul discuției.

— M-am plimbat, pur și simplu, îi răspunse tânăra, privindu-l cu încordare. Dorea să se concentreze, să nu se lase surprinsă în vreun fel de întrebările pe care i le adresa interlocutorul său.

— Singură?

— Mă plimb numai singură, precizează Sabina.

— Nu v-ați întâlnit cu cineva, nu ați vorbit cu nimeni, nu ați intrat undeva?

— Nu!

— Ieri după-amiază v-ați plimbat foarte puțin. Majoritatea timpului dinaintea cinei vi l-ați petrecut la locuința lui Ștefan Hotăran.

— Vreți să spuneți că eu…

— Da, domnișoară Milescu. Nu ați spus adevărul. Ieri după-amiază v-ați aflat, timp de mai bine de o oră, în compania lui Ștefan Hotăran, la domiciliul acestuia. Când

ați ieșit de la acest bun prieten al familiei dumneavoastră, erați foarte agitată. V-ați îndreptat pe jos spre oraș, dar după aproape zece minute ați făcut cale întoarsă și v-ați dus acasă. Ați cinat și după cină ați primit vizita verișoarei dumneavoastră. Când s-a apropiat ora de culcare, i-ați spus menajerei să pregătească laptele. Toată lumea din casă obișnuia să bea un pahar sau o cană de lapte cald înainte de culcare. Ați strecurat soporificul în lapte. Ne veți spune mai târziu de unde l-ați procurat. Toți ai casei au băut laptele. Cel puțin așa ați crezut. Ca o excepție de la regulă, dumneavoastră ați băut cea din urmă, nu lapte, ci un ceai de tei, în care ați turnat o cantitate mai mică din somniferul administrat celorlalți, pentru a putea întreprinde ceea ce aveați de gând.

— Cu toate acestea, nu eu am furat cilindrul. Amprentele, recunosc, sunt ale mele. Dar ele datează de ieri, la amiază, când tata mi-a dat cheia și mi-a cerut să îi aduc niște acte de familie din seif.

— În cazul în care nu ați luat cilindrul din seif, înseamnă că numai tatăl dumneavoastră l-a sustras, într-un scop bine determinat, pe care poate că-l bănuiți. Nu ne rămâne decât să abordăm detaliat această ipoteză împreună cu dumnealui. Ca măsură de prevenire a unei eventuale încercări de a se sustrage anchetei, îl vom reține aici.

— Să… să-l arestați pe tata!… Vreți să-l omorâți cu această monstruoasă acuzație?

— Indiferent de sentimentele care vă animă, trebuie să ne facem datoria. Prin ceea ce ați spus, dar mai ales prin surprinderea pe care o manifestați, nu doriți decât să-mi demonstrați că tatăl dumneavoastră ar fi nevinovat. În același timp, însă, vă autopropuneți ca autoare a sustragerii de astă-noapte. Rămâne numai să-mi mărturisiți cum ați acționat și din al cui îndemn.

— Vă voi spune adevărul și numai adevărul, începu Sabina cu glasul înăbușit. Chiar dacă nu mă veți crede, jur că ceea ce urmează să vă destăinui este adevărul curat! Dacă nu ar fi în joc viața și onoarea tatălui meu, nu ați auzi ceea ce vă voi mărturisi acum, deoarece fac public un secret al familiei, punându-l – în același timp – într-o situație delicată pe cel mai bun și mai dezinteresat prieten al nostru. Tânăra se opri pentru câteva momente, își îndreptă privirea către Topuz și continuă cu un glas din ce în ce mai ferm: Unchiul Ștef – așa îi spun eu, de mică,

prietenului nostru Hotăran – m-a invitat ieri după-amiază să-mi spună că o taină a familiei este în pericol de a fi divulgată. Tata fusese pe la el și, după o discuție aprinsă, îi mărturisise că dorește să moară sau să se predea autorităților. Motivul: nu mai putea îndura chinuitorul proces de conștiință, urmare a faptului că ar fi autorul presupus al omorurilor care ne-au zguduit pe toți. La rădăcina răului s-ar fi aflat un copleșitor sentiment de dragoste egoistă: tata nu ar fi dorit să mă vadă departe de el, răpită din căminul părintesc, ca o nouă Sabină, așa cum fusese răpită mama mea. Drama pe care a trăit-o a încredințat-o paginilor unui jurnal, pe care îl ținea încuiat în seif. Datorită unchiului Ștef, mi-am dat seama de pericolul iminent al dezvăluirii acestui secret, știind că tata se hotărâse să vă predea caietul. Trebuia cu orice preț să împiedic această greșeală fatală. Numai acest motiv și nu altul m-a determinat să sustrag jurnalul din seif, urmând ca ulterior să-l pun la loc sigur. În casă avem o cantitate suficientă dintr-un somnifer prescris de medic, pe care îl administrez uneori tatii, în paralel cu tratamentul pe care îl urmează. Aseară am pus o doză mărită din acest somnifer în laptele care a fost servit înainte de culcare. Când am socotit că a adormit toată lumea, am luat cheia de pe lănțișorul de la gâtul tatii, am descuiat seiful și am scos caietul, pe care l-am pus, provizoriu, sub perna de la căpătâiul patului meu. Urma ca astăzi să găsesc un loc potrivit unde să-l ascund.

— Cum de nu ați adormit o dată cu ceilalți?

— Am băut numai o parte din ceaiul de tei, în care am avut grijă să pun o cantitate mai mică din somnifer. Restul ceaiului l-am aruncat în chiuveta din baie. În plus, am lăsat să treacă aproape trei sferturi de oră din momentul în care am adus ceaiul în camera mea și până l-am băut.

— Atât ne puteți spune? În tonul întrebării era o nuanță aparte de neîncredere. Tânăra o sesiză, dar nu întârzie să răspundă.

— Da!

— Povestea dumneavoastră are un singur cusur. Știți care?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți!

— Nu cumva în graba de a sustrage jurnalul din seif l-ați confundat cu micul cilindru din material plastic?

— Domnule căpitan, vă repet: am scos din seif *numai* caietul care conține jurnalul tatălui meu. Acest lucru poate fi dovedit ușor. Puteți telefona oamenilor dumneavoastră să caute caietul sub perna de la căpătâiul patului meu.

— Nu este nevoie! Sub perna dumneavoastră nu se găsește nimic.

Sabina Milescu scoase un țipăt ușor, se rezemă cu toată greutatea de spătarul fotoliului și închise ochii.

— Dacă sub pernă nu se găsește nimic, urmă Topuz, caietul care conține jurnalul tatălui dumneavoastră se află în seif. Unde este cilindrul?

Întrebarea sună atât de ferm, încât Sabina strânse și mai tare pleoapele, ghemuindu-se în fotoliu, sub greutatea învinuirii indirecte. O roșeață bruscă îi coloră toată fața, pentru ca imediat tot sângele să-i fugă din obraji. Deschise ochii mari, mari de tot, pleoapele i se zbătură ca aripile unui fluture ostenit și se ridică, sprijinindu-se de brațele fotoliului. Rămase în picioare, tremurând toată, fără a putea să scoată o vorbă.

— Unde ați ascuns cilindrul?

— Nu mai are rost să neg. Eu l-am sustras! rosti ca în transa Sabina Milescu și recăzu, sfârșită, în fotoliu.

2

În după-amiaza aceleiași zile, Topuz fu anunțat prin interfon că este așteptat de șeful său. Grăbit, se îndreptă cu pași mari spre biroul acestuia.

— Sper ca împreună să fixăm câteva repere înainte de întâlnirea pe care o vom avea în această seară, spuse Liciu, de îndată ce-și văzu colaboratorul instalat comod în fotoliul situat în fața mesei de lucru. Înțeleg că peste câteva ore, având în fața matale majoritatea persoanelor care au vreo legătură directă sau indirectă cu ancheta noastră, vei izbuti să scoți adevărul la iveală. Mai precis, îi vom cunoaște pe toți acei care ne-au produs atâtea necazuri.

— Exact, confirmă concis Topuz.

— Aștept informații suplimentare asupra unora dintre persoanele respective. Sunt convins că ele vor contribui la dezlegarea enigmei care ne-a dat atâta bătaie de cap. Apoi, văzând privirea aprobatoare a lui Topuz, continuă: Peste o oră, ți-am programat o întâlnire cu doctorul Mârza. Cred că este util să stai de vorbă cu el.

— Urmează să primesc un telefon de la Vasile Cătană, tânărul de la garaj care, sper, ne va lămuri definitiv în privința Irinei Giurgea. Cât despre Sabina Milescu, avem toate datele de care avem nevoie.

— Vezi mata câte mai avem de făcut într-un răstimp atât de scurt?

— Întâlnirea cu cei mai mulți dintre protagoniștii cazului pe care încercăm să-l elucidăm va avea loc la orele 22 și nu mai devreme. Cu alții, ne vom întâlni mai târziu… Vom avea destul timp, până atunci, să punem lucrurile la punct, îl liniști Topuz.

— Nu va fi prea ușor. Nu uita mata că numai în ceea ce privește a doua crimă avem dovezi de netăgăduit asupra autorului. În privința celorlalte, ne lipsesc probele materiale. Deducțiile nu înseamnă mare lucru dacă nu sunt dublate de rezultate care să-l determine pe făptaș să-și recunoască vinovăția. Or, acest lucru nu se va întâmpla cu una, cu două. În această seară ne vom confrunta cu cinci caractere, cu cinci psihologii diferite și complexe. Trebuie să procedăm astfel încât eroina de melodramă, mă gândesc la Sabina, să nu își mai asume vinovăția altuia. Este suficientă aceea deja dovedită. Referitor la Milescu, este necesar să-l readucem cu picioarele pe pământ. Cred că ești de acord cu mine: omul, deși este un cercetător valoros, plutește în niște sfere care nu prea au legătură cu realitatea. Pe de altă parte, vom avea mult de furcă pentru ca Hotăran să-și însușească punctul nostru de vedere, iar Irina Giurgea să recunoască fără nici un fel de dubiu ce și cât a greșit. În ceea ce o privește pe Ana Timaru, mă îndoiesc că vei izbuti să scoți de la această femeie devotată – cel puțin în aparență – altceva decât intenționează ea să ne spună. În programul lui Șendrea, am operat o modificare: el va urmări mișcările de la fabrica de produse cosmetice, chiar în incinta acesteia. La înmormântarea lui Orleanu voi asista eu.

— Vă așteptați la ceva surprinzător?

— Nu se știe niciodată. S-ar putea să se confirme și de data aceasta existența acelui îndemn lăuntric al asasinului de a asista la înmormântarea victimei sale sau de a comite vreo greșeală, care să ne ajute să-l demascam.

— Da, da…, aveți dreptate. Putem miza și pe faptul că victima nu va fi îngropată, sicriul urmând să fie depus într-una din nișele cavoului care aparține unui grup de salariați ai fabricii VENUS. Se vede faptul că respectivii

au fost prevăzători, întrucât și-au asigurat din vreme locul unde li se vor depune rămășițele pământești, atunci când nu vor mai avea nici cea mai firavă legătură cu lumea aceasta.

3

Profesorul Mârza își șterse fără grabă ochelarii cu o piele de căprioară, îi puse pe nas și se uită cu atenție la Topuz.

— Cu ce vă pot fi de folos, stimate domn?

— Aș vrea, dacă se poate, să vă pronunțați într-un caz dificil, în care specialitatea dumneavoastră este singura în măsură să ne ofere un răspuns competent și autorizat.

— Dacă v-am înțeles bine, se pune problema stabilirii unui diagnostic într-o situație în care este necesar să apelăm la psihanaliză, întrucât cazul în speță se referă mai mult la o tară a psihicului decât la o suferință fizică.

— Întocmai, domnule profesor.

— Unde este pacientul? L-ați adus cu dumneavoastră?

— Îl cunoașteți bine, domnule profesor. De aceea nu l-am invitat să vină cu mine.

— Se numește…

— Anton Milescu.

— Toni Milescu!… Bietul meu prieten! spuse cu o nuanță de compătimire doctorul Mârza.

— V-aș ruga să-mi expuneți cazul său, deoarece prin intermediul dumneavoastră vom avea posibilitatea să cunoaștem factorii nevăzuți care îi determină comportamentul atât în situații firești, cât și în cele a căror limită depășește ceea ce în mod obișnuit înseamnă situații normale.

— Nu vă întreb motivul pentru care vă interesați de Toni Milescu. Ca prieten al lui, mă simt îndemnat să o fac. Însă, ca medic, nu trebuie să știu ce a făcut, pentru a nu fi influențat în stabilirea unei concluzii cât mai obiective. Ce să vă spun…? Îl tratez pe Toni Milescu de un lung șir de ani. Am fost și sunt încă medicul familiei sale. Nu vreau să folosesc termeni care, pentru a fi înțeleși, necesită o anumită pregătire în domeniu. Aș face expunerea mea mai aridă și dificil de înțeles pentru un

profan. Cu toate acestea, nu voi putea eluda unii termeni de specialitate. Pe scurt, Toni Milescu nu este ceea ce noi numim un psihopat, adică un om la cheremul psihicului său tulburat. Nu este un om la care se manifestă un dezechilibru constitutiv al personalității. Știți, sunt sigur, drama care l-a zguduit pe Toni acum mai bine de douăzeci de ani, când soția lui, pe care o chema Sabina, ca și pe fiica ei, a preferat compania unui alt bărbat și a plecat în lume, însoțită de acesta. Mai cunoașteți, cred, și tabloul acela obsedant, pictat de soția lui, înainte de a se arunca în acea aventură amoroasă. Mai știți că aceea care trece drept fiica lui, Sabina, este rodul dragostei extraconjugale a soției sale. Cu anii, Toni a început să o iubească pe Sabina ca pe adevărata lui fiică. Asemănarea cu mama ei a avut darul să întărească acest sentiment, deoarece în fiica soției sale Toni vedea femeia pe care nu o putuse uita. Trezit la realitate de eșecul căsătoriei sale, temându-se ca în firea fetei să nu se manifeste unele însușiri nedorite moștenite de la mama ei, i-a dat o creștere aleasă, a izolat-o aproape de orice ar fi putut să-i trezească înclinări care să trădeze firea ușuratică, egoistă și superficială a defunctei sale soții. Nu știu, la un moment dat, poate sub influența unei persoane apropiate din anturajul său, Milescu mi-a cerut să-l consult. Supus unui chestionar amănunțit, mi-a mărturisit că se îndoiește de puritatea dragostei pe care o are pentru Sabina și că îi este teamă ca lumea să nu-l considere vicios, să nu păteze iubirea părintească cu bănuieli și șoapte deplasate. Mi-am dat seama că, în realitate, el nu se îndoia de puritatea sentimentelor de dragoste părintească, ci de ce va zice lumea, mai ales că cineva îl influențase în acest sens, demonstrându-i că dragostea pentru fiica sa se transformase într-un sentiment degradant, într-o înclinare vicioasă.

— Mă iertați că vă întrerup, domnule profesor, dar de când „acel cineva” a început să acționeze asupra lui Anton Milescu, determinându-l să se creadă victima unei iubiri vicioase, nefirești, față de fiica lui?

— Cam de vreo două luni.

— Nu v-a spus cine anume din cercul apropiaților săi – cunoscuți, prieteni sau colegi – a căutat să-i insufle sentimentul de responsabilitate față de o dragoste vinovată?

— Nu, nu mi-a spus. Mi-am dat seama, însă, că nu a vrut să dea nici un nume.

— Încă o întrebare, domnule profesor.

— Vă rog, chiar, spuse doctorul Mârza.

— Datorită acelei influențe exterioare, există posibilitatea ca Anton Milescu să fi suferit o deformare psihică, iertați-mi termenul profan, astfel încât subconștientul lui să-l poată determina să comită un act, un gest, ieșite din comun?

— Depinde ce înțelegeți prin așa ceva.

Topuz păru că gândește intens. În realitate, dorea să fie cât mai explicit, urmărindu-și cu perseverență scopul. De fapt, intenționa să introducă sau să scoată pe cineva din cercul suspecților, așa cum singur îl conturase, să-și verifice propriile sale supoziții.

— Ar fi putut Anton Milescu – continuă el, alegându-și cu grijă cuvintele – să comită o faptă reprobabilă? Rătăcirea lui ar fi mers până acolo încât – pentru a exclude o nouă „răpire a Sabinei”, înțelegând prin *răpire* căsătoria fetei, cu alte cuvinte, din dorința de a elimina această eventualitate nefastă pentru el – să-l determine pe prietenul și pacientul dumneavoastră să omoare pe cineva?

Profesorul îl privi fără să-și ascundă mirarea. Nu răspunse imediat. Își scoase ochelarii și îi șterse din nou, cu multă atenție și încetineală, după care îi puse pe masă, în stânga sa.

— Răspunsul nu este greu de dat. Acele încercări din afară, întreprinse cu scopul de a face din Toni Milescu un om cu o rezistență psihică slăbită ori cu subconștientul alterat de anumite impulsuri, care să-l transforme într-un psihopat, au dat greș. Prietenul meu a fost și este un om normal, perfect, echilibrat, sănătos psihic și fizic, exceptând o ușoară maladie a cordului, afecțiune care nu are nici o legătură cu problema noastră. Vă declar, cu mâna pe inimă, că Anton Milescu nu ar putea săvârși un act reprobabil, indiferent de natura lui, sub impulsul unei dereglări psihice.

— Dacă v-am înțeles bine, domnule profesor, ca om de știință, sunteți ferm convins că Anton Milescu, în cazul în care ar fi săvârșit o crimă, de pildă, ar fi pe deplin responsabil de acest act? îl întrebă Topuz, plimbându-și ochii pe o pereche de mănuși femeiești, elegante, aruncate neglijent pe o măsuță, peste câteva reviste.

— Este ferma mea convingere, rosti profesorul, fără să ezite, urmărind privirea interlocutorului său.

Pe drumul parcurs spre birou, Topuz nu încetă să se întrebe în repetate rânduri cui aparținea pereche de mănuși din cabinetul profesorului Mârza.

Cu siguranță, ar fi fost și mai mirat dacă ar fi avut posibilitatea să participe neobservat la o scurtă scenă, care avu loc imediat după plecarea lui.

— Era cât pe ce să dea peste mine, spunea, încă tremurând de emoție, Irina Giurgea.

— I-ai fi explicat că ai venit aici trimisă de unchiul tău. Avea nevoie de o rețetă, pe care – după ce i-am prescris-o – a uitat-o la mine. Nimic mai normal, o liniști profesorul Mârza.

— Dar știți bine că nu unchiul Toni m-a trimis? Ce i-aș fi răspuns dacă m-ar fi luat la întrebări?

— Ai o fantezie bogată, rod al unui spirit inventiv, puțin obișnuit. O fire complexă, plină de contradicții. În tine se duce o veșnică luptă între bine și rău. Ești un caz aparte, chiar pentru mine.

— Credeți că pentru ei nu? mai spuse Irina Giurgea, îndreptându-se spre ieșire.

În stradă, și ea – ca și căpitanul Topuz – se gândea la mănușile care se aflau pe măsuța din cabinetul doctorului Mârza. Numai că ea nu se întreba cui aparțineau, deoarece le remarcase chiar la proprietara lor, în ziua când o cunoscuse – o femeie frumoasă și elegantă, cu o mașină tot atât de elegantă și, fără îndoială, foarte scumpă.

Dar cu toate că, aparent, nu putea exista vreo legătură între acele mănuși și un anumit tânăr, Irina Giurgea vru să intre în cabina unui telefon public, însă renunță. Brusc, se îndreptă spre unul din cartierele orașului, unde – odată ajunsă – găsi cu ușurință strada și casa care o interesau… Mai fusese acolo, cu o zi înainte, fapt consemnat cu grijă de persoana care o urmărise.

4

Automobilul demară și, în curând, vră după colțul unuia din pavilioanele administrative. La volan era Irina Giurgea. În dreapta ei se instalase Sabina, iar pe bancheta din spate luase loc Anton Milescu.

Șendrea notă ora plecării, după care se îndreptă spre blocul în care se afla locuința familiei Milescu. Sună de câteva ori la ușă, până ce Ana Timaru veni să deschidă. Cu toate că era îmbrăcat în haine civile, menajera îl recunoscu imediat.

— Domnul locotenent Șendrea! Bună ziua!

— Bună ziua, doamnă Timaru! Am un comision pentru domnul Milescu. Vreți să aveți bunătatea să mă anunțați?

Un regret sincer se citi pe fața menajerei, iar surâsul ei se accentuă și mai mult.

— Domnul nu este acasă. Și nici domnișoarele, adăugă ea imediat.

— În acest caz, vă rog să transmiteți domnului Milescu, fiicei și nepoatei sale, rugămintea de a se afla în sala de ședințe a fabricii la orele 22. Astăzi, veni și ultima precizare.

— Despre ce este vorba?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot da nici o lămurire.

— Nu știu dacă domnul și domnișoarele se vor înapoia din oraș destul de devreme, ca să poată ajunge în timp util la locul indicat de dumneavoastră. S-au dus la înmormântarea lui Victor Orleanu. Mă tem că vor rămâne în oraș unde – după câte știu – vor lua cina.

— Fiți liniștită doamnă, voi lua măsuri să fie anunțați… În ceea ce privește prezența dumneavoastră, cred că nu mai este cazul să insist.

— Aș veni cu dragă inimă, numai că nu mă simt prea bine. Bănuiesc că inima este de vină. Boală veche, după cum știți. În acest caz…

— În acest caz, cu toată părerea de rău, vom căuta să ne dispensăm de prezența dumneavoastră. Vă sfătuiesc să luați ceva calmante și poate veți izbuti să preveniți o criză. Vă doresc sănătate, mai spuse Șendrea și plecă.

Peste zece minute, ușa de la apartamentul lui Anton Milescu se deschise din nou. De această dată, Ana Timaru părăsea locuința.

Menajera încuie ușa cu grijă, verifică dacă s-a încuiat apăsând clanța, puse tot atât de grijulie cheia în poșetă, așeză cu vârful pantofului ștergătorul de la intrare și începu să coboare scara. Ajunsă în fața clădirii, mai privi o dată intrarea în imobil, apoi merse fără să se grăbească până la stația de autobuz și aștepta răbdătoare sosirea acestuia. Când autobuzul ajunse în centru, Ana

Timaru coborî și merse un timp pe jos. Din când în când, se oprea pentru a privi vreo vitrină, apoi – la un moment dat – intră într-o florărie, de unde cumpără un buchet de flori. Peste o jumătate de oră, luă un alt autobuz, care mergea în direcția cimitirului ortodox. Coborî la stația de lângă cimitir și grăbi pașii, auzind dangătul unui clopot.

Ana Timaru intră în capelă. Se îndreptă direct spre catafalcul pe care era depus Orleanu, cu fața acoperită, într-un sicriu deschis, aprinse o lumânare, o puse într-un sfeșnic de la căpătâiul mortului și trecu la picioarele acestuia. Făcu toate acestea ca și cum ar fi oficiat un ritual, fără să vadă pe nimeni, cu ochii încețoșați, cu mișcări domoale. Mergea pe vârful picioarelor, în tăcere, ca și cum s-ar fi temut să tulbure odihna celui care își găsise liniștea eternă. Depuse florile peste picioarele mortului și rămase câteva clipe cu capul rezemat de sicriu, o mână fiindu-i acoperită de flori. Umerii i se zguduiau într-un plâns stăpânit.

Ana Timaru se îndreptă cu greu, se dădu la o parte și își șterse ochii. Abia acum se uită în jurul ei. Printr-o înclinare a capului îl salută pe maiorul Liciu, pe care îl recunoscu imediat, apoi se îndreptă spre grupul format de membrii familiei Milescu, la care se alăturase și Hotăran.

— Va trebui să vă schimbați programul din această seară, domnule, șopti ea când ajunse lângă Milescu. La întrebarea mută a acestuia, menajera adăugă: Sunteți convocați cu toții în sala de ședințe, la orele 22.

— De către cine?

În loc de răspuns, Ana Timaru arătă, printr-un gest discret cu capul, spre maiorul Liciu.

— Sunt chemat și eu? o întrebă Hotăran, care auzise cele spuse de menajeră.

— Nu știu… S-ar putea… Locotenentul Șendrea nu a menționat și numele dumneavoastră.

În timp ce se desfășura ultima parte a convorbirii, un tânăr se ivi o clipă în pragul capelei. La vederea acestuia, Liciu se grăbi să iasă. Tânărul se apropie de el și îi strecură un bilet, după care se dădu puțin la o parte.

Am controlat cuibul.

Pasărea a zburat.

Șendrea

După ce citi biletul, maiorul Liciu îl întoarse pe partea cealaltă și scrise grăbit câteva cuvinte, după care îl

înapoie aducătorului, spunându-i să-l predea de urgență expeditorului. Apoi nu mai reveni în capelă, dar rămase afară până la sfârșitul ceremoniei. Când sicriul fu introdus într-o nișă a cavoului, se apropie de Anton Milescu, care – însoțit de Hotăran – se îndrepta spre ieșire.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar este absolut necesar să vă modificați programul din seara aceasta, începu el. Sper însă că va fi pentru ultima oară…

— Despre ce este vorba? îl întrerupse Milescu cu glas schimbat.

— Vă rog ca, împreună cu fiica și cu nepoata dumneavoastră, să fiți prezent în sala de ședințe de la fabrică, la orele 22. Invitația este și pentru dumneavoastră, se adresă Liciu lui Hotăran, întorcându-se spre acesta.

— Ce rost are această convocare? îl întrebă mecanicul-șef.

— Interogatorii, nervi, oboseală, noapte pierdută, ce altceva poate fi, zise Irina Giurgea, care – urmată de Sabina – se apropiase de micul grup și auzise discuția dintre cei doi bărbați.

— S-a ivit ceva nou în cursul cercetărilor? interveni Milescu, privirea lui odihnindu-se cu dragoste pe chipul fiicei sale.

— Deseară, cu concursul dumneavoastră, vom încerca să punem punct acestui caz, rosti oarecum enigmatic maiorul Liciu, uitându-se lung la Sabina, care – cu tot sângele fugit din obraji – avu un moment de slăbiciune și se rezemă de Irina.

Sosit la birou, Liciu citi mai întâi un raport semnat de Șendrea, apoi îi făcu o vizită căpitanului Topuz. Acesta îi relată discuția sa cu doctorul Mârza, prezentându-i, ca o concluzie, părerea profesorului referitoare la comportamentul lui Anton Milescu.

— Când ne-am despărțit acum câteva ore, îi spuse Liciu, mi-ai vorbit despre o convorbire telefonică, pe care urma să o ai cu tânărul nostru prieten, Vasile Cătană. Ei bine, în loc să-ți dea telefon, a venit să te caute cu puțin timp înainte de a mă duce la înmormântarea lui Orleanu. Desigur, am vorbit eu cu el. Spusele lui te vor mira, cum m-au mirat și pe mine. Pe scurt, mi-a destăinuit faptul că Irina Giurgea l-a vizitat, spunându-i să ia legătura cu mata

și să-ți transmită că ea știe unde se află femeia pe care o cauți.

— Cum de a dat Irina Giurgea peste Alexandra Maltopol!?!

— Când ai intrat la doctorul Mârza, era să dai peste Irina Giurgea, care venise acolo, pare-se, să se intereseze de sănătatea unchiului ei. S-ar putea să o fi judecat greșit pe fata asta. Preocuparea ei de a părea ceea ce – de fapt – nu este, de a trece drept alta, de a brava pe toată lumea este răspândită în rândul tineretului mai mult decât credem. Sunt sigur că doctorul Mârza ar vorbi despre refulări, copilărie nefericită, pubertate în anumite medii neprielnice dezvoltării normale a psihicului. Ar cataloga cazul sub un nume științific greu de reținut și, cred, greu de înțeles. Dar să revenim la fapte. Așadar, fata s-a dus la doctorul Mârza să se intereseze de starea sănătății lui Anton Milescu. Mai făcuse acest lucru de câteva ori, fără știrea unchiului ei, bineînțeles. În momentul când ai venit mata, doctorul s-a uitat prin vizor și, văzând un bărbat necunoscut, te-a rugat să aștepți puțin, s-a întors la Irina și i-a spus să treacă într-o altă cameră până vei pleca. Traversând încăperea, în drum spre locul în care urma să se refugieze, a zărit pe o măsuță o pereche de mănuși, pe care le cunoștea. Erau mănușile purtate de Alexandra Maltopol în ziua în care Vasile Cătană îi verificase autoturismul rămas în pană de benzină.

— Aceasta este explicația!?

— Ce explicație? se arătă Liciu puțin nedumerit.

— Și eu am văzut mănușile acelea pe măsuță, în cabinetul profesorului Mârza. Întorcându-mă la birou, m-am tot întrebat ale cui or fi. Dar cum s-au cunoscut cele două femei?

— Cătană mi-a spus că Irina trebuia să se întâlnească cu mecanicul-șef, dar – în ultimul moment – acesta a contramandat întâlnirea. Din curiozitate, dar numai din curiozitate – sublinierea îi aparține tânărului nostru prieten – Irina Giurgea s-a dus la garajul RUTIERA, unde știa că Hotăran obișnuia să vină pentru a închiria o mașină, când avea vreo întâlnire galantă. A dat de mecanicul-șef tocmai când acesta ieșea dintr-o cabină telefonică din apropierea garajului. Hotăran nu a așteptat ca fata să-i facă vreo scenă, ci i-a spus că vrea să ajute o rudă de-a unui cunoscut, venită de peste hotare, a cărei mașină avea nevoie de o reparație oarecare. Neștiind dacă

îl găsește pe șeful garajului, a dat un telefon. Văzând că Irina nu crede în spusele lui, Hotăran a luat-o cu el până la locul de parcare, unde îl aștepta Alexandra Maltopol. După ce i-a prezentat-o, s-a scuzat și a plecat spunând că va reveni peste o oră… Tot vorbind, cele două femei s-au îndepărtat de parcare, unde au revenit tocmai când Cătană terminase reparația.

— De unde a știut Irina Giurgea că o căutăm pe Alexandra Maltopol?

— Aceeași întrebare i-am adresat-o și eu lui Cătană. Acesta, cu recomandarea noastră proaspătă în minte, când Irina a venit ieri la el – mata ți-a spus că a fost la cinematograf, unde a văzut un film, care, din câte știm, nici nu era programat –, deci, când fata a venit la el, din una, din alta, a venit vorba și de femeia căreia el îi reparase mașina. Atunci Cătană a întrebat-o dacă o cunoaște. Irina, făcând pe geloasa, l-a întrebat de ce se interesează de o necunoscută. Amicul nostru i-a răspuns că femeia aceea este căutată de noi pentru motive pe care nu le știe. Această motivare a convins-o, deoarece, după ce a văzut mănușile în cabinetul doctorului Mârza, s-a dus la Cătană și i-a spus că străina se adăpostește în casa profesorului. Au mai vorbit despre trecut și despre prezent, dar mai ales despre viitor. De îndată ce Vasile Cătană a plecat, am dat toate dispozițiile de urmărire, apoi m-am deplasat la capelă. Pe când mă aflam acolo, Șendrea m-a informat că Sandra Maltopol a părăsit casa doctorului.

— Cum a ajuns Alexandra Maltopol să locuiască la profesorul Mârza?

— O nepoată bună, venită de peste hotare – ea este cu adevărat fiica surorii doctorului –, nici nu poate să se adăpostească altundeva, nu-i așa? Doctorul Mârza i-a declarat lui Șendrea că nepoata lui a ieșit cu mașina în oraș; urmând să se întoarcă mai târziu. Fii liniștit! Nu știe nimic despre adevăratul motiv al prezenței Alexandrei Maltopol pe meleagurile noastre. De altfel, din ultimul raport pe care l-am primit, ea nici nu a trecut frontiera sub acest nume, ci folosind numele adevărat, Mihaela Dolga, fiica lui Ioan Dolga, om de afaceri – decedat – și a Elenei Dolga, născută Mârza, de asemenea decedată.

— În aceste condiții, cum urmează să procedăm?

— Femeia și mașina ei sunt căutate. Faptul că Alexandra Maltopol a părăsit intempestiv locul în care se

adăpostea înseamnă că evenimentele se precipită. În consecință, depinde numai de abilitatea noastră modul în care vom prezenta cazul, astfel încât să creăm și să dirijăm unele reacții ale protagoniștilor, care să ne conducă la găsirea vinovaților. Vom avea ocazia să ne valorificăm talentul chiar în această seară. Mizez pe faptul că Alexandra Maltopol se va prinde în ochiurile plasei pe care i-am pregătit-o, atrasă de perspectiva primirii formulei medicamentului, sau – mă rog – a viitorului medicament, de la persoanele care au acționat în interesul ei. Prin intermediul acestora vom ajunge la țintă. În ceea ce-i privește pe complicii ei, vei conduce astfel discuțiile, încât vinovații să se dea singuri în vileag. Apoi vom trage cortina…

— Pentru a evita orice surpriză nedorită, spuse Topuz, sala de ședințe va fi supravegheată din exterior de o echipă condusă de Mladin. De asemenea, am anulat biletele de voiaj cumpărate de persoanele care ne interesează. Intenția lor va fi astfel zădărnicită.

— Și acum, la treabă, puse capăt discuției Liciu.

Capitolul 13

Dar așa se-ntâmplă regulat când plouă,
Moare ici o babă, dincolo un domn.

G. TOPÎRCEANU: *Prohod*

1

Pendula bătu rar și grav. Din obișnuință, maiorul Liciu se uită la ceasul de mână. Erau orele 22:00.

Își spuse că una dintre plăcerile celor cu meseria sa este pregătirea evenimentelor pentru scadență, organizarea unei succesiuni de întâmplări care să aibă o construcție logică, un început și un sfârșit. Socotea sfârșitul o culme sentimentală, o liniștitoare și flatantă criză a conștiinței de sine, ce are ca punct de plecare pregătirea unui atac, urmat de o replică imediată. De cele mai multe ori, finalul poveștii nu putea fi decât pasionant, conferind substanță și semnificație timpului.

— Poți începe! îi dădu el dezlegare lui Topuz.

Acesta se ridică și privi cu emoție stăpânită în jurul său. În afara șefului său și, desigur, a lui, la masa prezidiului – dispusă în fața șirurilor de scaune – se găsea locotenentul Șendrea. Anton și Sabina Milescu, Irina Giurgea, Hotăran și laborantul Cristian Grigore fuseseră invitați să ia loc în primul rând de scaune. Din proprie inițiativă, Hotăran se așezase pe același rând, ocupând un scaun situat, undeva, înspre fereastră. Cristian Grigore era persoana care, în seara de 21, se găsise în compania familiei Milescu – tată și fiică –, atunci când Hotăran anunțase îngrozit moartea lui Călin Pantea. Mai mulți salariați ai fabricii – chimiști, tehnicieni, laboranți, personal divers – asistau la neobișnuita întrunire, fiind curioși să afle deznodământul evenimentelor la care, fără voie, fuseseră martori.

— De la data de 12, luna aceasta, și până astăzi – începu Topuz – trei tineri și-au pierdut viața. Asasinați! De asemenea, formula unui produs chimic, care ar putea revoluționa tratamentul afecțiunilor de natură oncologică, a fost furată. În dimineața zilei de 12, Sorin Vescan moare în automobilul cu care încerca să bată un record de viteză.

Cauza: o explozie la bord, provocată de o mână criminală. Din concluziile primei anchete a rezultat că acțiunea premeditată care a dus la moartea tânărului a fost generată de pasiune, de dragoste, cu alte cuvinte. Depozițiile cunoștințelor victimei, cu mici excepții, dar mai ales un denunț, la care s-a adăugat numele unei femei, Cora, legat de această întâmplare tragică, au impus redeschiderea anchetei. Ca un prim rezultat al acesteia, au apărut unele elemente, care – la început – ne-au pus în încurcătură. Cercetările au vizat încă din faza inițială a anchetei, după reluarea acesteia, persoanele care aveau – mai mult sau mai puțin – legătură cu victima și cu ipoteticul făptaș: Anton Milescu, fiica și nepoata sa, Călin Pantea, Victor Orleanu, Ștefan Hotăran, menajera familiei Milescu – Ana Timaru – și, în sfârșit, necunoscuta Cora. Fiecare din cei audiați și-a declarat și susținut nevinovăția, încercând să sugereze – prin aluzii străvezii sau direct – că altcineva (desigur, din cercul de persoane pe care l-am menționat) s-ar face vinovat de moartea lui Sorin Vescan. Ce ne-au relevat mărturiile tuturor acestor persoane? Că la garaj, în seara care a precedat accidentul lui Vescan, a fost un adevărat pelerinaj, în sensul că majoritatea celor care au avut vreo legătură cu victima s-a perindat pe acolo. Că în sfera celor bănuiți putea fi înscris și Anton Milescu. Că oricare dintre persoanele care gravitau în jurul victimei avea posibilitatea să plaseze explozivul în automobilul acesteia. Că cineva căuta, cu orice preț, să încurce urmele și să ne direcționeze pe o pistă falsă. Cu toții auziseră de un denunț, în care Călin Pantea era indicat în mod direct ca făptaș al acestei crime. Totuși, numai o persoană a precizat ceva, care ne-a determinat să modificăm fundamental planul nostru de acțiune. Acum, dați-mi voie să trec la unele întrebări: Domnișoară Milescu, pe cine ați văzut – fără să fiți zărită – îndreptându-se spre garaj, când tocmai vă întorceați de acolo? Mă refer la seara din ajunul morții lui Vescan. Acum ne puteți spune fără nici o reținere, deoarece a sosit clipa destăinuirilor sincere.

— L-am întâlnit pe tata, răspunse cu glas ferm Sabina, după o clipă de ezitare. Dar nu știu dacă a fost sau nu la garaj.

— Ați fost la garaj, domnule Milescu? întrebă Topuz.

— Nu are nici un rost să neg. Da, am fost la garaj!

— Care a fost scopul prezenței dumneavoastră acolo?

— Am vrut să am o explicație hotărâtoare cu Sorin, spuse tatăl Sabinei ridicându-se. Nu doream ca fiica mea să-l ia de bărbat. Ar fi făcut din ea cea mai nenorocită dintre femei.

— Cum a decurs convorbirea?

— Nu am găsit la el nici cea mai slabă urmă de înțelegere. Am plâns chiar, dar el mi-a râs în nas. M-a provocat prin atitudine și cuvinte jignitoare. Scos din fire, l-am bruscat, dar el m-a prins de mâini și, cu un brânci, m-a aruncat afară din garaj.

Anton Milescu se opri și pe chipul său se vedea cât îl zguduia retrăirea acelor clipe de umilință.

— Vă mulțumesc, domnule Milescu. Puteți lua loc, interveni Liciu. Apoi, adresându-se asistenței: Așadar, denunțul a jucat un rol important în orientarea anchetei, aspect pe care voi încerca să-l demonstrez în continuare. Domnișoară Milescu – spuse el, întorcându-și privirea spre Sabina –, vă amintiți răspunsul pe care l-ați dat căpitanului Topuz când v-a întrebat cine credeți că este autorul denunțului?

Tânăra rămase un moment pe gânduri, intenționă să spună ceva, se răzgândi, apoi fața i se lumină.

— *Nu știu decât că nu l-am scris eu. Nici nu am mașină de scris*. Așa mi se pare că am spus.

— Aveți o memorie excelentă, o lăudă cu un zâmbet maiorul Liciu. Așa ați răspuns, confirmă el, ridicându-și ochii de pe un caiet pe care îl ținea deschis în fața lui. Apoi continuă: Pantea a declarat: *nu știu cine ar fi putut scrie o asemenea scrisoare,* iar Victor Orleanu era convins că denunțul e o scrisoare *întocmită din litere decupate din ziare.* Dumneavoastră – urmă el, adresându-se Irinei Giurgea – ați declarat că nu aveați cum să vă prefaceți scrisul într-atât încât să nu poată fi recunoscut. Vă amintiți?

— Recunosc că ați reprodus aproape fidel spusele mele. Mențin și acum ceea ce am afirmat atunci.

— Cât despre dumneavoastră, se adresă Liciu mecanicului-șef, ați afirmat categoric că nu puteați fi autorul denunțului.

— Nu am făcut decât să spun adevărul, ținu să precizeze Hotăran.

— Din răspunsurile pe care ni le-ați dat rezultă foarte clar că numai unul dintre dumneavoastră a știut, la acea vreme, cum arăta în detaliu denunțul prin care Călin Pantea era acuzat că l-a ucis pe Vescan. Căpitanul Topuz i-a întins o cursă denunțătorului, lăsându-l să înțeleagă faptul că ar fi comis o greșeală în textul telegramei prezentat la oficiul poștal. Precizez că textul respectiv nu a fost scris pe un formular-tip, ci pe hârtie obișnuită.

În micul grup prezent în sala de ședințe se produse rumoare. Maiorul Liciu îi privi cu mai multă insistență pe cei care ocupau primul rând de scaune, apoi îi făcu semn lui Topuz să preia ștafeta.

— Am avut grijă să mă informez asupra persoanei care predase denunțul la poștă, reușind fără prea multe dificultăți să discut cu ea. Este vorba de un anume Ion Blajinu', zis Sfântu', individ care face pe orbul, când nu se ocupă de diverse găinării. Din descrierea aproximativă realizată de Blajinu', am constatat că persoana care îi dăduse comisionul ca răsplată pentru serviciul prestat semăna izbitor cu domnul Anton Milescu.

Din nou rumoare în sală, în vreme ce toți ochii îl priviră pe tatăl Sabinei, care își ascunse resemnat obrajii în palme.

— Firește – urmă Topuz –, nu am citat răspunsul domnului Milescu la întrebarea pe care am adresat-o celorlalți în privința telegramei care conținea denunțul, deoarece nici nu l-am întrebat așa ceva. Motivul: dumnealui era destinatarul denunțului. În prima noapte după ce am întins capcana despre care v-am vorbit, denunțătorul a incendiat conținutul dulapului metalic din incinta oficiului poștal, în care se păstrau telegramele prezentate. Desigur, urmărea ca textul original al denunțului să dispară; astfel – în absența formularului improvizat –, oricine putea să presupună că greșeala din text se datora poștei. Când a pătruns în oficiul poștal, l-a surprins pe orbul de la Vovidenia, care încerca să-și însușească hârtia pe care era scris denunțul, cu vădita intenție de a-l șantaja ulterior pe denunțător. L-a lovit în ceafă, lăsându-l prăbușit pe mozaic, în lumea viselor, și a dispărut. Cu Blajinu' am stat de vorbă chiar a doua zi. Am reușit să-i vâr în cap ideea că numai autorul denunțului a avut interesul să-l lovească și să-l lase căzut lângă ghișeele din incinta oficiului poștal, urmând ca el, Sfântu', să devină principalul suspect pentru distrugerea

prin incendiere a conținutului dulapului metalic. Pus pe fapte mari, Blajinu' a crezut că l-a descoperit pe bărbatul care îl plătise ca să depună telegrama la poștă. Atunci a încercat să-l șantajeze pe domnul Milescu.

— I-am dat banii pe care mi i-a cerut, spuse cu o voce șovăielnică Milescu. Doream să-i câștig încrederea, deoarece îmi propusesem să dau – prin intermediul lui – de autorul denunțului. Din acest motiv, am mai avut o întâlnire cu Blajinu'.

— Așa este, confirmă Topuz. Vroiați să știți dacă Sfântu' își amintește cum arată bărbatul de la care încasase doi poli. Numai că atunci ați stat de vorbă cu locotenentul Șendrea, care – în interesul cercetărilor, dar și pentru a nu-l expune pe Blajinu' unei tentative de asasinat din partea denunțătorului – a luat locul „orbului", copiindu-i înfățișarea și imitându-i glasul și comportamentul.

— Mie mi-ați dat trei mii de lei, ca să vă descriu persoana pe care o căutați, propunându-mi să dispar un timp, interveni Șendrea. Poftiți, aveți aici întreaga sumă! continuă el, îndreptându-se către Anton Milescu, căruia îi dădu un pachet de bancnote de câte o sută. Avertismentul pe care mi l-ați dat s-a dovedit inspirat, îi spuse Șendrea, după ce își reluă locul. Imediat ce m-am despărțit de dumneavoastră, am fost ținta unei încercări de asasinat. Mașina condusă de autorul denunțului m-a urmărit pe o stradelă îngustă și – dacă în calea mea nu se ivea gura izbăvitoare a unui canal – astăzi, probabil, nu m-aș mai fi numărat printre cei vii.

După câteva momente de liniște, firul expunerii a fost reluat de maiorul Liciu.

— Din tot ceea ce aflasem până pe 21 seara, am dedus cine este autorul denunțului. De asemenea, am înțeles că scopul tuturor acțiunilor întreprinse de el era distrugerea formularului improvizat – de fapt, o simplă bucată de hârtie – pe care era consemnat textul denunțului și – în egală măsură – înlăturarea, indiferent de mijloace, a persoanei care îl prezentase la ghișeul poștal. Amintesc doar în treacăt că încercase în mod repetat să îndrepte bănuielile asupra altora. Fără îndoială, nu era ușor să dovedești unui asemenea om că este ucigașul lui Sorin Vescan. Dacă lucrurile s-ar fi oprit aici, cine știe cât ar mai fi durat până să-l putem acuza de crimă cu premeditare? A intervenit însă moartea lui Călin Pantea,

în a cărei ingenioasă regizare asasinul a săvârșit o greșeală elementară. Tânărul farmacolog – mă refer la Pantea – a murit deoarece, pentru el, era o problemă de minute până când ar fi reușit să-l identifice pe cel care îl denunțase. Pantea găsise, introdusă din eroare în buzunarul halatului său, o scrisoare adresată lui Victor Orleanu, semnată de o anume Cora. Ca să glumească, a copiat-o, imitând scrisul din original, și a introdus-o în buzunarul halatului lui Sorin. Cora este numele conspirativ al denunțătorului. Recunoscând scrisul și deoarece lucra, în ultima perioadă, în laboratorul fabricii la unele experiențe prin care se urmărea obținerea unui preparat chimic foarte important, Sorin a avut o explicație cu autorul textului original. Aceasta l-a costat viața. Victor Orleanu – element corupt, cum nimeni nu și-ar fi închipui –, plătit de Cora, trebuia să afle data la care urma să fie testat preparatul. După ce ar fi obținut această informație, ar fi luat, fără îndoială, legătura cu persoana care își ascunde adevărata identitate sub numele de Cora. Pantea – grafolog amator – păstra scrisoarea originală semnată de Cora și căuta prilejul să o confrunte cu textul scris de mână din formularul improvizat prezentat la ghișeul poștal. Dacă izbutea, asasinul ar fi fost demascat.

— Modul în care a acționat asasinul lui Pantea și identitatea sa vor fi foarte dificil de aflat, ca – de altfel – și ceea ce s-a petrecut în cazul morții bietului Sorin, spuse Hotăran, care ascultase cu deosebită atenție, alături de întreaga asistență, argumentația prezentată de Liciu.

— Nu aveți dreptate! îl contrazise căpitanul Topuz, ridicându-se brusc de la locul său. De data aceasta asasinul s-a demascat!

Se opri și încercă să evalueze efectul spuselor sale, așa cum el se oglindea pe fețele persoanelor prezente, la acea oră din noapte, în sală. Sabina Milescu, cu chipul împietrit, privea țintă la vorbitor. Irina Giurgea, care – cu o indiferență simulată – își pilise până atunci unghiile, întoarse capul și, fără să se uite la cineva anume, se ridică să plece. Rămase o clipă nehotărâtă, apoi se reașeză. Anton Milescu abia mai respira, devenind și mai palid decât fusese până atunci. Sta neclintit, cufundat în scaun, și – din când în când – un mușchi îi tremura pe obrazul stâng. Numai mecanicul-șef își păstra calmul, afișând o mină de om indiferent, căruia gândul îi zboară în cu totul altă parte.

— Asasinul s-a demascat! repetă după o clipă Topuz. Cred că vă amintiți de ședința festivă la care cei mai mulți dintre dumneavoastră au fost prezenți. După ce s-a luat pauză, sala de ședințe s-a golit. Au rămas numai Călin Pantea și Victor Orleanu, care au discutat despre moartea lui Sorin Vescan. Apoi, Pantea a plecat, grăbindu-se să se achite de angajamentul pe care și-l asumase. Orleanu a intenționat, la rândul său, să părăsească sala, dar a trebuit să mai rămână, deoarece asasinul ascultase convorbirea dintre cei doi tineri, aflându-se ascuns după draperia care maschează ușa ce dă în hol. L-a oprit pe Orleanu și i-a dat instrucțiuni privitoare la aflarea formulei produsului chimic. Numai după ce Cora a plecat, a reușit Orleanu să iasă din sală. După o vreme, în sala de ședințe și-a făcut apariția fiica domnului Milescu, urmată la câteva minute de tatăl său. Nu după mult timp, li s-a alăturat domnul Cristian. În cele din urmă, a intrat mecanicul-șef, care le-a anunțat moartea lui Pantea. De notat că toate persoanele care au vreo legătură cu acest caz ar fi avut timpul necesar să comită crima. Căci, indubitabil, decesul violent al lui Pantea a fost provocat de o mână criminală. Privind faptele în succesiunea lor firească, voi încerca să reconstitui scena petrecută la etajul patru. Domnișoară Giurgea, se adresă el Irinei, vă aflați în incinta bibliotecii, când ați fost martora nevăzută a unei discuții între victimă și ucigaș. Încercați, vă rog, să ne relatați ce au vorbit cei doi.

Nepoata lui Anton Milescu se ridică și, fără a sta prea mult pe gânduri, începu să vorbească monoton, ca și cum ar fi recitat o lecție pe care o știa pe dinafară:

— *Cum s-a terminat ședința*? a întrebat bărbatul de lângă ușă.

S-a întrerupt, la cererea mea. Trebuie să aduc dovada nevinovăției mele, a răspuns celălalt, care stătea la fereastră, și am recunoscut vocea lui Călin.

O ai la tine? l-a întrebat necunoscutul.

Da, o am la mine!

Când bărbatul de lângă ușă l-a întrebat unde a ținut-o până în momentul discuției dintre ei, Călin i-a răspuns că a păstrat-o în încăperea aceea, lipită de spatele unui dulap cu cărți. Necunoscutul l-a întrebat apoi dacă știe cine a scris scrisoarea. După câteva momente, Călin i-a destăinuit că, după ce va compara scrisoarea cu hârtia pe

care era scris textul telegramei, va putea spune cu precizie cine este Cora.

Îți pot spune eu. Este cineva pe care îl cunoşti bine. Este afară. Priveşte bine pe fereastră şi îl vei vedea, a rostit bărbatul de lângă uşă.

A urmat o clipă de tăcere, apoi am auzit ceva nedefinit, ca un hârşâit înfundat, după care strigătul de moarte al lui Călin. Îmi răsună şi acum în urechi, rosti cu lacrimi în ochi tânăra şi recăzu în scaun, cuprinzându-şi capul în palme.

— Cu excepția unor neconcordanțe fără importanță, spusele domnișoarei Giurgea coincid cu declarația dumneaei, pe care am înregistrat-o pe bandă de magnetofon, interveni căpitanul Topuz. Trezindu-i curiozitatea – continuă el relatarea faptelor –, asasinul l-a determinat pe Călin Pantea să se aplece mult pe fereastră, încercând să o zărească pe Cora. Profitând de neatenția lui Pantea, necunoscutul s-a apropiat fără zgomot de tânăr și – ajuns în imediata apropiere a acestuia – l-a proiectat peste pervaz, în gol. Apoi a revenit lângă ușă și a tras cu o smucitură viguroasă covorul, încercând să simuleze un accident care ar fi pus capăt vieții acestuia. (Victimei, aflate într-un echilibru instabil, i-a alunecat covorul de sub picioare și, în consecință, s-a prăbușit în gol.)

— Trei, rosti Hotăran de la locul său, aparent fără legătură. Topuz se opri și îl privi oarecum nedumerit.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă maiorul Liciu pe mecanicul-șef.

— Că au mai rămas trei în situația de a fi bănuiți. Din fericire, atunci când a fost comisă crima, eu nu mă aflam în clădire. La fel, Ana Timaru. După cum știți, veneam de acasă, când am găsit-o stând la căpătâiul mortului, unde aprinsese o lumânare. M-am repezit să anunț tragica veste. Prin eliminare, rezultă fără nici un dubiu că numai Victor Orleanu putea fi asasinul.

— Să încercăm să reconstituim scena care s-a petrecut în această sală. Domnule Milescu și dumneavoastră, domnișoară Sabina, vă rog să luați loc la această masă, ca în seara zilei de 21. Vă rog să veniți și dumneavoastră, domnule Cristian, adăugă maiorul Liciu. Dumneavoastră, domnișoară Giurgea, mergeți la bibliotecă. Vă va însoți locotenentul Șendrea.

Când toți cei vizați dădură curs invitației, Liciu se adresă lui Ștefan Hotăran.

— Dumneavoastră ieșiți din sala de ședințe, mergeți în curte și reveniți peste două minute, ca și cum ați anunța moartea lui Călin Pantea.

Mecanicul-șef se ridică de la locul său și se îndreptă fără grabă spre ușa care dădea în încăperea mică, de unde se putea ajunge direct în curte. Căpitanul Topuz îl urmă la câteva secunde.

Cele două minute se scurseră într-o așteptare febrilă. Toți ochii erau îndreptați spre ușa pe care dispăruseră cei doi bărbați. În ultimele secunde, cu precizie de cronometru, ușa fu aproape smulsă din balamale și Hotăran se rostogoli în sală peste căpitanul Topuz. Când se ridicară, își reluară locurile în tăcere. Topuz era palid de emoție, în vreme ce chipul lui Hotăran era împietrit.

— Ați făcut o confuzie, rosti el puțin răgușit, adresându-se lui Hotăran. Persoanele prezente în sală în momentul când ați intrat intempestiv, anunțând tragica veste, pot confirma spusele mele. Pe scurt, nu v-ați făcut apariția pe această ușă! Motivul este simplu: atunci, ca și acum, v-ați fi izbit de mine. Mai mult, în seara aceea, ușa care dă spre curte era încuiată. Ați intrat pe ușa cealaltă, domnule Hotăran, care – după cum bine știe toată lumea – nu are acces direct în afară. Ea dă în holul mic, de unde cei care doresc pot să urce la etajele clădirii; din același hol, este asigurat accesul la încăperile situate la parterul clădirii.

Întreaga asistență se ridicase în picioare, urmărind cu sufletul la gură scena care se desfășura în fața ei. Bănuiala care răzbătea din spusele căpitanului Topuz începuse să se transforme în certitudine.

— L-ai ucis cu sânge rece pe Călin Pantea și ai interpretat de minune rolul celui care vestește moartea, continuă Topuz, pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială, renunțând totodată la orice urmă de politețe. Bun psiholog, ai mizat pe faptul că persoanele care – în acel trist moment – se aflau în această sală, surprinse de apariția ta bruscă și zguduite de vestea năprasnică, nu vor remarca pe unde ai intrat. Nu aveai de unde să știi că eu, martor nevăzut al convorbirii dintre tine și Orleanu, voi asista fără să vreau la acea apariție teatrală, care ar fi trebuit să te elimine din cercul suspecților. Pentru că dumneata ești Cora, domnule Hotăran!

Mecanicul-șef ascultase fără să clipească acuzațiile formulate de Topuz. Se ridicase în picioare, plimbându-și

privirea asupra tuturor, ca pentru a-și fixa în memorie trăsăturile fiecăruia, și rosti liniștit:

— Am pierdut partida! Recunosc că i-am ucis pe cei trei tineri. Tot eu am sustras documentația din seiful amicului Milescu.

— Ceea ce spui este numai parțial adevărat. Desigur, vei da seamă de asasinarea lui Sorin Vescan și a lui Călin Pantea, replică Topuz apropiindu-se de Hotăran. Pentru cealaltă crimă, dar și pentru furtul documentației va trebui să răspundă altcineva… În altă ordine de idei, îmi vei mărturisi fără întârziere din al cui ordin l-ai asasinat pe un oarecare Ernst Geyer, înregistrat în scriptele hotelului TURIST sub numele de Karl Ruge. Acum…

Hotăran, care – până atunci – ținuse mâna stângă în buzunarul hainei, o scoase cu un gest fulgerător și, deschizând pumnul, aruncă în ochii lui Topuz nisipul mărunt pe care îl ținuse în căușul palmei. Profitând de momentul de zăpăceală care se crease, se repezi spre fereastra-vitrină aflată la joncțiunea cu zona exterioară a clădirii și, cu mâinile scut în față, se aruncă înainte.

— După ce îți revii, pornești după mine! Știi unde mă găsești! îi spuse maiorul Liciu colaboratorului său, care își ținea batista pe ochi, silindu-se să nu-i deschidă. Apoi se adresă tuturor celor prezenți, rămași fără grai pe locurile lor: Pe dumneavoastră, pe toți, vă rog să rămâneți aici. Vom reveni în curând, deoarece vă suntem datori cu unele explicații…

Afară, Liciu îl privi cu satisfacție nedisimulată pe Hotăran, care – cu cătușe la mâini, cu ținuta în dezordine, înfrânt – era condus spre mașină.

2

Când maiorul Liciu ajunse în apropierea cimitirului în care fusese înmormântat Orleanu, stinse farurile mașinii și merse un timp aproape orbește.

Începuse să plouă și rafale de vânt izbeau parbrizul. Opri într-o stradelă laterală, din apropierea zidului de vest al cimitirului. Studiase topografia locului încă din timpul ceremoniei care precedase înhumarea tânărului chimist, așa că nu îi trebui prea mult timp ca să ajungă la zidul împrejmuitor și, în continuare, la o poartă mică, acoperită de iederă. Fără să ezite, luă legătura prin radio cu echipa de intervenție, care – camuflată – supraveghea cimitirul

încă din ziua precedentă, cerându-i să acționeze numai la semnalul său. Apoi deschise portița și pătrunse în incinta cimitirului.

Se opri să se orienteze, după care porni direct spre locul unde se afla cavoul în care fusese depus Orleanu. Când mai avu de străbătut aproape douăzeci de metri, începu să meargă cu mare atenție, ca să nu facă vreun zgomot. Cu tot întunericul, se adăpostea după morminte sau după monumente funerare, încercând să se apropie pe nesimțite de țintă.

Sesiză zgomotul unei uși masive, metalice, trântite în canatul ei, apoi urechea lui – aflată la pândă – prinse scârțâitul pietrișului sub apăsarea unor pași grăbiți. Brusc, licărul unui fulger lumină o umbră.

— Stai! detună vocea maiorului Liciu. Bizuindu-se pe elementul surpriză, comise greșeala să iasă de sub scutul protector al unui monument funerar.

Fulgerul unei împușcături, urmată imediat de o a doua, se contopi cu lumina orbitoare a unui trăsnet, care despică întunericul. Atins ușor în umărul stâng, Liciu se trânti la pământ.

Pași repezi, în goană nebună, pierzându-se în bezna nopții… Liniște… Chiar și vântul contenise. Numai ploaia măruntă cernea fin pe frunzișul boschetelor.

Maiorul Liciu se ridică și se rezemă de cavou. După o clipă își reveni.

Un automobil demară pe o stradă din imediata vecinătate a cimitirului. Luă legătura prin radio cu echipa de intervenție, căreia îi ceru să desăvârșească încercuirea zonei în care se afla cimitirul, astfel încât accesul în afară al mașinii suspecte să nu mai fie posibil. Apoi, nu fără dificultăți, o luă la fugă spre poarta prin care intrase. Părăsi grăbit cimitirul, sări în mașina sa, porni motorul și se luă cu toată viteza după un automobil, ale cărui lumini poziționate în spate abia se mai zăreau.

Peste câteva minute, se încrucișă cu un automobil, la volanul căruia Topuz gonea cu toată viteza în direcția cimitirului. Distanța dintre mașina urmărită și aceea în care se afla maiorul Liciu începuse, treptat, să se micșoreze. Sfidând cele mai elementare reguli de siguranță, cele două autovehicule luau curbe pe două roți, frânau, demarau, virau și schimbau vitezele, spre a evita derapajul pe asfaltul ud. Străzile înguste și întortocheate ale vechiului cartier, nenumăratele intersecții, ploaia care

se înteţise creau dificultăţi aproape insurmontabile pentru şoferi, sporind dramatismul acestei curse neobişnuite. În această atmosferă de coşmar, din când în când, dinspre maşina urmărită săgetau licăriri scurte. Liciu continua urmărirea fără să tragă. Avea nevoie de cel urmărit viu.

Mai era puţin şi maşinile urmau să iasă din cartierul periferic. În noile condiţii, automobilul urmărit nu mai avea posibilitatea să scape. Înainte de a se angaja pe artera principală, trebuia să intre într-un sens giratoriu. Dându-şi seama că, dacă intra pe marile artere, nu mai avea nici o şansă, urmăritul avu o inspiraţie dictată de disperare. În loc să-şi continue drumul pe partea dreaptă şi să vireze pe o stradă laterală, se angajă pe sensul giratoriu şi, apoi, porni cu toată viteza în direcţia din care venise.

Dacă Liciu s-ar fi lăsat surprins, ar fi trecut puşcă pe lângă el şi – până să-şi dea seama, până să întoarcă pe strada îngustă – urmăritul s-ar fi pierdut în labirintul de străzi laterale. Ar fi părăsit apoi maşina, lăsând-o de-a latul străzii, ca să întârzie şi mai mult urmărirea, şi s-ar fi făcut nevăzut.

În cazul în care nu i-ar fi reuşit această schemă tactică, intervenea un element nou. Îndreptându-se cu maşina direct spre urmăritor, ar fi dus cu acesta, timp de câteva secunde, un război mut al nervilor. Cine avea nervi mai tari, câştiga. Cel slab urma să facă loc celuilalt. Atunci urmăritul se putea considera scăpat, deoarece bănuia că Liciu fusese rănit la cimitir şi, poate, pe traseu, din care motiv nu ar fi rezistat multă vreme tensiunii acestei urmăriri neobişnuite.

Dar urmăritorul nu se lăsă înşelat de prima manevră a fugarului şi îşi dirijă maşina chiar pe axul străzii înguste, nelăsând celuilalt nici un culoar pe care să se poată strecura.

Între timp, echipa de intervenţie desăvârşise încercuirea şi maşinile acesteia începură să se îndrepte, ca nişte săgeţi, spre centrul zonei supravegheate. Ca urmare, atunci când urmăritul executase acea manevră disperată pe care o credea salvatoare, dinspre sensul giratoriu se şi vedeau luminile unora din ele, iar urletul sirenelor se auzea distinct în liniştea nopţii, din mai multe direcţii.

Fără a întrezări altă scăpare, trăgând ultimul cartuş, urmăritul se lansă ca un bolid spre maşina maiorului Liciu, care începuse să fie luminată din spate de farurile

mașinii lui Topuz. Acesta din urmă, avu impresia că mașina șefului său pierde din viteză, schimbă pentru o clipă direcția, în cele din urmă redresându-se. Un viraj abia perceptibil spre stânga, apoi mașina își reluă deplasarea în direcția inițială. Exact în clipa aceea, atinse ușor aripa stângă din spate a mașinii urmărite.

Automobilul fugar rulă vreo douăzeci de metri pe două roți, pluti în aer o fracțiune de secundă, reveni cu roțile din dreapta pe asfalt, derapă, se lovi de bordura trotuarului, se rostogoli și se propti cu un zgomot de fierărie dislocată în poarta metalică a unei firme de pompe funebre. Un lampion zgâlțâit de vânt își juca lumina nesigură pe rămășițele acestuia.

Mașina în care se afla Liciu își continuă drumul, în timp ce Topuz abia avu timp să frâneze, spre a nu se ciocni de portbagajul automobilului avariat. Sări de la volan și alergă la locul accidentului.

Prin portiera stângă din spate, smulsă din balamale, atârna afară o mână însângerată, cu degetele chircite ca niște gheare. Fugarul, îmbrăcat într-un costum sport, cu fața acoperită de părul răvășit, era în nesimțire. Topuz se aplecă, îndepărtă părul de pe fața accidentatului și îl privi lung, cu respirația tăiată.

Pentru prima oară, zâmbetul Anei Timaru dispăruse, iar ochii încercănați erau complet închiși, sub sprâncenele încruntate.

— Respiră încă, rosti maiorul Liciu și Topuz tresări, fiindcă nu îl auzise venind. Să vedem ce este cu șoferul, mai spuse el și – ajutat de Topuz – o scoase cu destulă greutate, depunând-o pe pavajul ud, pe Alexandra Maltopol, care părea fără viață.

Sirena unei mașini răsună undeva aproape. Ploaia, care se înteți̦se din nou, cernea picături mari, ce spălau dâra de sânge de pe tâmpla femeii.

În mai puțin de o oră, Liciu și Topuz reveniră la fabrica de produse cosmetice VENUS, unde – satisfăcuți – luară loc la masa prezidiului din sala de ședințe, urmăriți de privirile pline de curiozitate ale asistenței.

Maiorul Liciu povesti pe scurt ceea ce se întâmplase la cimitir, insistând asupra episoadelor referitoare la arestarea Alexandrei Maltopol și a menajerei familiei Milescu.

— …Ana Timaru, măritată de tânără cu Andrei Glodeanu, a cunoscut – prin intermediul soțului său – anumiți indivizi angrenați în acțiuni de spionaj, fiind – la rândul ei – racolată. Trebuie spus că Andrei Glodeanu avea pasiunea băuturii și a jocurilor de noroc, aflându-se mai tot timpul într-o acută jenă financiară. În aceste condiții, este explicabilă asidua lui căutare a tot felul de surse de existență, chiar dacă găsirea și folosirea lor presupuneau dese încălcări ale legii. Tot atunci, Ana Timaru a făcut cunoștință cu Ștefan Hotăran, care – la rândul său – nu era ușă de biserică. Mai prevăzător, cu un comportament destul de subtil, el s-a ținut oarecum deoparte de cercul cunoștințelor femeii, reușind să nu se afle în vizorul poliției. Când Andrei Glodeanu urma să fie arestat, a fost găsit mort, încuiat în camera lui. Un glonț tras de aproape, în tâmpla dreaptă, cu o traiectorie curioasă, îi încheiase cariera de răufăcător. La căpătâiul lui, ardea o lumânare. Ancheta nu a reușit să stabilească nimic în sarcina Anei Timaru, astfel că femeia a fost eliberată la puțin timp după terminarea investigațiilor. Nu după multă vreme, a dispărut. S-a dat la fund, în așteptarea unor zile mai bune. La un moment dat, Ștefan Hotăran a recomandat-o lui Anton Milescu. Angajată ca menajeră sub numele ei de fată, s-a refugiat în sânul familiei Milescu, unde toți o considerau de-a casei. Era prototipul menajerei ideale: modestă, liniștită, totdeauna cu un zâmbet pe buze, având o vorbă bună pentru toată lumea, discretă și devotată. O dată cu scurgerea anilor, se prea poate să fi crezut că ar fi avut posibilitatea să ducă o viață normală, dar – după cum se vede – așteptările i-au fost înșelate. Într-o bună zi, Ana Timaru a surprins o convorbire între domnul Milescu și Victor Orleanu, în cadrul căreia primul îi spunea celui de-al doilea că intenționează să prezinte ministerului de resort cercetările sale cu privire la realizarea – după ani buni de muncă – unui preparat miraculos, cu certe perspective în tratarea afecțiunilor de natură oncologică. Tocmai îi stabilise formula și urma – dacă obținea aprobarea – să-l testeze pe animale de laborator și, în continuare – dacă rezultatele ar fi fost cele scontate – pe diverși voluntari, din rândul unor bolnavi fără nici o șansă de vindecare. Brusc interesată, Ana Timaru nu a scăpat această unică și mare ocazie. Mintea ei inventivă a început să urzească plan după plan, până când a găsit varianta pe care a considerat-o ideală.

Abia atunci i-a destăinuit totul lui Hotăran. Un eventual trai mai bun, lipsit de griji, undeva peste hotare, dar mai ales banii pe care i-ar fi obținut în urma sustragerii formulei preparatului și predării acesteia unor terți interesați i-au surâs acestuia. În consecință, Ana Timaru i-a înștiințat despre planul său pe cei în slujba cărora se găsise cu mulți ani în urmă, folosind serviciile unui agent aflat în trecere prin țara noastră. Cu Hotăran nu avea nici o legătură în văzul lumii. Când era necesar să-și transmită unele lucruri, se întâlneau undeva, în oraș, sau chiar în afara acestuia. Întotdeauna, Hotăran o lua dintr-un anumit loc, folosind în acest scop o mașină închiriată. Tânărul Cătană, de la RUTIERA, ne-a oferit informații prețioase în această privință, recunoscându-i după fotografii atât pe Hotăran, cât și pe Ana Timaru. Apoi s-a născut Cora. Profitând de multiplele încurcături bănești ale lui Orleanu, de cupiditatea acestuia și speculând sentimentele lui față de Sabina Milescu, mecanicului-șef nu i-a fost greu să-l corupă. Când Sorin Vescan, recunoscând – din biletul Corei – scrisul atât de bine imitat de Pantea, i-a făcut unele reproșuri lui Hotăran, și-a semnat sentința de condamnare la moarte. A urmat la rând Pantea, pentru că acesta era pe punctul de a-l demasca, descoperind astfel adevărata identitate a Corei. Dacă Hotăran nu s-ar fi pripit și, făcând un ocol, ar fi intrat în această sală venind pe ușa cealaltă, ar fi fost extrem de greu să-i dovedim vinovăția. Mai ales că în sprijinul lui exista mărturia Anei Timaru. De altfel, prima dată când am văzut-o pe Ana Timaru, am avut impresia că o știu de undeva. Când am auzit cum a vegheat la căpătâiul lui Pantea, cu o lumânare aprinsă, am fost aproape sigur cine este cu adevărat. Am apelat la memoria arhivelor, care mi-a oferit mult așteptata confirmare a presupunerilor mele.

— Cum l-a asasinat Ana Timaru pe Victor Orleanu și, mai ales, de ce? îl întrebă Irina Giurgea.

Topuz îl privi întrebător pe șeful său, care îi făcu un semn de încuviințare.

— Pentru a restabili un adevăr, pe care l-am tăinuit până acum în interesul cercetărilor, trebuie să vă spun că Victor Orleanu trăiește.

Surpriza fu atât de mare, încât asistența rămase în primul moment, cu răsuflarea tăiată. Tăcerii îi urmară imediat murmure surde, foșnete, zgomotul scaunelor mișcate.

Irina Giurgea își reveni cea dintâi, încercând să ceară o lămurire. O făcu cu glasul înecat de emoție, încât abia putu să articuleze câteva cuvinte, în timp ce ochii larg deschiși rămăseseră pironiți pe chipul lui Topuz.

— D… dar l-am… văzut mort!

— Este drept că ați asistat la funeraliile lui Victor Orleanu, dar el era numai aparent mort, spuse liniștit Topuz.

— Când am avut certitudinea că Orleanu este complicele lui Hotăran, interveni maiorul Liciu, am hotărât să prevenim asasinarea lui de către cei care îi doreau moartea. Aveam nevoie de el viu, deoarece era un martor neprețuit, pe care nu ne puteam permite să-l pierdem. Pentru a ne atinge obiectivul – salvarea vieții lui Orleanu – ne-am luat anumite măsuri de precauție. Cu prilejul unei vizite pe care Șendrea a făcut-o în locuința lui Orleanu – desigur, în absența acestuia –, conținutul sticluței ce conținea, din câte știm cu toții, o otravă puternică a fost schimbat, fiind înlocuit cu o soluție preparată de chimiștii noștri. Această substanță, inofensivă pentru viața omului, l-ar fi cufundat pe cel care ar fi bătut-o într-o stare cataleptică, adică într-o moarte aparentă. Calculele noastre s-au dovedit juste. Știți ce s-a întâmplat. La această oră, Orleanu – după ce i s-au administrat câteva injecții – și-a revenit și se află sub pază, în așteptarea interogatoriului pe care i-l vom lua încă în noaptea aceasta. Acum să-l lăsăm pe căpitanul Topuz să răspundă la întrebarea domnișoarei Giurgea, care a vrut să știe cum a devenit Orleanu victima Anei Timaru, încheie Liciu, făcându-i din nou semn colaboratorului său să vorbească.

— Orleanu își terminase misiunea, continuă Topuz. În timpul agapei de la restaurant, l-a anunțat pe Hotăran că aprobarea pentru testarea noului preparat sosise. *Beau întotdeauna de emoție când sunt în așteptarea unui mare eveniment. Când evenimentul mult așteptat s-a petrecut, beau ca să-mi sting emoția.* Acesta a fost modul camuflat de a-i comunica lui Hotăran vestea cea bună, spuse Topuz închizând carnetul de însemnări din care citise. Evenimentul „mult așteptat” îl aflase de la domnul Milescu chiar în seara aceea, în salonul mic al restaurantului, înainte de a se așeza la masă. Așadar, Orleanu devenise inutil. Mai mult, faptul că trăia reprezenta un factor de risc, care trebuia anulat. În

consecință, el putea să dispară, astfel încât complicii săi să-și vadă liniștiți de treabă. Când toată lumea admira jocurile de lumini, Ana Timaru s-a furișat din bucătărie în salonul mic și a turnat conținutul sticluței în paharul tânărului chimist. A trebuit să aștepte, însă, până când Orleanu a încheiat discuția cu domnul Milescu. À propos, domnișoară Sabina, nu mi-ați spus adevărul, atunci când ați mărturisit că l-ați otrăvit pe Orleanu!

— Aveți dreptate, șopti tânăra.

— Ați vrut să-l acoperiți pe tatăl dumneavoastră. Îl credeați vinovat de moartea lui Orleanu, nu-i așa?

— Aveți dreptate, repetă Sabina. Iartă-mă tăicuță, dacă poți să mă ierți! rosti ea cu glasul înecat de emoție și își plecă fruntea pe umărul lui Anton Milescu. Acesta, cu ochii înecați în lacrimi, întinse brațul și o cuprinse, fără să spună nici un cuvânt.

— După ce Orleanu a rămas singur, continuă Topuz, Ana Timaru s-a apropiat de el și – sub un pretext oarecare – l-a determinat să bea un pahar cu vin, în care turnase conținutul sticluței. Poate a ciocnit cu el, închinând pentru apropiata căsătorie cu domnișoara Milescu.

— Cum a ajuns în posesia sticluței? îl întrebă Irina Giurgea.

— Nu i-a fost greu lui Hotăran, care avea acces la locuința lui Orleanu, să sustragă sticluța din dulapul unde era păstrată.

— De ce nu m-ați arestat, întrucât – sunt sigură – la un moment dat ați crezut că eu am furat formula preparatului din seiful tatii? interveni Sabina Milescu.

— Prea era cusut totul cu ață albă. Să fi intenționat cu adevărat să vă dați în vileag și nu ați fi făcut-o mai abil. Mai întâi, faptul că v-ați drogat, apoi povestea cu sustragerea jurnalului tatălui dumneavoastră, iar în cele din urmă, amprentele de pe seif – toate pledau atât de convingător împotriva dumneavoastră, încât nu puteau fi adevărate. Totul părea, parcă, o piesă de teatru bine regizată. Trebuia să existe undeva o fisură. Întâlnirea lui Hotăran cu domnul Milescu – pe care, anterior, îl pusesem oarecum în temă cu întreaga poveste, solicitându-i sprijinul –, apoi cu dumneavoastră ne-a indicat zona în care trebuia să ne concentrăm investigațiile. De altfel, Ana Timaru a urzit și acest plan. Mă refer, desigur, la compromiterea dumneavoastră. Știa

ce poveste v-a spus Hotăran, doar ea i-o sugerase. Vă cunoștea firea, așa încât a intuit modul în care veți proceda. După ce ați adormit, menajera a desprins cheile de la gâtul domnului Milescu, a deschis seiful – purta mănuși ca să nu lase urme –, a sustras micul cilindru care conținea ceea ce o interesa, iar apoi a pus la locul lui, în seif, jurnalul tatălui dumneavoastră. După ce a încuiat seiful, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, a prins cheile pe lănțișorul care se afla la gâtul domnului Toni, așa cum îi spun mulți dintre apropiații dumneavoastră. Ana Timaru a dosit cilindrul atât de bine, încât – în prima fază – nu am reușit să dăm de el. A vrut s-o înșele chiar pe femeia care trebuia să-l preia în seara aceasta. Atât menajera, cât și Hotăran urmau să plece, peste câteva zile, în străinătate cu un grup de excursioniști. Fiind inventivi, calitate pe care nimeni nu le-o poate tăgădui, ar fi reușit fără prea multe dificultăți să camufleze micul cilindru la trecerea frontierei. Falsa menajeră nu a putut, însă, înșela vigilența Alexandrei Maltopol. Frumoasa femeie a urmărit-o îndeaproape și, pentru a nu rata îndeplinirea obiectivului – însușirea formulei preparatului descoperit de Anton Milescu –, a ajutat-o pe Ana Timaru să părăsească staționarul în care se afla internată, conducând-o apoi la cimitir cu mașina ei.

— Nu înțeleg ce rost a avut fuga Anei Timaru. O știam cu toți ai casei internată în staționarul fabricii, își exprimă nedumerirea Anton Milescu.

— După cum cunoașteți – explică maiorul Liciu –, în această după-amiază, menajera a venit la capelă, unde era depus corpul „neînsuflețit” al lui Victor Orleanu. Vă amintiți că, după ce a aprins o lumânare, s-a apropiat de catafalc și a depus un buchet mare de flori peste picioarele tânărului aflat în moarte aparentă. „Pioasă”, a rămas câteva minute aplecată, cu fruntea rezemată de sicriu și cu o mână sub flori. Profitând de ocazie, a ascuns micul obiect sustras din seiful dumneavoastră. Colaboratorilor mei nu le-a fost greu să-l găsească, când – după terminarea ceremoniei funerare – au rămas în cavou și au controlat sicriul, introdus într-o nișă a cavoului. Bineînțeles, au lăsat cilindrul acolo unde îl găsiseră. Ca să intre în posesia lui, Ana Timaru s-a prefăcut bolnavă și s-a internat în staționarul fabricii. De acolo, intenționa să fugă la cimitir și… chiar a reușit. Cu ajutorul Alexandrei Maltopol, l-a amețit, aplicându-i o

lovitură în ceafă, pe omul nostru care luase locul internului de serviciu, apoi i-a pus un tampon de cloroform la nas și a fugit. Norocul lui a fost că Șendrea, sub impulsul unei inspirații de moment, s-a dus la staționar, unde intenționa să facă un control de rutină, și a dat peste ei. Dacă ar fi fost găsit mai târziu, șansele sale de supraviețuire ar fi fost minime. Ajunsă la cimitir, Ana Timaru a pătruns în cavoul lui Orleanu, a luat cilindrul din sicriu, în timp ce Alexandra Maltopol o aștepta dincolo de zidurile cimitirului. Restul îl știți, conchise maiorul Liciu, după care se îndreptă spre familia Milescu, pentru a-și lua rămas bun.

— Domnule căpitan! strigă Cristian Grigore, adresându-i-se lui Topuz. Toate sunt clare pentru mine. Cu unele excepții, se grăbi el să adauge.

— Anume?

— În ce a constat greșeala pe care a făcut-o Hotăran în redactarea telegramei?

— Nu a fost vorba de nici o greșeală. Atunci când le-am spus tuturor că în textul telegramei s-a strecurat o eroare involuntară, știam că expeditorul va face tot posibilul să intre în posesia lui sau să-l distrugă. După cum știți, acest lucru s-a și întâmplat.

— Mai am câteva nelămuriri, dacă nu vă supărați.

— Vă stau la dispoziție.

— Ne-ați spus că, în afară de asasinarea lui Vescan și a lui Călin Pantea, mecanicul-șef trebuie să dea seama și de uciderea unui anume Geyer. Cine este această victimă a lui Hotăran?

— Ernst Geyer a fost „reprezentantul” unei „onorabile” instituții de peste hotare, care se ocupă – printre altele – cu spionajul economic. El a fost sacrificat de concurență, pe a cărei reprezentantă – Alexandra Maltopol – am arestat-o în această seară. După ce a fost parașutat, Geyer s-a prezentat la mine, punându-mă în temă cu scopul misiunii sale. Așa am aflat de existența Alexandrei Maltopol, de invenția domnului Milescu, care atrăgea atâtea priviri indiscrete, precum și de multe, multe altele.

— Domnule căpitan, o ultimă întrebare, cu permisiunea dumneavoastră: dacă Ernst Geyer v-a prezentat atâtea detalii, de ce ați riscat ca formula preparatului inventat de domnul Milescu să cadă în mâinile unor neaveniți?

— M-aș fi mirat dacă nu ar fi fost formulată o astfel de întrebare, răspunse maiorul Liciu în locul colaboratorului său. Într-adevăr, ar fi fost o greșeală de neiertat dacă ne-am fi asumat un asemenea risc. Pentru a evita orice surpriză, am folosit o stratagemă care să-i inducă în eroare pe adversarii noștri. Pe scurt, în documentația aferentă preparatului inventat de domnul Milescu, am operat o modificare, în sensul că formula chimică a acestuia a fost înlocuită cu una oarecare, ce poate fi găsită în orice manual de chimie. La fel am procedat cu notele în care erau consemnate rezultatele experiențelor de laborator.

Nu mai era cazul altor lămuriri, deoarece – într-adevăr – cortina se lăsase peste actul final al dramei la care unii dintre cei prezenți în sală fuseseră – ei înșiși – protagoniști, iar alții simpli spectatori. Așa încât nimeni nu se miră când maiorul Liciu, în loc de concluzie, recită – nu fără un oarecare talent actoricesc – câteva versuri din *Prohod*-ul lui Topârceanu:

Și la noapte, târgul, încă populat,
O să-și ducă-n spate atmosfera udă,
Ca și cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat!

Toată lumea se ridicase, pregătindu-se să părăsească sala de ședințe a fabricii. Maiorul Liciu se găsea aproape de ușă, când Topuz se îndreptă spre Irina Giurgea. Tânăra – nehotărâtă – rămăsese în picioare, ca și cum ar mai fi așteptat ceva care întârzia să vină.

— Cu puțin timp în urmă, v-am făcut o promisiune, zise el, alăturându-și pașii de cei ai fetei. Observând chipul ei puțin nedumerit, continuă: Știu unde ați fost ieri după-amiază.

— V-a mărturisit el? îl întrebă Irina, fără a părea surprinsă, și obrajii i se îmbujorară.

— Vasile Cătană mi-a spus că ați venit la el, că ați discutat multe și, totuși, puține… A sfârșit prin a-mi face o invitație.

— Ați acceptat-o? îl întrebă tânăra plină de curiozitate, în vreme ce o lumină caldă i se aprinse în priviri.

— Din toată inima! De mult nu am mai fost la o nuntă, răspunse vesel Topuz.

ALEX MIHALCEA
VÂNĂTOAREA DE HIMERE

Ce legătură poate să existe între o cunoscută legendă din Antichitate, transpusă într-un tablou celebru, iar apoi într-o copie, de penelul unei femei frumoase, dar infidele, și o acțiune de spionaj, care are ca obiectiv însușirea prin mijloace neortodoxe a formulei unui produs farmaceutic cu proprietăți miraculoase? Dar între moartea violentă, în condiții suspecte, a trei tineri cercetători – cei trei mușchetari așa cum erau cunoscuți datorită prieteniei ce-i lega – și dragostea nefirească, cel puțin în aparență, a unui tată față de fiica sa? Și când Sabina, mama, se lasă răpită de tânărul ei amant, iar apoi se întoarce și moare în casa soțului ei părăsit, o altă Sabina, fiica ei și a celui cu care fugise, îi ia locul, ca într-o poveste din alte vremuri.

Minuscula colectivitate cade pradă îngrijorării și suspiciunilor, în vreme ce tiparul violențelor se schimbă, iar misterul se adâncește.

Lucruri care inițial nu se leagă, răsturnări spectaculoase de situație, o călătorie de coșmar, dragostea unor femei frumoase, întâlniri și despărțiri, morți mai mult sau mai puțin anunțate, un adulter cu urmări imprevizibile, înfrângeri și – în final – victorii… cum ar spune Alexander Trocchi (*Cain's Book,* 1960), acestea sunt faptele.

ALEX MIHALCEA
VÎNĂTOAREA DE HIMERE

Ce legătură poate să existe între o cunoscută legendă din Antichitate, transpusă într-un tablou celebru, iar apoi într-o copie, de penelul unei femei frumoase, dar infidele, şi o acţune de spionaj, care are ca obiectiv însuşirea prin mijloace neortodoxe a formulei unui produs farmaceutic cu proprietăţi miraculoase? Dar între moartea violentă, în condiţii suspecte, a trei tineri cercetători – cei trei muşchetari aşa cum erau cunoscuţi datorită prieteniei ce-i lega – şi dragostea nefirească, cel puţin în aparenţă, a unui tată faţă de fiica sa? Şi cînd Sabina, mama, se lasă răpită de tînărul ei amant, iar apoi se întoarce şi moare în casa soţului ei părăsit, o altă Sabina, fiica ei şi a celui cu care fugise, îi ia locul, ca într-o poveste din alte vremuri.

Minuscula colectivitate cade pradă îngrijorării şi suspiciunilor, în vreme ce tiparul violenţelor se schimbă, iar misterul se adînceşte.

Lucruri care iniţial nu se leagă, răsturnări spectaculoase de situaţie, o călătorie de coşmar, dragostea unor femei frumoase, întîlniri şi despărţiri, morţi mai mult sau mai puţin anunţate, un adulter cu urmări imprevizibile, înfrîngeri şi – în final – victorii... cum ar spune Alexander Trocchi (*Cain's Book*, 1960), acestea sunt faptele.

De acelaşi autor:

Recomandare:
feminis.ro
PRwave
4arte.ro
FLACĂRA
www.tritonic.ro
ISBN 978-606-8320-
PARTENERIAT
TRITONIC
RamirezBooks

virtual project

Table of Contents

Capitolul 1
- 1
- 2

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

Capitolul 6
- 1
- 2
- 3

Capitolul 7
- 1
- 2

Capitolul 8
- 1
- 2

Capitolul 9
- 1
- 2
- 3
- 4

Capitolul 10
- 1
- 2
- 3
- 4

Capitolul 11
- 1
- 2
- 3
- 4

Capitolul 12
- 1
- 2

3
4
Capitolul 13
1
2

Table of Contents

Capitolul 1 6
1 6
2 12
Capitolul 2 21
Capitolul 3 30
Capitolul 4 39
Capitolul 5 62
1 62
2 71
3 75
4 77
5 81
Capitolul 6 87
1 87
2 88
3 95
Capitolul 7 100
1 100
2 103
Capitolul 8 110
1 110
2 115
Capitolul 9 133
1 133
2 136
3 141
4 147
Capitolul 10 152
1 152

2 158
3 164
4 170
Capitolul 11 176
1 176
2 181
3 184
4 187
Capitolul 12 190
1 190
2 206
3 208
4 211
Capitolul 13 218
1 218
2 227